

Zafere Kadar

Genç

aldas

devrim biziz biz devrimiz

2008 | 39
Eylül

1 YTL KDV Dahil

**Zafere
Kadar
Daima**

BAŞYAZI:

Çağımızın Özü

Sinan KUTLU

4-5-6

DÖB:

Öğrenci Gençlik Mücadelesi
ve DÖB

Mevsim AGİT

16-17

GÜNDEM:

Gençliğin Partisi
19. Mücadele Yılında

22-23

FELSEFE:

Diyalektik Materyalizm Nedir?

40

MAKALE:

Kafkasya'da Savaş
Rüzgarları

İ. Necati KONUK

7-8-9

MARKSİST LENİNİST SÖZLÜK:

Komünist Kime Denir?

41

12 EYLÜL:

Korkunun Ecele Faydası Yok

S.ÇELEN

10-11-12

KADIN SORUNU:

Emekçi Kadınlar Sosyalizm Yolunda

20-21

KİTAP TANITIMI

Etetize Edilmiş
Şiddet:
Tupamarolar

42

e-posta:
gencyoldas2002@yahoo.com
gencyoldas-2006@hotmail.com

web adres:
www.mucadelebirligi.com
tel: 0212 531 44 83

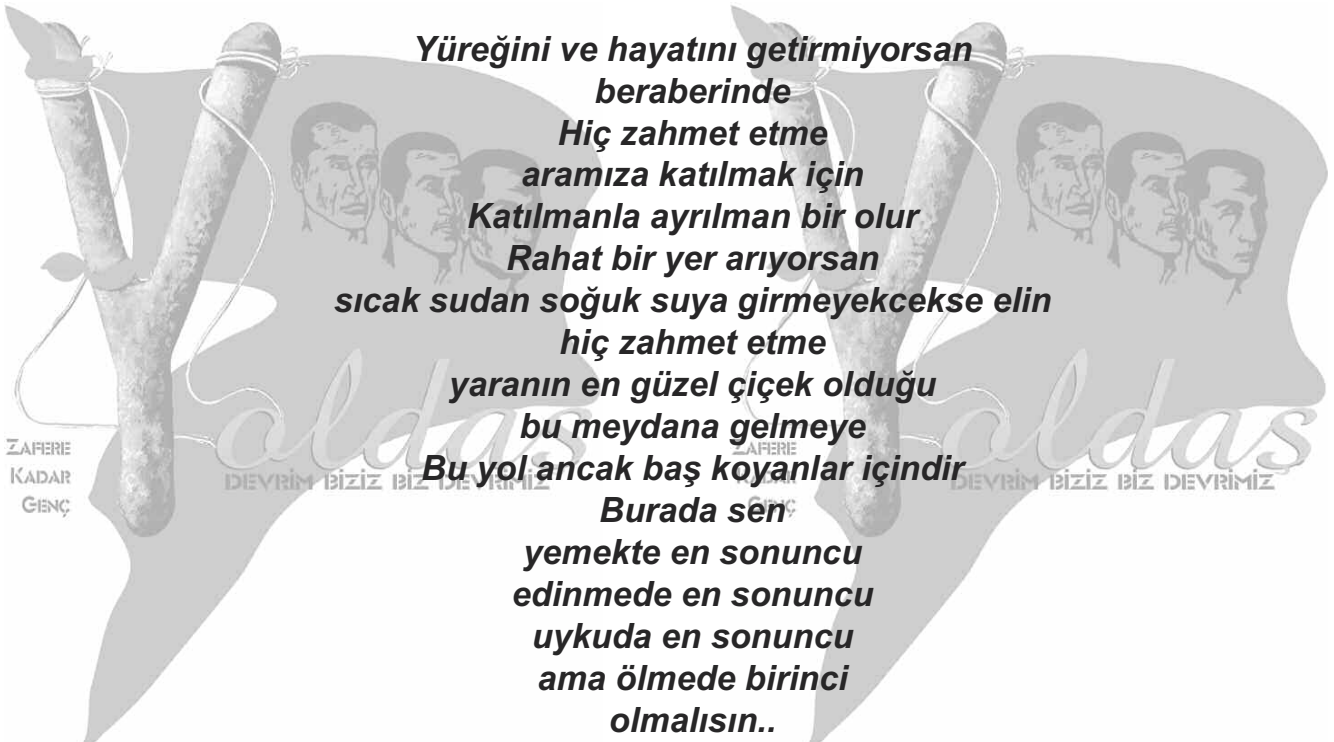
Merhaba Genç Yoldaşlar.

Yeni bir sayımızla tekrar karşınızdayız. Bildiğiniz üzere iki sayı öncesinde dergimizin biçiminde değişiklikler yapmış ve içerik olarak da yeni konu başlıkları belirlemiştik. Bu başlıkları üzerinden sizlerle, yazarlarımızla canlı bir diyalog kurmayı başardık. Bunu öncelikle tüm işçi, emekçi ve öğrenci genç yoldaşlarımıza borçluyuz. Dergimizin bu yeni biçimi üzerine sizlerden birçok olumlu ve olumsuz eleştiriler geldi. Kuşkusuz ki bu kolektif aklımız olan dergimizi daha ileriye taşımak için olmazsa olmaz bir şeydir. Yalnız görev daha bitmedi, sürüyor. Genç Yoldaş'ın sesinin ulaşmadığı, tek bir mahalle, tek bir okul, tek bir genç kalmayana kadar devam edecek. Ayrıca dergimizin "Mizah" bölümünde bizlerle çalışmalarını paylaşan Tekirdağ'daki tüm Leninist tutsaklara ayrıca teşekkür ederiz.

Genç Yoldaşlar. Sizlerinde bildiği gibi Eylül ayının bizler için ayrı bir önemi daha var. Kinimiz ve umudumuz her Eylül'le birlikte daha da bileniyor. Eylül bizler için kavga demektir, zorlu görevler demektir, sorumluluk demektir. Eylül yoldaşlar umut demektir, zafer demektir. Çünkü bundan tam 19 yıl önce 1 Eylül'de kavga zafere vurmuştu. Türkiye ve K. Kürdistan proletaryasının zorlu yol arkadaşı ve öncüsünün çürüyen yanını atıp kavgaya daha sağlam devam ettiği aydır Eylül. Eylül ayı proletaryanın devrimci sınıf partisinin doğuşuna tanıktır.

Yoldaşlar, gençlik gelecektir ve geleceği temsil eden gençlik bugün bu geleceği yaratmak için tüm gücüyle, tüm yeteneklerini seferber ederek sosyalizm mücadelesinin en önünde olması gereken yeri almalıdır. Alma iddiasına da sahiptir. Rosa Lüksemburg'un yükselttiği "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" şiarı günümüzün çıplak gerçeğidir. İşçi sınıfı ve emekçiler barbarlık içinde çöküşü bir kader olarak kabul etmeyecekler, sosyalizm için emekçilerin onurluca yaşaması için gerektiğinde kendilerini feda etmesini bileceklerdir. Gençlik bu büyük kavgada üzerine düşün tarihsel görevi layıkıyla yerine getirecektir.

Şimdi tüm Genç Yoldaş'ları 19. yılımızda kavgayı büyütmeye ve zafer için DENİZLER gibi olmaya, CHE gibi olmaya çağırıyoruz.

**Yüreğini ve hayatını getirmiyorsan
beraberinde
Hiç zahmet etme
aramıza katılmak için
Katılmanla ayrılan bir olur
Rahat bir yer arıyorsan
sıcak sudan soğuk suya girmeyekcekse elin
hiç zahmet etme
yaranın en güzel çiçek olduğu
bu meydana gelmeye
Bu yol ancak baş koyanlar içindir
Burada sen
yemekte en sonuncu
edinmede en sonuncu
uykuda en sonuncu
ama ölmeye birinci
olmalısın..**

ÇAĞIMIZIN ÖZÜ

Sinan KUTLU

20. yüzyılın son on yılı büyük altüst oluşlarla geçti. Sosyalist blokta peş peşe gerçekleşen karşı-devrimler; emperyalist dünyanın ABD önderliğinde ilan ettiği “yeni dünya düzeni”; birinci körfez savaşları; Yugoslavya’nın parçalanması; Latin Amerika’da uzlaşma masasına oturan gerilla hareketleri; “bağlantısızlar”ın hızla emperyalist-kapitalist dünyaya entegre oluşu; sosyalist saflarda büyük tasfiye hareketi... Burjuvazinin zafer çılgınlıkları... Hegel’e gönderme yaparak ilan edilen tarihin sonu!

Yüzeyde görünenler bunlardı. Kapitalizm rakipsiz kalmıştı. Bu anlama gelmek üzere tarih sona ermişti. “İnsanlığın büyük düşü” büyük bir kabus muydu! Böyle düşünceler de ileri sürüldü sık sık. Bütün temel gerçekler, bütün bilimsel değerler kaldırılıp atıldı bir kenara. En bayağı, en aşağılık düşünceler teori diye önümüze sürüldü.

Oysa kapitalist sistem büyük bir kriz içindeydi. Ekim Devrimi ile girdiği genel bunalım üç çeyrek asır boyunca derinleşmiş, ekonomik krizler giderek daha derin ve sarsıcı hale gelmiş, yolun sonuna gelip dayanmıştı kapitalizm. Ama sosyalist dünyadaki bu geri düşüşler bir anda tüm bu gerçekleri arka plana itti. Zafer çılgınlıkları her şeyin üstünü örtmüştü. Bu tantana içinde Küba’dan yükselen sosyalizme bağlılık açıklamaları, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’nin sosyalizm yolundaki ısrarları kuşkusuz tüm dünya devrim güçleri için temel moral gücü sağlıyordu. Sosyalizmden yüzeysel olarak etkilenmiş nice sosyalist örgüt, komünist partisi çözümlüp gitti. Müthiş bir sağ dalgaydı bu. Sağlam duramayan koca koca partileri alıp götürdü.

Sermayenin bu uluslararası saldırısı tüm dünyada proleter saflarda büyük gerilemeler yarattı. Türkiye ve Kürdistan ise tam da bu dönemde devrim dalgasının yükselişine tanıklık ediyordu. Yükselen devrim dalgası, işçi sınıfı ve emekçilerin görkemli eylemleri, Kürt halkının büyük serhıldanları... sermayenin bu saldırısının etkisini hiç kuşkusuz büyük oranda kırdı. Bu nedenledir ki, dünya genelinde küçük burjuva radikalizmi daha 90’ların başlarında teslim bayrağını çeker

ve sisteme dönerlerken, bizde bu sağa savrulmuş görece daha geç gerçekleşti. (Kuşkusuz tövbekarlar -TBKP- ve Devrimci Yol örneğinde olduğu gibi daha ilk dalga ile düzene dönenler de vardı. Ama genel olarak küçük burjuva sosyalizmi, ortamın devrimci niteliğinden dolayı daha bir süre devrimci saflarda kaldı.) İç savaşın uzun ve yorucu yılları, zaman içinde bu küçük burjuva hareketleri adım adım sağa çekti. Bizde asıl büyük sağa çarkedeş 96’nın sonlarında başladı.

Bağlanan Taşlar, Serbest Bırakılan Köpekler

Sosyalist blokun dağılması ile en büyük dış baskıdan kurtulan emperyalistler, yoğun ideolojik bombardıman eşliğinde saldırıya geçtiler. Sıcak çatışmalar dahil her türlü araçlarla dünya halklarına diz çöktürmeye, işçilerin yüz yıllık savaşımı elde ettikleri kazanımlarını gasbetmeye, dünyayı sermaye için cennete çevirmeye giriştiler. Tek sözle taşları bağlarken köpekleri serbest bıraktılar. “Yeni dünya düzeni”nin ekonomi politikası, neo-liberal globalizm, dizginsiz bir şekilde uygulamaya sokuldu.

Aslında bu politikanın kökleri 70’li yılların ikinci yarısına, İngilizlerin “Demir Leydi”si Theatcher’a ve ABD başkanı Reagan’a kadar uzanıyor. 70’li yılların başında Bretton-Woods sistemi çökmüş, ardından patlayan petro-dolar krizi ile sistem iliklerine kadar sarsılmıştı. Büyük ölçekli üretime dayanan fordist sistem terkedilmiş, esnek çalışma biçimleri gündeme gelmişti. Öte yandan elde biriken muazzam atıl para-sermaye için tatlı kar alanlarına ihtiyaç vardı. Nobel ödüllü burjuva iktisatçı Friedman’ın deyimiyle “tekerleğin icadından sonraki en büyük buluş” olan borçlanma tuzağı, bu para-sermaye için kar alanını yaratmış oldu. Bunun ilk sonucu Meksika’daki 1982 borç krizi oldu. Ardından 1984’te Latin Amerika genelindeki borç krizi, 87’de NewYork borsasının çöküşü... IMF’nin “şok terapileri” ve daha büyük krizlere doğru gidiş...

İşte tam bu şartlarda sosyalist dünyadaki karşı-devrimler, emperyalist dünya için bir soluklanma fırsatı ya-

rattı. İşçi ve emekçilere yönelik büyük saldırı dalgası, sermayenin önündeki sınırların bir bir yıkılması, para-sermayenin hiçbir sınırlamaya tabi olmadan serbest dolaşımı için fırsat doğdu. İnternet, para-sermayenin bu ihtiyacından doğdu. “Yeni dünya düzeni”, dizginsiz kapitalist vahşet olarak hayat buldu. Sosyalizme pamuk ipliğiyle bağlı olanların büyük bir hızla safları terkedişi ve yaratılan toz-duman arasında sersemleyen dünya proletaryası, bu saldırılara karşı tepki geliştiremedi. Ama hayatın akışı, bu sessizliğin uzun sürmesine izin veremezdi. Çatışma kaçınılmazdı. Zafer naralarının yerini korku çığlıklarına bırakması uzak değildi.

Düşman Kardeşlerin İttifakında Çatıklar

Emperyalist dünyanın ittifakı sürgit değildir. Güçler dengesine göre oluşan geçici uzlaşmadır. Ve güçler dengesindeki değişim, uzlaşma ve ittifakları sürekli bozar.

ABD, ikinci emperyalist savaş sonrasında, tarihte bir daha asla tekrar edilemeyecek bir üstünlükle emperyalist dünyanın başına geçti. Savaştan büyük bir yıkım ve devrim tehdidi ile çıkan diğer emperyalist ülkeler, sosyalist dünyanın da baskısı altında, ABD'nin mutlak egemenliğine boyun eğdiler. Ama eşitsiz gelişim, bu dengeyi kısa sürede bozdu. ABD, ekonomik gücünü yitirmeye başladığı oranda mutlak egemen konumunu yitirdi. Ama büyük askeri gücü ve sosyalizmin dış baskısı, onun emperyalist dünya sisteminin egemeni olarak yoluna devam etmesini sağladı. Sürekli aşınmakla birlikte egemenliği 90'lı yıllara kadar devam etti. 80'lerin sonu, 90'ların başında Japonya, başta otomotiv ve elektronik olmak üzere bir dizi sektörde ABD'nin iç pazarını ele geçirmeye başladı. ABD'nin buna cevabı Hollywood'un yakuza (Japon mafyası) filmleri oldu. Aynı yıllarda Doğu Almanya'yı ilhak eden Federal Almanya büyük bir güç olarak sahneye çıkmaya başladı. Hollywood, neo-nazi filmlerle cevap verdi. Ardından Fransa'nın politik çıkışları geldi. ABD-Fransa gerilimi kara kıtayı (Afrika) boydan boya kana bulayan “kabile savaşları”na yol açtı. ABD, Afrika'nın francophone (Fransızca konuşan kesimi) ülkelerinde darbeler ve “iç savaşlar” yoluyla egemen olmaya çalıştı. Milyonlarca insan öldü.

Emperyalist dünya anglo-sakson (ABD ve İngiltere) ve diğerleri olarak ayrışmaya başladı. Bu ayırım 11 Eylül sonrasında Rumsfeld'in “ihtiyar/bunak Avrupa” sözünü sarfetmesine yol açacak kadar derinleşti. Emperyalistler arasındaki çelişkiler sürekli derinleşirken güç ve hegemonya mücadelesi kızıştı. Yeni düşürülen ülkelerin (eski sosyalist ülkeler ve bağlantısızlar)

sisteme entegrasyonu ve paylaşılması, enerji koridorlarının denetime alınması... ve Afrika örneğinde gördüğümüz gibi bir emperyalist gücün denetiminde olan bölgelerin onun elinden alınmaya çalışılması için yoğun bir mücadele yüzeye vurdu. Paylaşım ve yeniden paylaşım için üçüncü taraflar üzerinden çatışmalar derinleşti.

Küresel Dünya

Tüm bu gerilimler ve çatışmalar içerisinde dünyanın kelimenin gerçek anlamında tek bir ekonominin halkaları şeklinde birleştirilmesi de adım adım gerçekleştiriliyordu. İnternet sayesinde “sıfır zaman” diye tabir edilen saniyeler içinde tüm dünyayı dolaşan para-sermaye, borsalar, hisse senetleri, tahviller, krediler... üzerinden tüm ülke ekonomilerinin en mahrem yerlerine kadar sızdı. Son derece girift ilişkiler yarattı. Ülke ekonomilerini birbirine bağladı.

Diğer yandan kapitalist dünya ticareti, emperyalist devletler lehine yeniden düzenlenmeye başlandı. Gümrük duvarları indirildi. Uruguay raundu büyük tartışmalara yol açan GATT (Gümrük Tarifeleri Anlaşması), 1995'te Dünya Ticaret Örgütü'ne (WTO) dönüşecek, bağımlı ülkelerin iç pazarlarını, tarım ve sanayilerini yerle bir edecek politikalar dayatılacaktı. Tarımsal üretimin yıkımıyla başlayacak olan süreç, bağımlı ülkelerin ekonomik ilhaklarının tamamlanmasıyla sona erecekti. Atılan adımlar bu yöndeydi. Sermayenin merkezileşmesi eğilimi, tüm dünyayı sıkı bir zincir şeklinde birbirine bağlarken, emperyalist sermaye lehine ulusal sınırların bir bir yıkılmasını gerektiriyordu. Bu artık kapitalizmin fiziksel sınırlarına dayanılması demekti. Kapitalist üretim ilişkisi, sanki krizleri daha sarsıcı ve yıkıcı olsun diye sermayeyi daha da yoğunlaştırıyor, tek merkeze topluyor ve zincirin halkalarını iyice sıkılaştırıyordu. Kapitalizmin tüm bir tarihsel evrimi tarafından hazırlanan bu süreç, zorunlu sonuçlarına doğru dolu dizgin yol almaktaydı.

İlk Kurşun

Uluslararası sermayenin bu büyük saldırısı elbette kendi karşıtını yaratacaktı. Kapitalizmin çelişkili doğası, genetik özelliği olan krizler, tüm ideolojik zafer söylemlerine rağmen mutlak surette kendi sonucunu yaratacaktı. Sınıflar savaşımı kaçınılmaz sertleşecek, proleter kitleler ayağa kalkacaktı. Bunun için çok beklemek gerekmeyecekti.

1994'ün Ocak ayında, Meksika'da, Chiapas yerlileri, Zapatistaların önderliğinde büyük eylemlerini başlattıklarında, dünya devrimci hareketi büyük bir coşkuyla karşıladı bunu. Tüm sınırlılığın rağmen Za-

patist hareket, öyle bir zamanda harekete geçti ki, dünya devrim güçleri büyük bir moral buldu. Bu “ilk kurşun”, ardından gelecek hareketin habercisiydi. Çok geçmeden tüm Avrupa çiftçi eylemleriyle sarsılmaya başladı. Emperyalistler zafer naraları atıyorlardı ama, bizzat kendi evlerinde emekçilerin ayağa kalkışıyla şaşkınlık ve panik uçurumuna yuvarlandılar. Çiftçi eylemleri Avrupa'nın büyük kentlerinden Japonya'ya kadar tüm bir kapitalist kuşağı dolandı. Enternasyonal bir eylem kuşağı ile çevrildi emperyalist dünya. Ardından nakliyeciler, kamyonlarıyla Avrupa ulaşımı felç etti. Sonra balıkçılar... Ve işçi grevleri... Belçika'da genel grevler, Fransa'da grevler... Dünya Ticaret Örgütü daha kurulmadan yoğun tepkilerle karşılaşıyordu.

Bu aşamadan sonra emperyalistler her yerde emekçiler tarafından kuşatılmaya başladı. Tüm emperyalist toplantılar büyük kitle gösterileri ile kuşatılıyordu. Bu kuşatmadan kurtulmak için dağ başlarında düzenlediler toplantıların. Büyük askeri ve polis bari-

Emperyalist dünya tarihsel ve fiziksel sınırlarına gelip dayanmış durumda ve çöküş sürecini yaşıyor. Yani birileri ileri sıçrayıp pay istemiyor; tersine hepsi çöküşü yaşıyor. Çöküşü aşmanın ve hegemon güç olmanın yolu olarak savaşa yöneliyor. ABD'nin tek taraflı başlattığı savaşın bir yönü budur.

katları kurdular. Kar etmedi. Dünyanın tüm kıtaları bu emperyalist toplantıların protesto edildiği gösterilere tanıklık etti. Adına “küreselleşme karşıtı hareket” denen bu dev anti-kapitalist gösteriler, tarihin sonunu ilan edenlere “daha yeni başlıyoruz” demekti. Karşı-devrim rüzgarları unutulup gitti. Artık tüm dünyada güçlü sosyalizm rüzgarları esiyordu. İnsanlık kapitalizme karşı ayağı kalkıyordu.

Bu arada 90'lı yıllar kapitalizmin büyüyen küresel krizlerine de tanıklık etti. Türkiye'yi de derinden vuran 1994 Meksika krizi, 97 Asya krizi, 98 Rusya krizi, 99 ve 2001 Türkiye krizleri, 2000-2001 ABD krizi, 2001 Arjantin krizi... Her biri bir öncekini aratan büyük sarsıntılar... Ve şimdi tüm bunları devde kulak bırakacak büyük bunalım!

Ve emperyalist-kapitalist sistemi derinden sarsan bir diğer gelişme, Latin Amerika'da peş peşe demokratik yönetimlerin seçimleri kazanarak iktidara gelmeleri ve emperyalistlerle her alanda gerilim ve çatışmaların yaşanmasıdır. Venezuela, Bolivya, Ekvator, Paraguay ve diğerleri... Bu sosyalizm yönelim ve söylemli yönetimler, Latinlerdeki büyük sosyalist yönelimin dışavurumundan başka nedir ki!

Üçüncü Dünya Savaşı

Bu büyük krizler ve tüm kıtalarda emekçilerin ayaklanması, tüm bir kapitalist evrimin kaçınılmaz sonucudur. Bu tablo, uluslararası sermayenin nasıl büyük bir güçsüzlük yaşadığının ve saldırganlığının altında bu güçsüzlüğün yattığının göstergesidir.

Kendi iç çelişki ve çatışmaları derinleşmiş bir emperyalist dünya var. Kendi içinde hegemonya bunalımı yaşıyor. Öte yandan dünya halkları ve emekçiler karşısında da egemen olamıyor. Bu çok yönlü hegemonya bunalımı kaçınılmaz olarak savaşı gündeme getiriyor. Hem emperyalistler arası paylaşım işlevi taşıyan bir savaş, ve hem de asıl olarak dünya devrim güçlerinin ezilmesini amaçlayan savaş.

Bu genel çerçeveye içinde ABD emperyalizmi, 11 Eylül'de tezgahladığı “İkiz Kule” saldırılarına dayanarak üçüncü dünya savaşını başlattı. Önce Afganistan, ardından Irak... Ve tüm dünyaya zorbaca gözdağı dolu mesajlar... Ama yanlış hesap Bağdat'tan döndü. Arap çöllerine saplanıp kaldı. Irak'ta ve Afganistan'da kesin bir başarısızlığa uğradı. Yenilgisi de yakındır. Ama ABD, savaşı daha geniş alanlara yaymaktan başka bir çıkar yol göremiyor. Üçüncü dünya savaşı, cephe ülkeler üzerinden genişletiliyor. Tüm dünyayı ateş ve baruta boğacak çatışmaları körüklüyor. Kafkasya'da tanık olduğumuz savaş, bunun ifadesidir.

Geçmiş paylaşım savaşları, paylaşılması tamamlanmış dünyanın, değişen güçler dengesine göre yeniden paylaşılması gereğinden doğuyordu. Arkadan gelen ve öndekine yetişen emperyalist güç, dünya pazarlarından pay istiyordu. Bu paylaşımı son tahlilde askeri güçlerine dayanarak gerçekleştirebilirlerdi emperyalistler. Birinci ve ikinci paylaşım savaşları böyle çıktı. Ama bu defa temelden farklı bir durum söz konusu.

Birincisi, yukarda görüldüğü üzere, emperyalist dünya tarihsel ve fiziksel sınırlarına gelip dayanmış durumda ve çöküş sürecini yaşıyor. Yani birileri ileri sıçrayıp pay istemiyor; tersine hepsi çöküşü yaşıyor. Çöküşü aşmanın ve hegemon güç olmanın yolu olarak savaşa yöneliyor. ABD'nin tek taraflı başlattığı savaşın bir yönü budur. İkincisi, ki bu nokta çok önemli, bu savaş, bir paylaşım savaşı olmanın ötesinde ve öncesinde, dünya devrim güçlerini, dünyanın önemli devrim dinamiklerini boğmanın bir aracı olarak gündeme getiriliyor. Dünya devrim güçleri daha şimdiden bu savaş aracını emperyalistlere çevirmeyi bildi. Daha önceki iki dünya savaşından bir dizi ülkede sosyalizmin zaferi çıkmıştı. Üçüncüsünden dünya devriminin zaferi çıkacaktır. Çöken emperyalist-kapitalist dünyanın gücünü engellemeye yetmeyecektir!

KAFKASYA'DA SAVAŞ RÜZGARLARI

İ. Necati KONUK

Dünyanın gözü bu yıl 29.su düzenlenen Olimpiyat oyunlarının Pekin'deki açılış gösterisinin görkemine çevrilmiş. Saatler geriye doğru sayılırken ajanslara Gürcistan'ın Güney Osetya Demokratik Cumhuriyeti'ne askeri hareket düzenlediği ve ardından Rusya'nın Osetya'ya verdiği "garantörlük" sözü gereği Gürcü birliklerine karşı taarruza geçtiği haberleri düştü. Pekin'de "Tek Dünya Tek Rüya" sloganlarıyla binlerce dansçıdan oluşan dev barış güvercini sahnede boy gösterirken 3. Dünya Savaşı'ndan bağımsız olarak ele alınamayacak bir savaş Kafkas'larda ateşleniyordu.

Kafkaslarda ateşlenen bu savaş elbette duru gökte çakan bir şimşek, kopan bir fırtına değildi. Sovyetler Birliği'nin dağılması ve bölgede sosyalizmin geriye düşüşüyle birlikte on yıllar boyunca sosyalizmin birleştiriciliği altında bir arada kardeşçe ve özgürce yaşayan ülkelerin, sosyalist ilkeleri emperyalist-kapitalist çıkarlar uğruna terk etmeye başlaması ve emperyalizmin burayı ele geçirme, kendine işbirlikçi kapitalist para babaları, hükümet yetkilileri yaratma çabası sonucu, on yılların özgür birlikteliği de yıkılmaya başlamıştı. Sovyetler Birliği ile yaratılan tüm değerler, yaratılmaya çalışılan kapitalist çıkar ilişkileri altında tersine çevrilmeye çalışılırken ABD ve AB emperyalizmi tüm gericiileri destekleyip silahlandırmaya girişti ve dağılan Sovyet ülkeleri ile tek

tek askeri ve ekonomik ilişkiler kurmaya, anlaşmalar yapmaya, Rusya'nın sosyalist ekonomiyle kazandığı devasa gücü kapitalist tekellere açmaya, mümkünse ele geçirmeye çalıştı. On milyarlarca dolarlık harcamalar yaparak kapitalist ilişkileri ve ABD'nin çıkarlarını o bölgede savunacak "sivil toplum örgütleri" yaratmak, taban bulmak için uğraştı.

Rusya'nın karşısına dikilmemesi için, BDT'ye üye eski Sovyet ülkelerini kendi tarafına çekmek için hiçbir harcamadan ve oyundan kaçınmayan ABD ve AB, 2000'lerle birlikte "renkli devrim"lere girişti. Bu ülkelerden birisi de Gürcistan'dı. Gürcistan'da gerçekleşen "Kadife Devrim" in altında ABD tekellerinin Soros gibi baş aktörlerinin bulunduğu bir sır değildi. Amaç, bir yandan sosyalist sistem döneminden kalan, kendisi için güvenilmez ve Rusya'ya yakın tüm gelecekteki yöneticilerin tamamen tasfiyesi ve diğer yandan Rusya karşısında en sıkı bir şekilde ABD'nin

Rusya ve Kafkas halkları ise bir kez daha, emperyalist-kapitalist sistemin bu çıkar savaşına sosyalizmin özgür ve halkları birleştiriciliğiyle ayağa kalkmalıdır. Görülmüştür ki kapitalizmin halklar arasında ayrılık, savaşlar, kıyım ve katliamlardan başka ekecek tohumu, halklara sunacak vaadi kalmamıştır. Dünya halkları ya sosyalizm ya barbarlık gerçeği ile karşı karşıyadır ve verecekleri yanıt şimdiden bellidir.

çıkarlarını savunacak ve emperyalist ekonomik ilhak politikalarını kararlıca uygulamaya sokacak işbirlikçileri iktidara getirmektir. Saakaşvili Hükümeti bu şekilde iktidar koltuğuna geçmiş oldu. Böylece enerji kaynakları bakımından çok önemli bir bölge olan Kafkasya'nın içinde yer yalan Gürcistan'ın en sıkı ABD yanlısı olması ABD'ye önemli avantajlar sağlayacaktı. Ancak Gürcistan'daki yönetim ABD'nin sıkı müttefiki olsa da, Rusya'nın buradaki azınlık uluslar üzerindeki etkisinin sürüyor olması ve halklarda yaratılan aldatmaca rüzgarlarının dağılmaya başlaması geçen sene az daha Saakaşvili'yi koltuğundan ediyordu. Geçen sene bunun üzerine erken seçim ilan edildi ama, yeniden büyük bir harcamayla Saakaşvili seçildi. Bu onun için tazelenmiş bir güç olmaktan çok, ABD tarafından her türlü desteği görmediği takdirde devrileceğinin bir kanıtı oldu. Yıllardır ama özellikle son bir yıldır NATO'ya girmekte bu denli hevesli olmasının böylesi ciddi bir nedeni vardı. NATO'nun silahlı gücünü, himayesini arkasına almadan durumunu koruyamayacağı ve ABD'nin de bunca yıldır yaptığı harcamaların karşılığını alamayacağı su götürmezdi. Gürcistan'ın NATO'ya üyelik başvurusu geçen aylarda Rusya'nın yoğun diplomasi çabaları sonucu askıya alındı. Bir numaralı destekçisi ABD Gürcistan'a verdiği NATO üyeliği sözünü Rusya barikatlarından aşırı tamadı.

Rusya, daha önce Saakaşvili'nin Abhazya ve G.Osetya'yı kendi topraklarına dahil edeceğini söylemesi üzerine buna izin vermeyeceğini, gerekirse askeri gücünü kullanacağını ilan etmişti. Yıllardır bu ilhak girişimini erteleyen Gürcistan'ın bugün birden harekete geçmesi ABD ve Rusya arasındaki ekonomik ve siyasal çatışmanın geldiği düzeyle ilgilidir.

ABD'nin tek taraflı başlattığı 3.Dünya Savaşı'nın bir hedefi de Rusya ve Çin'i kuşatıp güçsüz düşürmek, hegemonyasını buraya yaymak olarak koymuştuk. Rusya uzun bir süre yeni bir dünya savaşının nükleer savaş ve dünyanın yok oluşu anlamına geleceğini bildiğinden, bu tek taraflı başlatılan savaşta geri durmayı, başka yöntemlerle ABD'nin kuşatmasını yarmayı tercih etmişti. Ancak özellikle ABD merkezli devasa krizlerin tüm dünyayı pençesine alması, Rusya'nın Çin'le birlikte davranarak güçlü bir taraf yaratmaya çalışması ve Rusya'nın ABD ve AB tekellerine kendi pazarında sınırlama getirmesi, Rusya-ABD arasındaki karşılıklı ilişkileri daha sertleşmeye götürdü.

Geçen aylarda yapılan NATO Zirvesinde ABD Gürcistan ve Ukrayna'nın NATO üyeliğini geçirtilmesinin yanında Çek ve Polonya'ya yerleştirmek istediği Füze Savunma Sistemleri konusunda da Rusya'nın barikatına takılarak yalnız kalmasından sonra, ABD her şeye karşın bu iki ülkeye FSS'yi yerleştireceğini ilan etmesiyle son haftalarda birbirini ardına sert açıklamalar yaşandı. Bu gelişmelerin sıcağında Gürcistan'ın Güney Osetya'ya saldırması ABD'nin Rusya'ya karşı atağa geçmesi anlamını taşımaktadır. Savaşı açan taraf Gürcistan olduğu halde Rusya'nın daha ilk günden ABD'yi arayıp 'geri çekilin' demesi savaşın kimler arasında geçtiğini yeteri kadar açıklar durumdadır.

ABD'nin bu savaşta Gürcistan'ı desteklediği, yönlendirdiği ve onun üzerinden Rusya'ya kendi bölgesinde bir darbe vurmak istediği açık. Rusya Osetya ve Abhazya sorunu üzerinden bölgedeki hem küçük özerk cumhuriyetlere hem diğer devletlere güven verirken onu güçsüz düşürebilecek tüm ayrıcalıklarında önüne geçmiş oluyordu. Öte yandan Gürcistan'daki

halkların da bir kısmının sempatisini almaya devam ediyordu. ABD, Rusya'nın etkin askeri hareketiyle bir darbe yemiş oldu. Şimdi savaş, diplomasi alanında olanca şiddetiyle sürüyor.

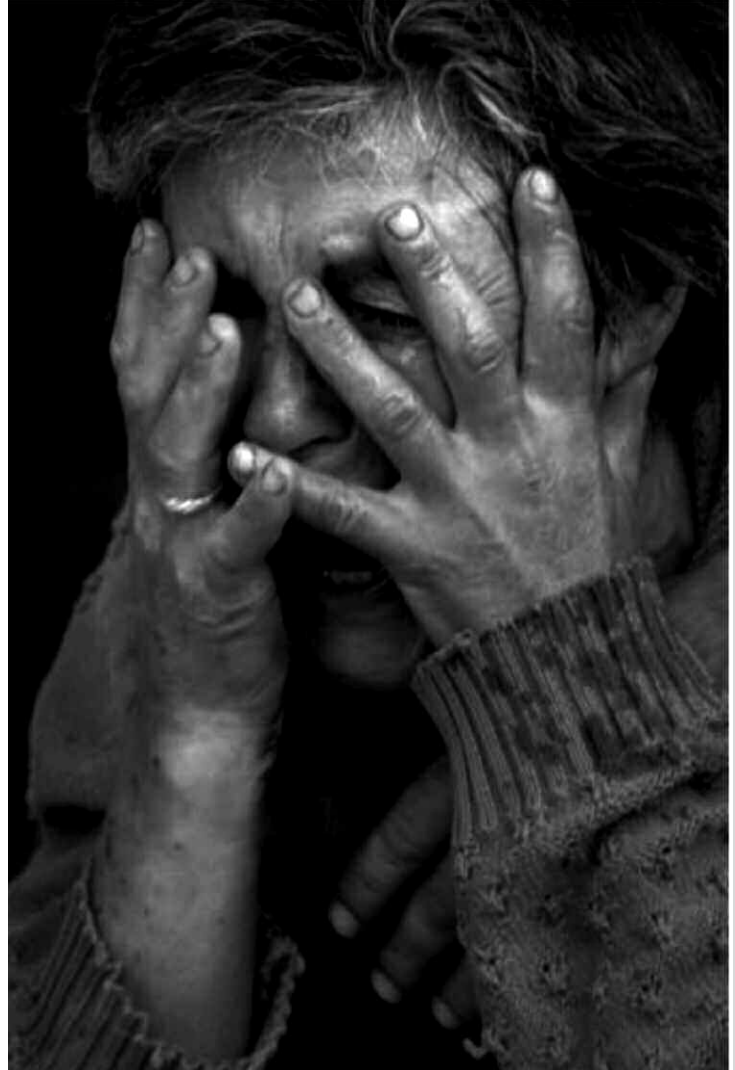
Şu ana kadar bütün sıcak çatışmalardan geri durmaya çalışan Rusya ise kendi çıkarları doğrultusunda geri durmayacak bir noktaya gelmiştir. Şimdi bu durumu bir avantaja dönüştürmeye çalışmaktadır. Gürcistan'a geri adım attırırsa buna diğer bölge ülkeleri açısından da takibi gelecek adımlar gözleriyle bakıyor. Böylece ABD ve AB'ye 'beni sınamaya kalkmayın' diyecek ve bölge ülkelerini yeniden arkasına alarak AB ve ABD'nin etkinliğini büyük oranda kırmış, sınırlamış olacak, en azından şimdilik Rusya'nın hesapları bu yönde... Ancak Rusya'nın da içinde bulunduğu ŞİÖ'deki en büyük güçlerden biri olan Çin şu anda Olimpiyatlardan kazanacağı milyar dolarları saymakla meşgul! Çin AB ve ABD'yle arasını bu devasa krizler döneminde açmak istemiyor. Bu nedenle Çin Rusya'yla ilişkilerinde inişli-çıkışlı bir seyir izlemektedir. Yani Rusya henüz ŞİÖ'den bir destek görmüyor, ancak hızla buna ihtiyaç duyacağı bir sürece giriyor. Gürcistan ise ABD ve AB'nin desteğini bulduğundan ilk darbeyi vurdu ama bu desteğin ne kadar ve nasıl süreceğini bilmediği içinde iki gün sonra ateşkes çağrısında bulundu. Gürcistan'ın buradaki rolü 1956 ve 1967'dek İsrail'in Ortadoğu'da oynadığı role benzemektedir. Gürcistan G.Osetya'da "Barış Gücü" adına bulunan Rus askerlerin yerine NATO gücünün bulunması hem kendi çıkarları hem de emperyalizmin bölge çıkarları gereği harekete geçmiştir. Yani onun rolü Rusya'nın yerine NATO'nun işleri devralmasına zemin yaratmak... Gücsüz bir askeri güce sahip olduğu halde Rusya'ya karşın G.Osetya'ya girmesi bundan kaynaklıdır.

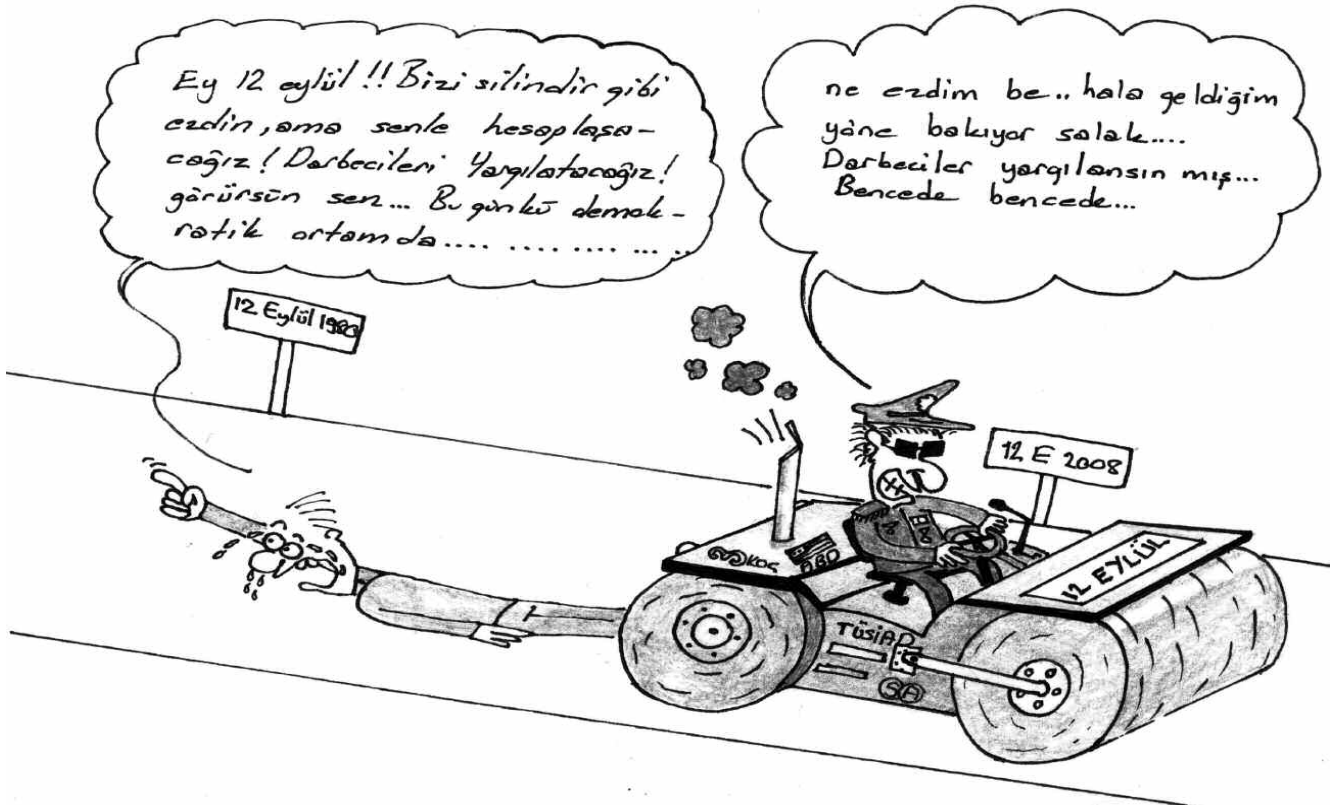
Medvedev ve Putin'in Gürcistan'ın arkasında ABD, AB ve Türkiye var demesi, AB ve ABD'yi değil ama Türkiye'yi panikletmeye yetmiştir. Türkiye hemen "Biz taraf değiliz, ara bulucu olabiliriz" demiştir. Türkiye 2004 ve sonraki yıllarda ABD askerleriyle birlikte Gürcistan Ordusu'nu eğitmek için burada bulunmuştur. Bununla birlikte Gürcistan'a yüklü miktarda askeri mühimmat vermiştir. Bunlar elbette Rusya'nın gözünden kaçmamıştır ve defalarca uyarmıştır. Türkiye için Gürcistan'la olan BTC, BTE gibi yatırımlarının zarara girmesi kadar Rusya'yla olan diğer ekonomik ilişkilerinin de zarara girme-

si ağır sonuçlar doğurabilecek durumdadır. Mesela doğal gaz ihtiyacının yarısından fazlasını Rusya'dan karşılamaktadır. Kafkas Bölgesi'ndeki olası bir savaşın şiddetlenmesi durumunda Türkiye'nin bu savaştan uzak kalması mümkün görünmüyor. Çünkü bu savaş ABD emperyalizminin hegemonya savaşı olacaktır. Ve Türkiye emperyalizmin savaştaki jandarma gücüdür. Böylesi bir durumda Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkının izleyeceği yol devrimci iç savaş yükseltmektedir.

Rusya ve Kafkas halkları ise bir kez daha, emperyalist-kapitalist sistemin bu çıkar savaşına sosyalizmin özgür ve halkları birleştiriciliğiyle ayağa kalkmalıdır. Görülmüştür ki kapitalizmin halklar arasında ayrılık, savaşlar, kıyım ve katliamlardan başka ekecek tohumu, halklara sunacak vaadi kalmamıştır. Dünya halkları ya sosyalizm ya barbarlık gerçeği ile karşı karşıyadır ve verecekleri yanıt şimdiden bellidir.

Yaşasın Sosyalizm! Yaşasın Dünya Halklarının Sosyalist Cumhuriyeti!

KORKUNUN ECCELE FAYDASI YOK

S. ÇELEN

Burjuva hukukun, burjuva yasaların, burjuva kurumların düzeni ayakta tutma işlevi ortadan kalktıktan sonra, burjuvazi için bu yöntemler bir engel, ayağına pranga olma özelliğini taşırlar. Ve bu koşullarda tekelleri sermaye sınıfı bütün bu yöntemleri kenara iterek kendi varlığını sürdürebilmek için burjuva olağanüstü yönetim biçimlerine ihtiyaç duyar. Nedeni kapitalizmin bir toplumsal devrimle tehdit edilmesi gerçeğidir. Egemen sınıfın içine düştüğü yönetememe bunalımı ve işçi-emekçi yığınların eskisi gibi yönetilmemek için ayağa kalkmasıyla burjuva düzen birdenbire ölümcül bir devrim tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Burada burjuvaziyi dar boğaza sürükleyen esas güç, işçi sınıfının kapitalizme karşı ayağa kalkmasıdır.

Tam da bu sırada sermaye sınıfı faşizme ihtiyaç duyar. İşçilerin, emekçilerin devrimci hareketini bastırarak, devrimci güçlerin gelişmesinin önüne geçmeye çalışır. İçerisinde her türlü barbarlığı, halklara ve ülkelere yönelik her türlü dizginsiz saldırıyı barındırır.

Faşizm proletarya ve burjuvazinin üzerinde duran bir devlet iktidarı biçimi değil, finans kapitalin iktidarının kendisidir. Komünist Enternasyonal'de tanımlandığı gibi "*finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının en açık diktatörlüğüdür.*"

Faşizmin iktidara gelmesini sadece işçi sınıfının zayıflığının nedeni olarak görmek, bu konuda büyük bir yanlış

şay düşmek anlamına gelir. Stalin'in de Almanya'da faşizmin zaferi üzerine önemle belirttiği gibi, faşizmin zaferi "*aynı zamanda burjuvazinin zayıflığının işareti olarak, burjuvazinin artık parlamentarizmin ve burjuva demokrasisinin eski metotlarıyla hakimiyetini sürdürememesinin... işareti olarak görülmek zorundadır.*" Ki 1922'ten 1945'e yıkılıncaya kadar Avrupa'nın büyük bir bölümünde iktidara gelen faşizm bu görüşün belirtisiydi.

Faşizmin Kılıfı; Sosyal Demagoji

Faşizm geçmiş deneyimlerin de ortaya koyduğu gibi ortaya çıkma aşamasında, gerçek karakterini gizlemek ve kitle tabanı yaratmak için sosyal demagoji maskesini kullanır. Faşizm kitlelerin en acil ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak, bu talepleri istismar eder ve bu ihtiyaçları karşılayacağı yolunda vaatte bulunur. Almanya'da Hitler faşizmi ve onun partisi Nasyonal Sosyalist Parti (Nazi) bunun örneklerinden birisidir. Burada işsizlere iş ve adil ücret vaat eden faşizm, onlara mecburi ve kölece çalışma getirdi. Gençlere gelecek vaat eden Nazi faşizmi, onları kitlesel bir şekilde fabrikalardan çıkarıp, askeri kamplara göndererek askeri eğitime tabi tuttu, çalışma kamplarında mecburi biçimde çalıştırdı. Yoksul köylülüğün yaşam koşullarının değişeceğini, asillerin topraklarına yoksul köylülüğün yararına olacak şekilde tazminatsız el koyacağını vaat ettikten sonra yoksul köylülerin faşist devlet tarafından köleleştiril-

mesine ve sömürülmesine yol açtı.

Faşizmi bu şekilde kurnazca davranmaya iten en büyük amaç, geniş emekçi kitlelerin üzerinde büyük bir etki- de bulunan devrimin ve sosyalizmin etkisini kırmak, kitlelerin en iyi duygularını ve isteklerini istismar etmektir. Hitlerin faşist ideolojiye sahip olmasına rağmen partisine “sosyalist” ismini vermesi bunun ifadesidir.

Faşizm kitleleri peşinden sürükleyebilecek sloganları İtalya’da olduğu gibi; “*Bizim devletimiz kapitalist değil, korporatif devlettir*” öne çıkarır. Burada da amaç kapitalist egemenliğe karşı harekete geçen emekçi kitlelerin öfkelerini ve beklentilerini kendi kanalına akıtarak, zararsız hale dönüştürmektir.

Kendi coğrafyamızda iktidarda olan faşizmin işlevini ve yöntemlerini de göz önüne alırsak bu kurnazlıklara yabancı olmadığımızı, hatta alışık olduğumuzu rahatça söyleyebiliriz. Son seçimleri hatırlarsak burjuva partilerin emekçi kitlelerin “acil istekleri ve taleplerini” istismar edercesine dile getirdikleri vaatler bunun göstergesidir. “*Ezilenler iktidar olacak*” diyeninden tutun, “*ÖSS Kalkacak*”, “*Özel- leştirmeler iptal edilecek*” söylemlerine başvuranına kadar bir dizi vaatleri en başa yazdı faşizm.

Emekçiler ve gençler bu oyuna hiçbir biçimde düşme- meli ve bilinçlerini uyanık tutmalıdırlar.

Önünüze Değil, Arkanıza Bakın; Onu Göreceksiniz

Faşizmin, farklı toplumsal ve tarihsel koşullara göre ül- keden ülkeye değişmek üzere geliş ve uygulama biçimleri arasında farklılıkları vardır. Örneğin; İkinci Dünya Sava- şı’ndan sonra çeşitli ülkelerde iktidara gelen faşizm ordu, polis ve diğer devlet aygıtları aracılığıyla gerçekleşmiştir. Buralarda sivil-faşist güçler, faşist devlet aygıtının bir u- zantısı durumundadırlar. Bunun nedeni tekellerin, ordu ve polise dayanarak, yukarıdan aşağıya faşizmi uyguladıkları yerlerde, kendilerine kitle tabanı yaratmak zorunda olmasıdır. Bu kitle tabanı aynı zamanda örgütlü sivil-faşist güç demektir. Bu gücü yok etmenin yolu faşizmi ortadan kaldırmaktan, yani faşist devleti parçalamaktan geçer. Tek kelimeyle devrimden geçer.

Türkiye’de 12 Mart 1971 darbesiyle devlet aygıtı bü- yük oranda faşistleştirildi. Tekellerin devlet aygıtını ve ik- tidarı tek başlarına ele geçirme süreciydi bu aynı zamanda. Yoğun toplumsal mücadele nedeniyle tekeller amaçlarına ulaşamasa da, 12 Eylül 1980’e kadar bu süreci her fırsatta devam ettirdiler. En sonu 12 Eylül askeri faşist darbesi yarım kalan işi tamamladı ve faşizmin kurumsallaşması ta- mamlandı.

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi Öncesi-Sonrası “BUGÜNE KADAR İŞÇİLER GÜLDÜ, ŞİMDİ GÜLME SIRASI BİZDE!”

Dönemin Türkiye İşverenler Sendikası Başkanı Halit Narin 12 Eylül’ü kendi dünyalarından böyle karşılıyordu.

Faşizmin iktidara gelmesini sadece işçi sınıfının zayıflığının nedeni olarak görmek, bu konuda büyük bir yanılaşa düşmek anlamına gelir. Stalin’in de Almanya’da faşizmin zaferi üzerine önemle belirttiği gibi, faşizmin zaferi “aynı zamanda burjuvazinin za- yıflığının işareti olarak, burjuvazinin artık parlamentarizmin ve burjuva de- mokrasisinin eski metotlarıyla hakimi- yetini sürdürememesinin... işareti olarak görülmek zorundadır.”

Bir bakıma da haklı sayılmaz mıydı? Devrimci kitle hare- keti her geçen gün daha fazla yükseliyor, işçi sınıfı mevzi- lerine yeni mevziler ekliyordu. Sınıf mücadelesi militan bir çizgide hedefine doğru korkutucu adımlarla ilerlerken, dev- rimcilerin cenazeleri dahi yüz binlerin eşlik ettiği bir kitle gösterisine dönüşüyordu. İşçi sınıfı, emekçiler ve gençler fabrikalarda grevlere, mahallelerde gecekondu direnişleri- ne, çatışmalara, üniversitelerde boykotlara imza atarken karşılığında planlı katliam ve saldırılarla sindirilmek iste- niyordu. Her geçen gün daha fazla sefaletle uğrayan, açlığa, yoksulluğa itilen emekçi kitlelerin yarından hiçbir bekle- ntileri kalmamıştı. Ne katliamlar, ne saldırılar bu muazzam akışın önüne geçemiyordu. Yaşamdan kovulanlar yeni bir yaşamı kazanmak için, sisteme karşı eylemlere yöneliyor- du.

Ekonomik ve siyasal krizin buhranı üzerinden yönete- meme durumu yaşayan burjuvazi, emekçilerin balyoz dar- beleriyle sallanan tahtını koruma telaşı içerisindeyken, karşı karşıya kaldığı bu durumdan ancak zorbaca yöntemlere başvurarak kurtulabilirdi.

İstanbul’da 12 Eylül öncesine kadar faşistlerden arındı- rılmayıp devrimcilerin hakimiyetine geçmeyen sadece iki mahalle vardı dersek, durumun burjuvazi açısından vaha- metini açıklamış oluruz.

12 Eylül faşist darbesi kısa özet halinde üzerinden geç- tiğimiz bu tablo ile kendisini var etti. Sistem, büyük, sarsı- cı, derin köklere sahip bir toplumsal devrimin tehdidi altında bulunuyordu. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist- ler bu tehlikeyi önlemek için 12 Eylül askeri faşist darbesi- ni tezgahladılar. Binlerce insan işkencelerden geçirildi. Bu işkencelerde katledildi. Darağaçlarında nice devrimci idam edilirken, kendilerinden önce Denizlerin açtıkları yoldan yeni destanlar yaratarak ilerlediler. Sendikalar, dernekler, kitle örgütleri yasaklandı, kapatıldı. Binlerce insan örgüt ü- yesi olmaktan dolayı tutuklandı. Faşizm, 12 Eylül askeri fa- şist darbesiyle devrimci hareket ve devrimci kitle hareketi arasındaki bağı kırmaya çalışırken, her günü açık terör ve baskı altında geçen bir sürecin başlangıcını sağladı.

Komünist-devrimci hareket çetin ve zorlu bir süreçle

karşı karşıyaydı. 12 Eylül öncesinin yüz binleri yürüten popülist küçük-burjuva devrimci hareketleri tarih sahnesinden bir bir silinirken, yılmılgın ve yenilginin de teorisini geliştirdiler. Bu hareketler karşı-devrim cephesinin ilk saldırısında geri adım attılar. Faşist darbeye karşı mücadeleye çizgisi oluşturmamayan, zindanlarda baskı ortamını kaldıramayıp merkezi düzeyde çözülen, toparlanmak adına yurt dışına yelken açan bu hareketlerin kadrolarının yarattığı olumsuz ve moralsiz havayı dağıtmak yine bu alanlarda aktif savunma çizgisi izleyen komünistlere düştü. Gerek zindanlarda olsun, gerek ülke sınırları içinde olsun, gerek Filistin askeri kamplarında olsun mücadeleyi her cephele sürdürdüler.

12 Eylül askeri faşist darbesi Kürt halkının her serhıldanına, işçilerin her grevine, gençliğin hemen her eylemine katliamlar, saldırılar, gözaltında kaybetmeler ve tutuklamalar ile cevap verdi. 80'lerin sonuna doğru işçi sınıfı ve Kürt halkının yükselişe geçen eylem çizgisi sayesinde 12 Eylül'ün karanlığı parçalandı ve devrimin yükseliş süreci başladı.

Turnusol Kağıdı Zamanlar

Faşizm olgusu karşısında işçiler, emekçiler ve gençler arasında kafa karışıklığı yaratacak politikalara imza atılmaya devam ediliyor. En son bunun örneklerini Ergenekon meselesinde gördük -ki görmeye devam ediyoruz.- Faşizmi sınıfsal niteliğinden yoksun bir biçimde ele almanın getirdiği yanlış sonuçları varımlar, hali ile onunla ilgili yorumlarında genel yapısını oluşturuyor.

“Ergenekon Yetmez, Kontr-Gerilla Yargılansın” diyor baş sayfadan ortalama sol. Ya da şu sıralar emekçi mahallelerin bir kısmını boy boy süsleyen afişlere ne demeli? “Barış İçin, Özgürlük İçin, Kardeşlik İçin, Savaş Suçluları Mahkemeleri Kurulsun” Kim yargılayacak peki bu suçluları? Faşizm mi? Ne için peki? Barış bu şekilde mi kazanılacak? Özgürlük bu şekilde mi elde edilecek? Kardeşlik bu yolla mı sağlanacak?

Bir bütün olarak askeri yapısı ve bütün kurumlarıyla devletin kendisi ortada dururken, kontr-gerilla ve derin devlet tanımları neyi karşılamaktadır? Devletin dilinden söylemiş olursak, “vatani hisleri ile hassasiyetlerini göstermiş bir kaç ‘iyi çocuk’ mudur bunlar?”

Sorulabilecek sorular bitmez. En net ifade ile bu politikasızlığın, faşizmi kavrayışsızlığın ifadesidir diyebiliriz.

Hazır Ergenekona girişmişken, şu Evren'leri, Açar'la-

Gençlik olarak faşizme karşı mücadeleyi devrimci politik hedefler doğrultusunda birleştirmeli, kitlelerin bilinçlerini faşizmin propagandalarına ve demagojilerine karşı diri ve sağlam tutmalıyız. Faşist ideolojiyi ve onun kitleler içindeki gücünü küçümsemekten ve karşılığında da abartmadan faşizme karşı militan, devrimci bir mücadelenin büyütücüsü olmalıyız. Görünen tablo ortada. Geriye kalan öne çıkmak, sürecin bizden istediklerini yerine getirmektir. Bu istekler ise ancak Leninistlerin bayrağı altında militan bir mücadele ile karşılanabilecektir.

rı filan da çıkartın aradan demek değil midir bu?

Bu adımların hepsi kuşkusuz kimilerine göre sürece müdahale, etki edebilme adına atılıyor. Sürece müdahale bu değildir. Bu sürece yedeklenmek demektir. Bu kirli çamaşırları her geçen gün ortaya çıkan faşizmin önüne temiz ve yeni çamaşırları sermenin aracıdır. Bu her geçen gün sefalet ve sömürü koşullarında kapitalizmle arasındaki bağları koparan emekçileri, sisteme karşı beklentilere sokmak demektir.

Anti-Faşist Mücadele Nasıl Ele Alınmalıdır?

Faşizm sınıfsal temelde ele alınmalı derken onun kapita-

lizmin devlet biçimlerinden biri olduğunu gözden kaçırmamak için belirtiyoruz. Aynı zamanda bu faşizme karşı mücadelenin kapitalizmden kopuk ele alınabileceği yanılısamının önüne geçmek için gereklidir. Anti-kapitalizme dayanan, bir anti-faşist mücadele.. Faşizme karşı dayanacağımız temel nokta bu olmalıdır. Ortalama solun bu konuda düştüğü en büyük yanılığ burada da kendini gösteriyor. 12 Eylül öncesinde faşizme karşı yürütülen mücadele, faşistlere karşı yürütülen mücadele olarak ele alındı. Bu bir mücadele anlayışı haline getirildi. Ve bu hastalık kendisini onarmadan devam etmektedir.

Anti-faşist mücadelenin, işçi sınıfı ve emekçilerin devrim mücadelesine katılmasında önemli bir yeri vardır. Faşizmin terörü ve baskısına maruz kalan emekçiler, yaratılan anti-faşist mücadele ile bu baskı ve terörün sahiplerine karşı kitlesel bir biçimde harekete geçerler. Burada önemli olan nokta bu mücadeleyi yumuşatmamak, direk sonuçla, hedefe yönelik adımlarla büyütme. Anti-faşist mücadele sınıf temelinde ele alınması, anlaşılacağı üzere politik bir mücadeledir. Bir sınıf mücadelesidir. Bu mücadelenin içerisinde yoğunlaşan işçiler, ekonomizmi de aşarak, nihai hedefe doğru yönelmenin gerekliliğini de kavrarlar.

Gençlik olarak faşizme karşı mücadeleyi devrimci politik hedefler doğrultusunda birleştirmeli, kitlelerin bilinçlerini faşizmin propagandalarına ve demagojilerine karşı diri ve sağlam tutmalıyız. Faşist ideolojiyi ve onun kitleler içindeki gücünü küçümsemekten ve karşılığında da abartmadan faşizme karşı militan, devrimci bir mücadelenin büyütücüsü olmalıyız. Görünen tablo ortada. Geriye kalan öne çıkmak, sürecin bizden istediklerini yerine getirmektir. Bu istekler ise ancak Leninistlerin bayrağı altında militan bir mücadele ile karşılanabilecektir.

KOMİTE VE KONSEYLER

Komite konseyler her ülkede işçi sınıfının öz örgütlenmeleri olarak ortaya çıkmıştır ve kapitalist sisteme, faşizme karşı en etkili örgütlenme ve mücadele araçları olmuştur. Komite ve konseyler faşizmin ve kapitalizmin en ağır koşullarında sendikaların ve reformist partilerin mücadele yöntemleri geliştirmedikleri ve geri adım attıkları dönemlerde, vahşi çalışma koşullarına ve insani hakların gasbına karşı etkin mücadele organı olup, sosyalist sistemde ise iktidar organları olmuştur. Komite ve konseylerin ortaya çıkması işçi sınıfının özgürlük mücadelesinden hiçbir zaman vazgeçemediklerinin göstergesidir.

Yaşadığımız dünyada işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesi yüzyıllardır sürmektedir. Sınıf mücadelesi ülkelerin nesnel koşullarına göre değişmektedir. Komite-konseylerin ortaya çıkmaları her ülkede farklılıklar göstermektedir. Ama her zaman asıl olarak işçi sınıfının devrimci kalkışma dönemlerinde yaygınlaşmış, güçlenmiş, iktidar savaşımının temel araçları haline gelmiştir.

Gerek faşist diktatörlük yönetimi altında kurulan gerekse kapitalist sistemde kurulan komite ve konseyler paylaşım savaşı sonrasında bir çok ülkede işçi sınıfının ve ezilen halkların haklarını kazanmışlar ve iktidara kadar çıkmışlardır. Bunun sebebi komite ve

konseylerin mücadelesi sadece ekonomik değil kazandıklarının sağlamlaştırılması için siyasi bir mücadele de sürdürmesidir. Bu şekilde proletarya tarihin omuzlarına yüklediği sorumluluğu da yerine getirmektedir. Komite ve konseyler 2. paylaşım savaşı sonrasında iktidara gelen sosyal demokrat partiler tarafından tehlikeli ve sosyalizme giden yolun önünü açtığı için önüne geçilmesi gereken hareketler olarak görüldü. Politik manevralarla ko-

mite konseyler ya fes edildi ya da yetkileri elinden alındı ve iktidarda olan kapitalizmin çanak yalayıcıları tarafından oluşturulan sendikalar yüzünden etkisi kırıldı.

Farklı ülkelerdeki işçi sınıfının yaşadığı bu deneyimler bize çok iyi bir öğreti olmuştur. Paylaşım savaşı döneminde komite ve konsey örgütlenmeleri yeni olduğu için işçi sınıfının çok bir deneyimi yoktu, bu yüzden bir çok ülkede komite konsey örgütlenmeleri ilk başta çok iyi bir gelişim gösterse de kapitalist sistemin gelişimi sırasında etkisini yitirmiştir. İşçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesi yüzyıllardır olduğu gibi halen devam etmektedir ve zafere ulaşmaya kadar da devam edecektir. İşçi sınıfı mücadelesi bu topraklarda on yıllardır devam etmekte ve çok sert geçmektedir. Ve bir çok deneyime sahiptir.

Sendikal hareket özellikle 1980 Askeri faşist darbesinden sonra işçi düşmanı iktidarlar eliyle sınıf mücadelesini denetim altında tutmak için kendi eliyle geliştirmiştir. Ayrıca sendikalar sadece çalışabilen işçi ve emekçiyi meslek farklılıklarına göre ayırarak örgütleyip mücadeleyi çalışanlar üzerinden sürdürmektedir. Ama kapitalist sistem kendi eliyle üretim araçlarının modernleştirilmesiyle beraber işsizler ordusunu da büyütür. Ve böylece çalışan işçi üzerindeki sömürsünü daha da arttırır. Sendikaların verdiği

mücadele sadece ekonomik boyuttadır ve verdiği bu mücadelede sermayedarlar ve iktidarı tarafından denetim altında tutulmaktadır. Bu yüzden işçi sınıfının öz örgütlenmeleri olan komite ve konseylere ihtiyaç vardır.

Komite konseyler işçi sınıfının öz örgütlenmesi olup çalışan çalışmayan tüm işçi ve emekçileri içerisinde barındırır. Sadece ekonomik değil, siyasi bir mücadele de yürütür. İşçi sınıfımızın kazanılan haklarını sağlamlaştırmak ve pekiştirmek için iktidara geçmesi gerekmektedir. Paylaşım savaşı döneminde diğer ülkelerde kurulan komite, konsey örgütlenmelerinden örnekler alarak ve yapılan hatalara düşmemek için kendimizi daha da geliştirerek ilerlemek zorundayız. Daha ileri gidebilmek ve yapılan hatalara düşmemek için geniş bir deneyime sahibiz.

Bunu için insanların açıklıktan ölmediği, sokaklarda kalmak zorunda olmadığı, eğitimden, sağlıktan, vb. temel ihtiyaçlardan eşit ve ücretsiz faydalandığı, ezen ve ezilenin olmadığı bir dünya için mücadele aracı, sosyalizmde ise iktidar organı olan komite konseylerde örgütlenmek zorundayız.

**KOMİTE KONSEYLERDE ÖRGÜTLENELİM
İKTİDAR İÇİN SAVAŞALIM!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Bizim Olanı Almak İçin

Merhaba ben özel sektörde çalışan bir işçiyim. Sizlerle günümüzde yaşanan sınır tanımaz kâr hırsı yüzünden sakat kalan arkadaşlarımız ve bunların yaşadığı sorunları paylaşmak istedim. Bundan yaklaşık 2 ay önce yük asansörünün düşmesi nedeniyle 3 arkadaşımız ağır şekilde yaralandılar. 1 kişi felç oldu diğer 2 arkadaşımız ise beyin travması ve çeşitli yerlerinde oluşan kırıklar nedeni ile hastaneye kaldırıldı. Bununla da bitmedi. Felç olan arkadaşımız 3 ay deneme süresi bahane edilerek sigortası yapılmamıştı. Günümüzde tersanelerde yaşanan iş kazası gibi görünen cinayetlere göz yumulması, daha gün doğmadan fabrikanın yolunu tutan insanların gün karardığında eve dönülmesi.. Kısacası sistem kendi kârı için her şeyi düşünmüş. İnsanları yozlaştırmaya çalışmasından tutun iliğine kadar sömürmesi ve işçi ve emekçi kesimin kendini geliştirip yaşama karşı daha geniş bakış a-

cısıyla yaklaşılması için her şey düşünülmüş. O sınırı tanımaz kâr hırsı işçi ve emekçilerin geçim derdinden kafalarını kaldırıp önlerine bakacak fırsat dahi bırakmıyor. Fabrikalarda milliyetçiliği ön plana çıkararak burjuvaziye sorgusuz hizmet üstüne ırkçılığı ekleyerek burjuvazi kendi üretim sitemini şüana kadar devam ettiriyor. Yaşanılan bu sorunlara karşı tek bir çözüm yolu var. Gelişen sürece sınıfsal yaklaşılmalı ve sınıfsız bir toplum için, burjuva ve tekellerin yoğun sömürsünü aşabilmek için, bizim olan için, insanın insanca değer gördüğü bir toplum için... örgütlenerek mücadele vermeliyiz.

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK**

Sarıgazi'den Genç Yoldaş Okuru

Bu kavgada duraganlığa yer yok!! İleri ileri! Yılmadan, durmadan!
hücum! hücum! Aman vermeden, hücum.. Zafer. Zafer. Zafer!!

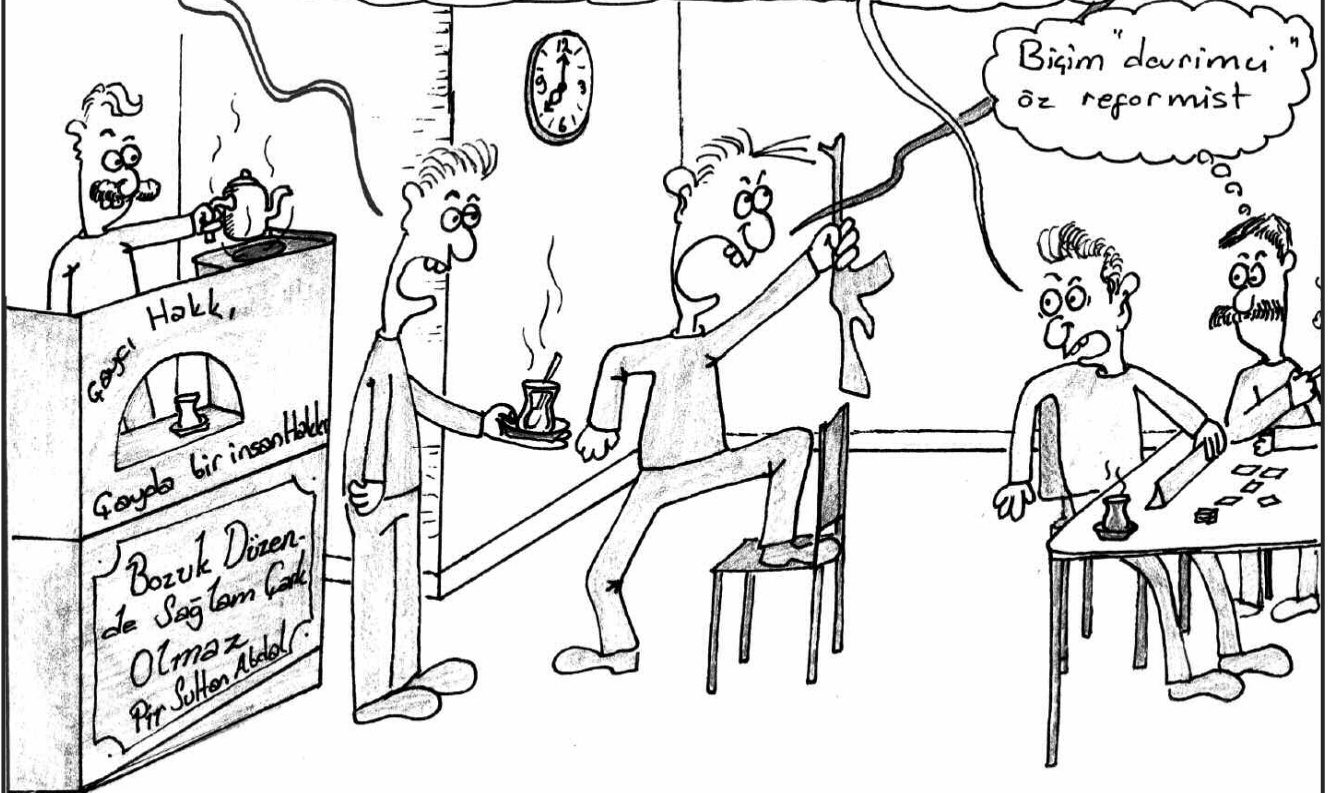
güzel! Peki ne için?

Darbeciler Yarqılansın önce! Sonra 1 Mayıs Tatil olsun!
İnsanca yaşam için vergiden muhaf asgari ücret, Sigorta hakkı..
Zamlar geri alınsın!! Yük dafıtilsin, ÖSS kalksın, Anadilde epi-
tim olsun! F tip lerinde giriş saatleri uzasın! 10 saatlik soh-
bet uygulansın!! İsterreciler yapılsın, kontürlügerilla dafıtil-
sin! Sivas, Maraş, 77 1 Mayıs Gazı vs kotliamlarının sorumlula-
rı yapılsın! .....

Yav, bende elindeki şeyi görünce, birde öyle zafer, mafar
dediğini duyunca devrim yapmaya gidecez sandıydım..
Meğer önce tuntuaraklı laflar demokrasi ve sosyalizm
için gereken devrim dışında hersey için miş... Al abi
şimdi sen gayda istersin. Bu sıcaklarda iyi gelir hara-
retini alır belki..

Devrim zara dayalı olur tamamda o saydığın ıvır zıvır
şeyler için elindekine hiç gerek yok be abi

Bizim "devrimci"
öz reformist

ÖĞRENCİ GENÇLİK MÜCADELESİ VE DÖB

Öğrenci gençlik mücadelesinin sýnyf mücadelesindeki yeri ve önemi büyüktür. Çünkü yapýsý gereði öğrenci gençlik öğrenmeye daha fazla yaktýndýr. Bilimsel sosyalizmi öğrenme ve kavramada daha hýzly ilerler. Bu topraklarda devrimci önderlerin büyük çodunluđu yine öğrenci gençlik içerisinde çýkmýptýr. Denizler buna iyi bir örnektir.

Bunlarla birlikte en son söyleyeceğimizi ilk başta söyleyelim. İçerisinde yaşadığımız kapitalist sistemin temel çelişkisi emek-sermaye çelişkisidir. Bu nedenle bu sistem içindeki tüm toplumsal çatışmaların, sınıflar mücadelesinin, işçi ve emekçilerin, öğrenci gençliğin tüm sorunlarının kökeninde emek-sermaye çelişkisi vardır. Çünkü temel ve belirleyici çelişki emek-sermaye çelişkisidir. Tüm bunları çözümenin biricik yolu ise emek-sermaye çelişkisini ortadan kaldırmaktır. Yani kapitalist sömürü düzenine bir devrim yoluyla son vermektir. Bu yapılmaksızın hiçbir köklü çözüme varılmaz. Sorun kendini yeniden üretir.

Sınıflı toplumlarda hiçbir şey sınıflar mücadelesinden ayrı düşünülemez. Egemen olan ideoloji egemen sınıf ideolojisi olduğu gibi, eğitim sistemi de egemen sınıf olan burjuva ideolojisinin bir parçası ve aracıdır. Burjuvazi kendi egemenliğini sürdürmek, garanti altına almak için her tür araca başvurur. Toplumu kendi istediği gibi yönetmek, ihtiyaç duyduğu düşünmeyen, sorgulamayan, pasif bir insan tipini yaratmak için kullandığı araçlardan birisi de eğitimidir... Egemen sınıf kendi ideolojisini çeşitli ekonomik, politik ve kurumsal yapılarla tüm topluma yansıttığı gibi, eğitim ve bilim alanında da yansıtır. Yani eğitim sınıflı toplumlarda sınıflar üstü bir şey değildir. Dolayısıyla sınıflar mücadelesinden de ayrı olarak ele anılamaz... Burjuvazi, tüm topluma televizyon, gazete gibi araçlarıyla sürekli bir “eğitim” verirken aynı zamanda daha okula başladığımız ilk günden egemenlik ideolojisi verilmeye başlanır. Burjuva değer yargıları aşılanır, öğretilir. Burada her şey burjuvazinin egemenliğinin sürekliliği içindir.

Kapitalist bir toplumda öğrenci, yaşamını devam

ettirecek bilgileri öğrenmek, tüm toplum için yararlı bir insan olmak için okula gitmez. Aksine yaşamını devam ettirecek parayı kazanmak, çok para kazandıracak bir meslek edinmek için gider. Yani okumak için değil karınını doyurmak için vardır okul onun için... Burjuvazi de meslek liseleri, üniversiteler vs. aracılığıyla ihtiyaç duyduğu emek gücünü buradan karşılar. Sermayenin neye ihtiyacı varsa o meslek öne çıkar. Özellikle meslek liseleri sermayenin ihtiyaç duyduğu vasıflı iş gücünü karşılamaya yöneliktir.

Burada DÖB’ün Öğrenci Gençlik Mücadelesine Devrimci Yaklaşım broşüründe R Lowe’den aktardığı bölüme yer vermek yerinde olacak:

“Alt sınıflar üzerlerine düşecek görevleri yerine getirebilecek biçimde eğitilmelidirler. Daha yüksek kültürün zenginliklerini değerlendirebilmelerine ve saygı göstermelerine yetecek bir öğrenim görmelidirler. Üst sınıflar ise tümüyle değişik, alt sınıfların önünde saygıyla eğilecekleri, kendilerine daha yüksek bir yetişme düzeyi sağlayacak bir eğitime yönelmelidir”

İşte egemen sınıf için eğitim böyle bir araçtır. Buna en bariz örnek olarak OKS ve ÖSS sınavlarını verebiliriz. Öğrenciler daha ilk okulda yarışa koşturulurlar OKS sınavı için. Bu sınavı başarıyla geçenler daha güzel bir lisede eğitimine devam ederler. Burada yarış daha vahimdir öğrenci açısından. Yıllarca sınavlara şartlandırılmışlardır. Öğrencinin tek varlığı sınavları başarıyla geçmektir. Bu eleme sürecini başarıyla geçmek için başka bir çaresi yoktur. Liseyle birlikte öğrencinin gelecek kaygıları da başlar. Bu sefer daha fazla paralar kendini, çünkü önünde milyonlarca öğrencinin girdiği fakat çok azının üniversite okuyabildiği bir sınav süreci vardır: ÖSS... Burada sermaye sınıfı için açılan bir rant kapısı daha vardır; dershaneler! Okullarda verilen eğitim sınavları başarıyla geçmek için yeterli değildir, öyleyse dışarıdan yani dershanelerden ders alınmalı. Böylece zaten kıt kanaat geçinen bir emekçi çocuğunu okutmak için bu sistemde adeta iliklerine kadar sömürülür. Niçin? Burjuvazi daha fazla kâr etsin diye.. Söz konusu olan burada yine burjuvazinin elde ettiği kârdır. Her şey bunun üzerine kuruludur. Burada söz

konusu tek bir şey vardır; burjuvazinin bu işten ne kadar kâr ettiği...

Öğrenci gençliğe böyle bir hayat sunuluyor sermaye sınıfı tarafından. Peki bizler buna karşı ne yapacağız? Nasıl bir mücadele yolu izleyeceğiz? Bütün bu sorunlardan nasıl kurtulabiliriz? Özerk demokratik bir üniversitede okumak için ne yapmalıyız? Eğitim ücretsiz hale getirilebilir mi?

Kuşkusuz ki bu soruların hepsinin çözümü devrimci mücadele içerisinde... Öğrenci gençliğin olsun, işçi ve emekçilerin olsun tüm sorunlarını kökten çözenin biricik yolu vardır! O da temeli özel mülkiyete dayanan kapitalist sistemi yıkmak, yerine işçi ve emekçilerin iktidarını, proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Bizi kökten çözüme, sosyalizme götüren yol; proleter devrim yoludur.

DEVİRİM MÜCADELESİ DEVİRİMCİ YÖNTEMLERLE GELİŞİR

Öğrenci gençlik sadece kendi sorunlarını değil, sistemin kendisini sorgulamakla da yükümlüdür. Bizler öncelikle şunu çok iyi bilmeliyiz; eğer gerçek bir kurtuluş istiyorsak sadece okul sınırları içerisine hapsedilmiş bir mücadele değil, aynı zamanda işçi ve emekçilerin iktidar kavgasının yanında yer alan bir mücadele tarzı izlemeliyiz.

Bugün bu mücadele tarzını sadece teoride değil aynı zamanda devrimci pratik içinde de gösteren tek öğrenci örgütlülüğü Devrimci Öğrenci Birliği'dir. DÖB'ün devrimci pratiği, öğrenci gençlik hareketini işçi sınıfının iktidar mücadelesinde güçlü bir cepheye dönüştürmeye yöneliktir. Bu bizlerin öğrenci sorunlarına uzak, akademik mücadeleyi reddeden bir bakış açısına sahip olduğumuz anlamına gelmez. Aksine DÖB hiçbir mücadele araç ve biçimini peşinen ne reddeder nede kabul eder. Tüm devrimci pratiğimiz somut durumun somut tahlili üzerinedir. Yalnız burada dikkatleri çekmek istediğimiz bir konu var; akademik mücadele. Devrimci öğrenciler akademik mücadeleye nasıl bakmalı? Bunu mücadelenin neresine yerleştirmeli? Öncelikle akademik mücadelenin özünü iyi kavramak ve görmek gerekiyor. Özünde akademik mücadele okullardaki hak alma mücadelesidir. Okul sınırlarını aşmayan bir mücadeledir. Yani özünde sistem içi bir nitelik taşır. Özellikle devrimci durumun giderek olgunlaştığı ve iç savaşın giderek keskinleştiği, yönetenlerin eski yöntemlerle yönetemediği, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği yerlerde kapitalist sistem hiçbir akademik soruna çözüm üretecek durumda olmaz, olamaz. Çünkü sermaye sınıfının varlığını sürdürebilmesi için her alanda egemenliğe, kendi otorite-

sine ihtiyacı vardır. Bundan dolayı da özgürlüğün düşmanıdır.

Elbette devrimci öğrenci kitlelerinin akademik taleplerle de olsa yaptığı eylemlere katılmak gereklidir. Kitlelere özellikle içinde yaşadığımız koşullarda en etkili bilinç taşıma aracı eylemdir. Ancak eylemlere katılırken bile devrimci öğrenci kitesine

sürekli olarak öğrencilerin mücadelesinin zafere ulaşması için gücümüzü proletaryanın gücüyle birleştirmemiz gerektiği, sadece akademik mücadelenin bizleri çözüme götürmeyeceği anlatılmalıdır. Bizler bunu iyi propaganda ettiğimiz taktirde herkes görecektir ki tam ve kesin kurtuluş politik mücadeledir.

DÖB öğrenci gençliğe asla akademik mücadele temelinde gitmez. Bugün Devrimci Öğrenci Birliği'nin temel mücadele şiarı "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz"dır. Bu mücadele anlayışını öğrenci gençlik arasında propaganda eder ve temel mücadele tarzı bu yöndedir.

Böylece aynı zamanda DÖB'ün mücadele anlayışını açıklamış olduk. Peki DÖB nedir, nasıl DÖB'li olunur?

DÖB adında da anlaşıldığı gibi öğrenci gençliğin en ileri sınıf bilincine sahip, devrimci amaçları olan ve bu amaçlar uğruna mücadeleyi yaşamının bir parçası, işçi sınıfına, emekçi halka ve ülkesine karşı sorumluluğun gereği sayan öncü öğrencilerin birliğidir. DÖB 1969 yılının Ocak ayında Denizlerin öncülüğünde kurulmuştur. DÖB'li olmak için anti-faşist, anti-şovenist, anti-kapitalist ve anti-emperyalist olmak yeterlidir.

Şimdi önümüzde yeni bir süreç var. Okullar açılıyor... Bir kez daha tüm devrimci öğrencileri tüm çaba ve enerjileriyle devrimi, devrimci mücadeleyi yükseltmeye ve DÖB saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz.

Unutmayalım: "Kapital iktidarda kaldıkça; değil yalnız toprak, değil yalnız insan emeği, değil yalnız insan kişiliği, değil yalnız vicdan, değil yalnız aşk, değil yalnız bilim, her şey, her şey kaçınılmaz olarak alınıp satılacaktır." (Lenin)

Mevsim AĞIT

ZERİNLULUKTAN ÖZGÜRLÜĞE

Kapitalizm işçi ve emekçileri aldatmak ve sosyalizme saldırmak, aynı zamanda sona gidişini yavaşlatmak için türlü hilelere başvuruyor. Bunlardan en belirgin olanı da insanlıkla birlikte özel mülkiyetin varlığından bahsederek kapitalizmin öncersiz ve sonsuzluğunu insanlara, ezilen ve sömürülen halklara yutturmaya çalışır. Bunu yaparken de sosyalizmin yalnızca bir ütopya ve üç beş düşünürün düşüncesinden ibaret olduğunu öne sürerler. Oysa ki bunun böyle olmadığı bilimsel olarak toplum bilimci-ler tarafından kanıtlanmıştır. İnsanlık tarihini inceleyen bilim adamları ve filozoflar tarafından ortaya konmuştur. İnsanlık tarihi sınıflı toplumlar tarihidir. (İlkel komünal toplum dışında) Bu tarih incelendiğinde hiç de kapitalistlerin iddia ettikleri gibi olmadığı ortaya çıkmakta, ilk insanların yaşamlarına bakıldığında özel mülkiyetin olmadığı ve ortak mülkiyetin olduğu görülmektedir ve ilk insanlık yaşam için bütün gereksinimlerini ortak gidermekteydi. Üretim araçları ve üretimin ortak bir şekilde olduğu, herkesin eşit haklara sahip olduğu bilinmekte. Bütün bunlarda bize gösteriyor ki ilk aşamada özel mülkiyet söz konusu değil. İlk mülkiyet ilişkisi ortak mülkiyete dayanmaktaydı.

İnsanlığın gelişimi içerisinde aletlerin kullanılmasına başlanması, bununla birlikte üretimin gelişimi, tarımın ve hayvancılığın yapılmaya başlanması vardı. Bütün bunların yanında insanın insanı sömürmesi yoktur. Yine bütün işler ortak ve paylaşım da ortak yapılmaktaydı. Bu süreç uzun yıllar devam etti. İlk toplumun sınıflara bölünmesi yani insanın insanı sömürüsü köleci toplumla birlikte ortaya çıktı. Bununla birlikte artık devlet oluşmaya başladı. Çünkü devletin ortaya çıkış koşulları da oluşmuştu. Devlet ezen sınıfın ezilen sınıf üzerindeki baskı ve zor aygıtı ola-

rak tarih sahnesindeki yerini almış oldu.

Köleyle köle sahibinin çıkarları aynı olmadığından bu ayrıcalıkları koruyarak bir araca ihtiyaç vardı. Elbette ki köle sahiplerinin bu aracı devlet oldu.

İlk bakışta köleci toplum bu çelişkilere rağmen insanlık tarihinde büyük bir gelişmeye yol açtı ve en son gelinen noktada gelişimin önünde ayak bağı olmaya başlayınca üretimin ve üretim araçlarının gelişimi için aşılması gerekmektedir. Bir dizi mücadele ve savaşımdan sonra yerini feodal topluma bırakarak tarihte büyük izler bırakarak çekildi.

Feodal toplum köleci topluma oranla daha üst bir iktisadi yapıya sahipti. Ama yinede sınıfın çelişkilerinin sınıf imtiyazlarının olduğu özel mülkiyete dayanmaktaydı. Feodal toplumda dünya üzerindeki iktidarını uzun yıllar devam ettirdi. Tıpkı kendinden önce egemen olan köleci toplum gibi o da gelişiminin son aşamasına gelmişti. Artık üretici güçlerin önünde gerici ve engel olmaya başlamıştı. Bu sefer sahneye burjuvazi çıkmıştı. Burjuvazi işçileri ve yoksul köylüleri yanına alarak feodal topluma karşı savaşmaya

başlayarak burjuva devrimleri gerçekleştirdi. Eski olanı yıktı yeniye onun yerine koydu.

Burjuva sınıf feodal sınıfa göre daha ilerici ve devrimci bir karaktere sahipti. Sanayinin gelişimiyle birlikte üretim araçları ve üretici güçleri muazzam bir hızla geliştirdi ve bir araya topladı. Üretimin ortak olmasına karşın üretim araçlarının özel mülkiyeti devam etmekteydi.

1)İlkel komünal toplum dışındaki bütün toplumların ortak olan bir yanı ufak değişikliklerle bir sınıftan başka bir sınıfın eline geçerek günümüze kadar devam etmektedir. (imtiyazların ufak değişiklikleri)

2)Bütün bu yaşananalar yalnızca felsefi ya da düşünsel nedenlerden değil, ekonomik ve iktisadi neden-

“Bizler inanırsak üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun olmaz. Çünkü özel mülkiyet olan üretim araçları kolektif olan üretimle çelişki içindedir. Özel mülkiyet üretici güçlerin gelişimi önünde ayakbağı olmakta. Üretici güçlerin gelişimi, bilimin gelişimi, insanlığın gelişimi bu mülkiyet tipini aşmak zorunda. Gelişim için bu olmazsa olmaz bir durum, bundan dolayı üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek kaçınılmaz.”

lerden yaşandı; bununla birlikte üst yapının değişikliklere uğraması kaçınılmaz oldu.

Bütün yaşananlar sosyalizmin kaçınılmaz olduğunun bir ispatından başka nedir?

Kapitalizmin öncesiz ve sonsuz olduğu tezi bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Yalnızca işçi ve emekçilerin kapitalizmin sonsuzluğuna inandırmak için ortaya atılan ve bilinç bulanıklığı yaratmak için bilinçli olarak yapılan bir hiledir. Sınıflı toplumların tarihine bakıldığında bunun hiç de böyle olmadığı ortaya çıkmakta. Bunların farkına vardıldıktan sonra işimiz daha kolay olacak.

Çünkü insan düşüncesini yaşadığı koşullar belirler. Üretim ve değişim biçiminde meydana gelen değişimler felsefede değil yaşadığımız dönemin iktisadında aranmalıdır. Bu araçlar düşüncenin icat edebileceği şeyler değildir. Ama düşüncenin yardımıyla üretimin var olan olgularında bulunabilir.

Şimdi kapitalist sistemin geldiği son aşama yani tekelci kapitalizm; bundan sonrası sosyalizm/ komünizm. Ancak bu sürecin kendiliğinden veya evrim yoluyla olmayacağı açık. Tıpkı önceki sistemler nasıl bir dizi devrim yoluyla ortadan kalktıysa, kapitalist sistemi de proleter devrimle tarihin çöplüğüne göndermek mümkün. Bir çok insan şunu söyleyebilir: kapitalist sistem güçlü, bizim ona gücümüz yetmez. Tabii bu düşünce kendiliğinden oluşan bir süreç değil. Yıllarca burjuvazi ve onların sınıf işbirlikçisi küçük burjuva hareketler, ajanlar tarafından bunun propagandası yapılmakta. İşçi sınıfı kendi gücünün farkına varmasını diye yapılan çalışmanın sonucu bu. Belki bundan yıllar önce biri bize, feodal toplum yıkılacak onun yerine burjuva cumhuriyetler olacak, dese inanmayabilirdik. Bugün çoğu insan köleciler ve feodal toplumun yaşandığına inanamaz. İktisadi yapı ve üretim ilişkilerine bakıldığında bunun da kaçınılmaz olduğu ortada. Yeter ki biz her şeyi üretenler kendi gücümüzün farkına varalım.

Bizler inanırsak üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorun olmaz. Çünkü özel mülkiyet olan üretim araçları kolektif olan üretimle çelişki içindedir. Özel mülkiyet üretici güçlerin gelişimi önünde ayakbağı olmakta. Üretici güçlerin gelişimi, bilimin gelişimi, insanlığın gelişimi bu mülkiyet tipini aşmak zorunda. Gelişim için bu olmazsa olmaz bir durum, bundan dolayı üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek kaçınılmaz.

Bugün geline gelişme noktasında hala insanlar açlıktan ölüyorsa işçi ve emekçiler, halklar her gün hayattan biraz daha kovuluyorsa bunun tek nedeni kapitalist sistem ve özel mülkiyet-

tir. Kapitalist sistemin tüm amacı kar. İnsan, yani işçi ise bunun için sadece bir araçtır.

İnsanlığın ve doğanın kurtuluşu ancak kapitalist sistemi devrim yoluyla bütün temelleri ile yıkmakla mümkün.

Doğanın en yüksek ürünü olan insanın özgürlüğü sosyalist sistemde mümkün. İnsanın insanı sömürmediği, çalışmanın bir yük olmaktan çıkıp bir zevk olduğu bir üretim biçimi olan komünizmde olası..

Bütün bunları yapacak olan işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı kendisiyle birlikte diğer ezilen unsurları kurtarmakla hükümlüdür. Bu işçi sınıfının nihai görevi ve zorunluluğudur. Devrimci olmanın da devrimci kalmanın da tek yolu budur. Bunları yapmak için de örgütlenmek ve Leninist Partinin politikaları doğrultusunda savaşmak gerekir.

İşçi sınıfı öncülüğünde kurulacak bir iktidarın işi daha kolay olacaktır. Her şeyden önce, iktidarın imtiyazları işçi sınıfının elinde olacağından, ortak mülkiyete dönüştürülmüş olan üretim araçlarının denetimi ve üretimin bölüşümü daha düzenli ve adil olacaktır. Ayrıca işçi sınıfı elindeki iktidarı ve devleti sınıfın ayrıcalıklarını ortadan kaldırmak ve sınıfları sönmüldireceği için artık devletin de olması için bir neden kalmayacak. Sınıf farklılıkları olmayacağı için devletin görevi ve varlığına artık ihtiyaç yoktur. Bütün bunları yapacak tek sınıf işçi sınıfı ve bunu yapacak tek devlet türü proletarya diktatörlüğüdür.

EMEKÇİ KADINLAR SOSYALİZM YOLUNDA

21. yy'da insanlık her alanda devasa adımlar attı, atmaya da devam ediyor. Üretim öyle bir düzeye geldi ki saniyede koca koca makineler üretiliyor. Uzay çalışmaları evrenin sırlarını bir bir çözüyor. Yağmur bulutları havada dağıtılabilir. Büyük ölçekli depremler insanların burunları bile kanamadan atlatılabilir.

Peki 21.yy'da kapitalizm işçi ve emekçilere neler sunuyor. İşsizlik, açlık, sefalet daha fazla sömürü, daha fazla baskı ve işkence...

Ya ezilenlerin ezilenleri emekçi kadımlar?

Zorla evlendirilmenin ardından bulaşık, çamaşır, ev temizliği, yemek, çocuklara bakmak, ucuz emek olarak çalışmak, her yerde cinsel bir obje olarak aşağılanmak, gerici gelenek ve görenekler altında ezilmek... Çürüten kapitalizm emekçi kadınlara tüm bunların yanında dayak, tecavüz ve ölüm vadediyor.

Çağın bilim, teknoloji, sanat, tıp vb. birçok alanındaki bu gelişmişliğine karşı nasıl olur da kadın sorunu konusunda bir arpa boyu yol alınamaz. Bu emekçi kadınları düşündürüyor.

Kimilerimiz kaderimiz böyle diyecek kadar kaniksamış bu durumu. "Aşağılanmak, kölece yaşamak, erkeğin keyif ve çocuk doğurma aleti olmak" adeta iç-

selleşmiş ve başka bir yaşam düşünemez hale getirilmiş.

Peki nasıl geldik bu hale?

Özel mülkiyetin doğuşu ve sınıflı toplumların oluşmaya başlamasından bu yana işitilir oldu bu sözler "Dur, sus, yapma, ayıp, günah, yasak, sen kızsın konuşma, karışma, gülme, öyle oturma, böyle giyinme, okula da gitme işe de, evden de çıkma..."

Hem burjuva sınıfın kadın ve erkekleri tarafından sömürüldük, ezildik, aşağılandık. Hem de ne acıdır ki aynı sınıftan, hatta bazen aynı cinsten olmamıza rağmen işçi ve emekçiler tarafından dışlandık, horlandık, örselendik. Çünkü işçi sınıfının kadın ve erkeklerinin bilinci de burjuvazi tarafından güdüleştirilmişti. Burjuva ahlak ve değer yargılarıyla bilinci bulandırılmıştı.

Burjuvazi emekçi kadınları mücadeleden uzak tutmak için "ev içi emeğini ücretlendirmekten" tatalım da sorunu sınıfsal temelinden kopararak basit bir kadın-erkek ayrımına indirgemeye kadar bin bir yol denedi. Sorun burjuvazinin göstermek istediği gibi tüm kadınların sorunu değildi. Aksine burjuva kadın sınıfsal olarak sömürülmedi, kendi sınıfıyla birlikte sömürdü her zaman. Burjuvazinin bizleri yanıltmak

“Tabiat tarafından kadına verilen muhakeme gücü ne kadar doğru ve güçlü kavrayışlıdır. Ve bu muhakeme gücü onu reddeden, ezen, boğan bir toplum tarafından kullanılmadan duruyor. Eğer kadının zekası kenara atılmamış, yok edilmemiş, fakat tersine etkin olabilmiş olsaydı insanlık tarihi on misli hızlı gelişirdi”

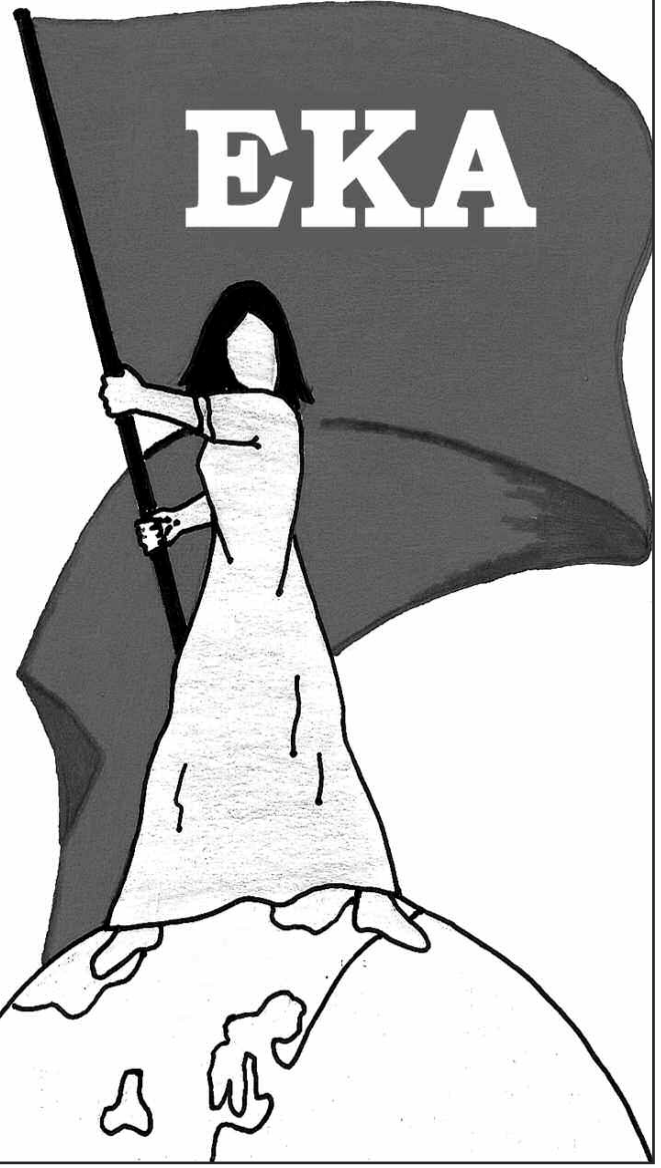
Çernişevski.

istememesinin nedeni ise emekçi kadınların bilinçlenmesinin, örgütlenmesinin işçi sınıfının mücadelesini güçlendirecek ve kapitalizmin yıkımını kolaylaştıracak olmasıdır. Bu burjuvazinin sınıfsal konumu açısından anlaşılabilir bir durum. Zaten burjuvaziden sorunlarımızı çözmesini yada durumumuzu iyileştirmesini beklemiyoruz. Peri masallarına karnımız tok!

Ama dostun bir tek gülü yaralıyor bizi! Aynı sınıftan proleter erkeklerin eşlerini dövmeleleri, kadınları cinsel olarak aşağılamaları ya da sorunu bulaşık yıkama sorununa indirgeyecek kadar bönleşmiş bakış açıları sınıf kardeşlerimiz olan erkeklerinde alçalması anlamına geliyor.

Emekçi kadınlar her alanda kendi sorunlarına sahip çıkmadan, erkek egemen anlayışa, emek sömürsüne dayanan ve kadının ezilmişliğinin teminatı olan kapitalist sistemi yıkmadan gerçek anlamda özgürlük yüzü göremez. Emekçi kadınları olduğu gibi tüm işçi ve emekçileri her gün biraz daha yaşamdan kovan kapitalist sisteme karşı mücadele, emekçi kadınların özgürlüğünün ilk ve en önemli adımı. Bu iş bugünden başlar! Emekçi kadınlar olarak ilk işimiz kadın sorununu sadece tarihçesini bilmenin ötesine geçirebilmektir. Kadın sorununa daha canlı, dinamik yaklaşabilmeliyiz. Çevremizdeki tüm kadınları devrimci yönde harekete geçirebilmeliyiz. Günlük yaşamda karşımıza çıkan tüm gerilikleri fark edebilmeli ve bu sorunlarla mücadele edebilmeliyiz. Kendi içimizdeki sorunlarımızı tartışabilmeli, yüzyıllarca içimize sinsice işlemiş geriliklerin kökünü kazıyabilmeliyiz. Kadın sorunu söz konusu olduğunda mangalda kül bırakmayanlara yaşam pratiğinde aynı tas aynı hamam olduklarını hiç çekinmeden gösterebilmeliyiz. Kadın sorununu kötü esprilerin ve alay konularının malzemesi olmaktan çıkarmalıyız. Kadınların acınacak birer zavallı olmadığını mücadele içinde daha etkin olarak göstermeliyiz. Faşizm dahi “önce kadınları vurun” di-

**E
M
E
K
Ç
İ
K
A
D
I
N
L
A
R**

yecek kadar mücadele içindeki kadınlardan duyduğu korkuyu açıkça sergilemektedir. Öyleyse emekçi kadınlar faşizme karşı mücadelenin her alanında en önde yerlerini almalıdırlar.

Emekçi kadınlar toplumsal duyarlılıklarını, örgütçü yeteneklerini, canlı sezgilerini ve pratik zekalarını mücadelede daha etkin hale getirmelilerdir. Artık kitleleri çekip çeviren yöneten ve harekete geçiren olmalıdırlar.

Proletaryayı burjuvaziden ayıran en temel yaklaşımlardan birinin kadın soruna bakışı olduğu unutulmamalıdır. Leninist Parti'nin yönlendiriciliğinde proletarya mücadele içinde daha etkin rol alarak özgürleşecek olan emekçi kadınların önünü açacaktır.

Son olarak sorunu sadece “kadınların” sorunu olarak görmek doğru değildir. Dar kafalı feministler gibi proleter erkekleri dışlamak bir yana onların da özgürleşmesinin, yücelmesinin yolunun; emekçi kadınların özgürleşmesinden geçtiğini kavramaları gerekir. Çünkü bin yıllardır “hiç kimse kadını köle gibi kullanmak yüzünden erkek kadar alçalmamıştır” Marx

GENÇLİĞİ 19. MÜCADELE

Ne mutlu bugünü yaşayanlara ve yaşatanlara! Ne mutlu Leninist saflarda savaşılan gençliğe! Proletaryanın zaferi için çarpışan ve bu zaferin teminatı olan Proletaryanın devrimci sınıf partisi 19. mücadele yılında. Dünya halklarının, Türkiye ve K. Kürdistan emekçi halklarının mutluluğu, özgür yarınları ve huzurlu günleri, yani sosyalizm için savaşılan Proletaryanın devrimci sınıf partisi 18 mücadele yılını, birçok deneyim ve tecrübe kazanarak geride bıraktı. Bu süre içerisinde sloganlarımız, politikalarımız sınıf savaşımının silinmez sayfalarına yazıldılar. Her an, mücadelenin içinde, her an işçinin yüreğini yani devrimi hissederek, isteyerek ve bu isteği gerçekleştirmek için gösterilen onca fedakarlık ve özveri ile geçti. Ölümsüzleşen savaşçılarımız, mücadelenin her anında bize yol gösterdi, örnek oldu. Kolektif dehamız, öncü kurmayımız öncülüğünde 18 yıl, geride önemli dersler elde edilerek, başarıyla geçildi. Ve bugün 19. yılımıza daha nice zaferler eklemek için coşkuyla ve kararlılıkla giriyoruz. Çünkü dünyanın son sömürücü zorbaları, tarihin en eski çöplüklüklerine atılacak ana çok daha yakındır ve bizler de hasretimize sosyalizme yakınız!

Mücadelenin Yeni Evresi ve Gençliğin Görevleri

Kapitalist dünya (ve Türkiye tekeli kapitalizmi) büyük bir bunalım yaşıyor. En son Gürcistan Güney Osetya'ya girince, Kafkasya'da yaşanan savaş ve sonrasındaki gelişmeler bunun göstergesidir. Emperyalizm 3. Dünya savaşını cephe ülkeler üzerinden dünyanın geneline yayıyor. Gürcistan'ın yenilgisi, ABD'nin hesaplarının tutmaması, Rusya'nın beklenmedik ani tepkisi, savaş sonrası ABD'nin Polonya ve Çek Cumhuriyeti üzerine yerleştireceği söylenen FSS (Füze savunma sistemleri) ve Rusya'nın "askeri güç uygulaması" tehdidi gösteriyor ki bunalım doruk noktasında. Olaylar böylesine baş döndürücü bir hızla ilerliyor. Çünkü emperyalist kapitalist sistemin dayandığı temeller birer birer yıkılıyor. Eğer sıcak savaşa Tür-

kiye de girerse, gençliğin görevi açık ve nettir. Kendi hükümetimizin yenilgisi için savaşmak olacaktır!

Bunun yanı sıra Türkiye tekeli kapitalizmi, devrimin baskısı altında ter dökmeye devam ediyor. Bir taraftan gerçekleşen birçok irili ufaklı grev, direniş ve eylemler, diğer tarafta ise yoksul Kürt halkının mücadelesi. Bütün bir süreç adım adım devrimi örgütlüyor. İşte böylesi koşullarda eski ile yeni arasındaki savaşta, çürümekte olan ve çöken kapitalizmle doğmakta olan sosyalizm mücadelesinde, Komünist Partisi çok daha önemli rol oynar. Ve onun militanlarına, sempatanlarına önemli görevler yükler. Çünkü düşünceler ancak yığınlarla buluştuğunda maddi bir güce dönüşür. Uğruna savaşılmayan hiçbir istek gerçekleşmez. Bu yüzden doğru politikaları savunuyor olmak daha fazla sorumluluk yükler insana. Eğer politikalarımız doğruysa, tespitlerimiz, öngörülerimiz doğruysa çok daha fazla sorumluyuz hala bu acıların çekilmesinden; çünkü yığınları bu doğruya çekememişiz demektir. İşte bu yüzden 19. yılımız bize çok daha önemli görevler ve sorumluluklar yüklüyor.

Bizim devrim gibi bir iddiamız var. Bu iddianın sahibi olmak demek süreci tüm yönleri ile ele alıp, doğru politikalar üretmek ve bunun için enerjik bir biçimde mücadele etmek demektir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi bu iddiaya sahip. Mücadele dolu tarihimiz bunun ispatıdır.

Leninistlerin yıllardır tek başına savunduğu 1 Mayıs Taksim politikası, 2007'den bu yana kitleler tarafından hayata geçiriliyor. 2 yıldır dünyada ender görülebilecek 1 Mayıslar yaşanıyor. Böylesi zamanlarda iç savaş tüm çıplaklığı ile kendisini gösteriyor. Kitleler savaş deneyimi kazanıyor. Hem de savunma ya da direniş değil, saldırı ve ele geçirme savaşının deneyimini. Çünkü son iki 1 Mayıs'ta görüldü ki savunmada olan ve kuşatılan karşı-devrimci güçlerdir. 2008 1 Mayıs'ında 32 bin kişilik bir güçle Taksim Meydanı'nı savundular, bu kadar gücü oraya yığmaya iten devrimin gücü değil de nedir? Saldıran ise devrimin toplumsal güçleridir.

Tüm dünyada gelişen anti-kapitalist eylemler ve

N PARTİSİ ELE YILINDA

ayaklanmalar, yeryüzünü mücadelenin temel alanı yaptı. Artık şu ya da bu ülkede değil bütün olarak dünyanın tamamında devrim dalgası kendisini hissettiriyor. Tekelleşmenin gelmiş olduğu düzey, ulaşılan ekonomik ilişkilerin düzeyi dünyada ardışık devrimlerin önünü açıyor. En son 30 ülkede gerçekleşen açlık isyanları bu sona nasıl varılacağı konusunda bir ipucu! Ve Leninistler yıllar öncesinden tarihin yeni bir evresinde olduğumuzu, kapitalizmi aşma yönünde tüm dünyada büyük bir sıçrama yaşandığını ortaya koymuştu. Yaşam bir kez daha bunu doğrulamış oldu.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi bu öngörü yeteneğini baştan aşağı Marksizm-Leninizmle donanarak elde etti. Bir pusulanın ibresi gibi, Leninistlerin dikkati sınıf savaşına ve onun sorunlarına yönelmiştir. Proletarya ve onun genç militanları devamlı olarak, burjuvazinin oyunlarına karşı, politik manevralarına karşı Proletaryanın devrimci sınıf partisi tarafından uyarıldı, bilinci açık tutulmaya ve hazır olmaya çağrıldı. Reformistlerin ve oportünistlerin kitleleri düzen içerisine çekme çabalarına karşın, o hep iktidar için savaşmanın çağrısını yapıp, bunun için savaşarak, ortalama sola karşı her yerde mücadele etti.

Mücadele sadece “dışarda” sürmedi, devrimin temel mücadele alanlarından biri haline gelmiş olan zindanlar cephesinde ise Leninist tutsaklar mücadelenin ve çatışmaların her anında hep en önünde yer aldı. Mücadeleyi sadece basit bir iyileştirme ya da hak alma sorunu olarak görmeyip, devrim mücadelesinin ilerletici bir dinamiği olarak gördü. Bu alanda savaşarak ölümsüzleşen Murat, Sibel ve Aysun yoldaşlarımızın bayrağı ellerimizde ve onu en yükseklere çıkaracağız.

Bunun yanı sıra devrimin en dinamik gücü olan Kürt Halkı birçok serhıldanlara yöneldi. Bu konuda son dönemde en çok öne çıkarılan istem “barışın bir an önce sağlanması”dır. Bunun üzerinde ayrıca durmalıyız. Çünkü barışın nasıl elde edileceği ya da “barış”tan ne anladığımız önemlidir.

Özel mülkiyet ortaya çıktığından bu yana dünya üzerinde savaşlar hiç eksik olmadı. Dünya bu aşamaya gelene kadar milyarlarca insanın kanı bir grup ege-

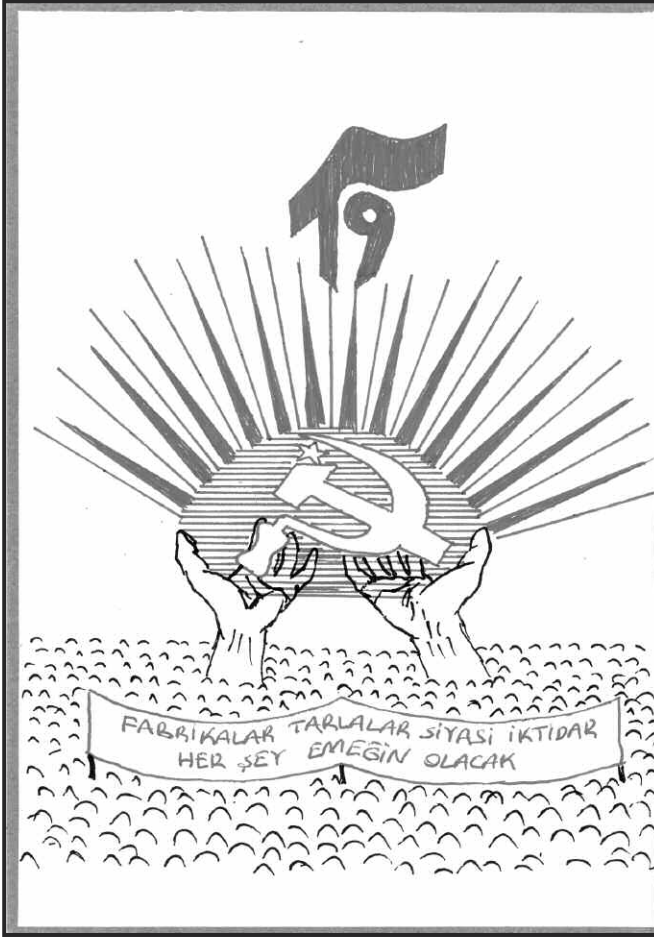
menin çıkarları uğruna döküldü ve yapılan her barış anlaşması, bir başka savaş için gereken zaman dilimini karşılamaktan öte bir işe yaramadı. Yani barış, iki savaş arasındaki kısa bir moladan başka bir anlama gelmedi. Sonunda savaşlar yine yaşandı, ölümler, açlık ve daha fazla yoksulluk. Ve şimdi Türkiye tekelleşen kapitalizminin gelmiş olduğu bu düzeyde, Kürt halkı haklı olarak diğer halklar gibi “barış” istiyor.

Kürt halkı yıllardır serhıldanlarla, gerilla savaşları ile özgürlüğünü elde etmek için savaşıyor. Bu uğurda binlerce Kürt genci, kadını ve çocukları feda edildi. Kürt halkının yaşamı baskı ve işkence ile geçti. Ama bunun sonunda Ortadoğu’nun en savaşçı halklarından biri haline geldi. Barış tüm dünya halklarının isteğidir, biz komünistler de dünyanın en barışçıl insanlarıyız. Fakat sorun şu, oraya nasıl varılacak?

Bu kesinlikle burjuvazi ile uzlaşmayla olmayacak! Çünkü özel mülkiyet var olduğu sürece, sınıflar da olacak ve egemen sınıfların çıkarları uğruna yapılan savaşlar, ilhaklar da! Bu nedenle biz dünya üzerinde gerçek barışın ancak kapitalizmin bir devrimle yıkılması ve sosyalizmin kurulması ile mümkün olacağını düşünüyoruz. Sömürünün ve baskının olmadığı, Toplumun ve insanlığın çıkarlarını temel alan bir sistemde ancak barış mümkün olabilir.

Yiğit Kürt halkı, özlediğimiz dünyaya ancak savaşarak, Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği ile ulaşabiliriz. “Barış için Devrim Devrim İçin Savaş” temel şiarımız olmalıdır.

1 Eylül tüm dünyada dünya barış günü olarak kutlanıyor. Bugün aynı zamanda dünyanın gerçek barışı ve proletaryanın özgürlüğü için savaşan Proletaryanın devrimci sınıf partisinin kuruluş günüdür. Şimdi 19. yılımıza, mücadeleyi her alanda ilerletmek için girmeliyiz. Türk ve Kürt halkının özgürlüğü bizim kararlılığımıza ve çabamıza bağlı. Çünkü “Proletaryanın kapitalizme karşı savaşında örgütten başka bir silahı yoktur.” Şimdi o örgütü proletaryaya ve onun genç militanlarına götürmeliyiz! Yeni dönemde görevimiz budur. **Zafere Kadar Daima!**

Sosyalizm Mücadelesinde
Proletaryanın En Güçlü Silahı
Partisidir

Devrimci Mücadele
Leninist Parti'nin Öncülüğünde
Zafere Ulasacaktır

Kundınardan Leninist Tutsaklar

«...
Şaşırtılıyor elinde rüzgarları
Buzlu beyaz sağıları karları
Esiyor güneşli bir bahar fırtınası
Hürüyor Lenin'in yolunda
Hürüyor
Lenin'in
Partisi »

N. Hikmet

Haldaslar,
Partimiz Denizlerden buğüne
edindiği pratik-politik birikimle,
devrimci politikalarda ısrarla,
19. mücadele yoluna giriyor.
Proletaryanın bağımsız sınıf çıkarlarını
savunan politikalarıyla yoksul ve ezilen
halklara umut ışığı olmaya devam
 ediyor.

Şan olsun partimiz'e !

Gebze F'ci
Leninist kadın tutsaklar

Proletaryanın iktidar mücadelesinde partiden başka hiçbir
silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet yönetimi
altında dağılan, sermaye için zorla söleştirilerek ezilen, durma-
dan yoksulluğu, vahşetin ve yozlaşmanın "derinliklerine" itilen
proletarya ancak, Marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik
birlik, ezilen milyonları işçi sınıfının ardusuna dönüştürecek
olan bir partinin maddi birliğiyle sağlamlaştırıldığı zaman, ye-
nilmez bir güç olabilir, ve mutlaka olacaktır. Bu ardunun
kapsamında ne Rus Çatışmasının eli aygırı tutmaz yönetimi ne de
uluslararası sermayenin koğ yönetimi durabilecektir.

V.İ. LENİN

Tekirdağ'dan Leninist Tutsaklar

TERSANE İŞÇİSİ KAVGANIN ŞAFAĞINDA

Tuzla Tersaneler bölgesinde son dönemlerde sık sık yaşanan işçi ölümleri ve iş kazalarıyla tersaneler bir anda tüm toplumun gündemine girdi. Ve görünen o ki tersaneler bundan sonrada iş kazaları, işçi ölümleri ve artarak sürececek olan işçi eylemleriyle gündemde olacak. Ağustos ayının ikinci haftasında Tuzla tersaneler bölgesinde bulunan Gisan Tersanesi'nde yapımı biten bir geminin filikasının denemesi sırasında filikaya ağırlık için, kum torbası yerine işçiler koyulmuş ve filikanın halatının kopması sonucu filika denize çakılmış ve 3 işçi boğularak yaşamını yitirdi. 16 işçi ise bu seferlik şans eseri yaralı olarak kurtuldu.

Tersanelerde yaşanan bu iş cinayetleri tersane patronlarının, her iş kazasından sonra kameraların karşısında söylediği sözlerin nasıl kocaman bir yalan olduğunu ortaya koydu. 19 işçi resmen ellerine ateş verilerek barut dolu bir odaya gönderildi. Burada iş kazası olmasına değil, 19 işçinin tamamının ölmediğine şaşmak gerek. Çünkü işçiler göz göre göre ölüme gönderildiler. Ve siz bu yazıyı okuduğunuz sırada tersane işçilerinin kimi ölen 3 arkadaşları gibi filikalara doldurularak suya indiriliyor, kimi tonlarca ağırlıktaki sacların altında plastik baretleriyle şu yada bu şekilde ölümler yüz yüze çalışmaya devam ediyor. Bütün işçiler tersanelerin kapılarından devasa gemilere doğru yürürken "acaba bugün hangi arkadaşımız!" diye içinden geçirerek işe gidiyor. Burada 3 işçinin yaşamının sona ermesiyle sonuçlanan Gisan Tersanesi'ndeki cinayetlerden sonra kısa süre gördüğüm bir olaya değinmek gerekiyor.

Gisan Tersanesi'nde yaşanan iş cinayetinden sonraki sabah tersanenin önüne gittik. İşçi arkadaşlarla bir süre burada bekledikten sonra diğer işçilerle çay ocağına doğru gittik. Çay ocağına doğru giderken Gisan Tersanesi'nin bitişiğindeki tersanenin içinde son mo-

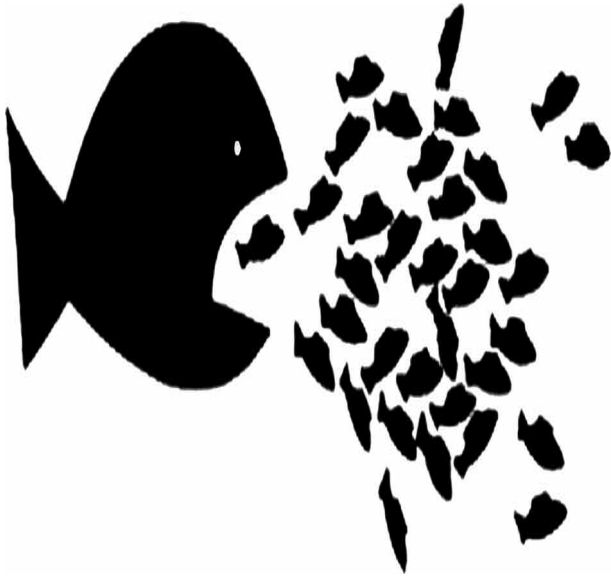
del onlarca araba, papyonlu beyleri ve boya fıçısından çıkarılmış kuyumcu tezgahı gibi gezinen kadınları görünce aklıma ilk anda "galiba yine meclisten birileri işçileri kandırmak için iş başında" diye düşünürken yanımdaki işçi arkadaştan yapımı biten bir geminin sahipleri tarafından kutlama yapıldığını öğrendim. Dayanamayıp içeri girdik. İçerde onlarca insan, daha dün 3 işçinin öldüğü ve birçok işçinin ölümünün ucundan döndüğü tersanenin bitişiğinde ellerinde içki kadehleri ve kahkahalarla kutlama yapıyorlardı. Diğer yanda ise kavurucu güneşin altında terden sıırıslıklam olmuş işçi arkadaşlar aynı tersanede yine ölümlerle kol kola çalışmaya devam ediyorlardı.

Yaşanan bu olaylar ve gördüğüklerimiz bize bir şeyi bir kez daha gösteriyor. İşçilerin yaşam koşulları ne kadar kötü olursa olsun, hatta kum torbası yerine koyulup ölüme dahi gönderilse bile, birileri bunun karşısında işçileri, iktidarları üzerinden elde ettikleri servetleriyle ölümlerimizin karşısında kahkahalarla eğlence dahi düzenlese, işçiler eğer örgütlü ve bilinçli değilse, bu düzen sürecektir. Dolayısıyla bir kez daha gördük ki hem tersane işçileri hem de diğer iş kollarındaki işçiler sadece yaşamak için ("tersanelerde artık ölmek istemiyoruz" sloganı öne çıkarılmaya çalışılıyor) ufak tefek değişimler için değil, kökten bir değişim için, devrim için örgütlenmeli mücadele etmelidir.

Tersanelerde yaşanan her ölüm işçilerin öfkesini bir kat daha artırıyor. Ölümleri ancak ve ancak sosyalizm önleyebilir. İşçi sınıfı bilinçli, örgütlü ve devrimciyse her şeydir, değilse hiçbir şey..

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Genç Yoldaş Okuru Bir İşçi

SOSYALİST SORGULAMANIN GEREKLİLİĞİ

İnsanlık tarihinin gelişimiyle paralellik gösteren sorgulama hiçe sayıldığı an gerilemeye, tam tersine doğru bir şekilde kullanıldığı zaman ise gelişime yol açar.

Toplumumuzda kullanılan ve genelimizin duymaktan hiç de haz etmediği bir laf vardır: “Senin beynini yıkamışlar” Bunun tam anlamı sen bulunduğun konumu, sorgulamadan, bilincine varmadan kabul etmişsindir. Aslında bu yazının kaleme alınmasının çıkış noktası tam da budur.

Sorgulama, hayatımızın bir çok alanında ele alınması gereken geniş bir konudur. Ancak burada örgütlenme ve örgütlenme sürecinde aile yönünden yani sosyalizm yolunda ilerleyen kişiler açısından önem arz eden sorgulamayı ele almakta fayda olduğunu düşünüyorum.

ÖRGÜTLENME

Buradaki örgütlenme tahmin edeceğimiz üzere sosyalist örgütlenmedir. Sosyalist örgütlenme; sömürü düzenini ortadan kaldırma ve sosyalist - ileri safhada komünist- bir düzen kurma amacını güden insanların, bunun tek başına yapılamayacağı düşüncesiyle, kendisi gibi düşünenlerle bir araya geldiği örgütlenmedir. Sosyalist örgütlenmede yer almaya karar vermek; yürek, emek ve bilinç gerektiren bir sürecin ilk adımıdır. İşte en önemli sorgulamalardan biri bu aşamada yaşanmalıdır. Kişiler bu ilk adımını, sosyalist düzene ulaşımı somutlayan, bunun için sözde değil özde mücadeleyi benimseyen ve sosyalizmi ülke koşullarına en iyi uyarlayabilen insanların oluşturduğu örgütlenmelerden yana atmalıdırlar. Bu da ülkedeki sosyalist örgütlenmelerin iyi bir şekilde sorgulanma-

Özetle devrimci olmak aileyi silmekten geçmez, bunu böyle algılamamız sorgulama hatalarımızdan ileri gelir. Biz emeğimizi verelim, yapıcı olalım. Unutmayalım ki amacımızı gerçekleştirmemizde bize katılan her birey bizim için önemlidir. Bunun için gereken emeği verdiğimizimize emin olalım, emek vermeden çekip gitmek en kolaydır. Biz sosyalistler gerçekçi olup imkansız zorlamalıyız.

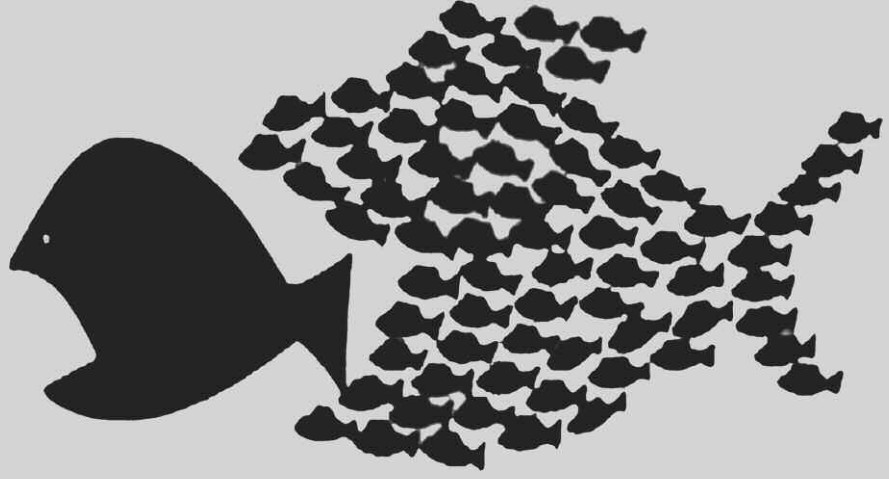
sını gerektirir. Sorgulama; kuru bir soru sorma yöntemi değildir, yorucu bir araştırma gerektirir. Bu araştırma içinde örgütlenmelerin yayınları, eylemlilikleri, oluşum şekilleri yer almalıdır. Yorucu ama sosyalizm mücadelesi için gereken yadsınamaz bir araştırmadır bu. Hem düzeni değiştirmek iddiasında olanların yorulmaları gerekmez mi?

İçerisinde olmamız gereken sosyalist örgütlenmeyi bulduğumuza inanıyoruz. Ama o örgütlenmede yer almakta

sorgulamanın işlevinin bittiğini düşünmemeliyiz. İlk sağlıklı sorgulamadan sonraki bu ikinci aşamada, bulunduğumuz örgütlenmenin gelişimini daha da ileriye götürmek için yapmamız gerekenler, olması gerekenler yönünde sorgulama yer alır. Sosyalist örgütlenmede yer almak sadece verilen görevleri yerine getirmeyi gerektirmez. Daha iyi nasıl olur, sorusuna kafa yorarak yeni görev alanları açmayı gerektirir. Ayrıca bulunduğumuz örgütlenmede yapılan her şey -sosyalist gelişim açısından- bize doğru gelmeyebilir. Bunu muhakkak örgütlenme içerisindeki yoldaşlarımızla paylaşmalıyız ve yanlış düşünen bizsek bu yanlışlarımızı düzeltmeliyiz, örgütlenmemizin yanlışlığı mevcutsa bunun düzeltilmesi için çaba sarfetmeliyiz. “Hayır, kolektif bunu yanlış yaptı, ben bu örgütlenmeden ayrılıyorum” duruşu bir sosyaliste yakışmaz. Sosyalizm amacına yönelmiş gerçek bir örgütlenmenin üyelerinden beklediği amaca ulaşmak için eğer varsa kafalarının üyeleri tarafından bildirilmesi ve yine bu hataların düzeltilmesi için üyeleri tarafından emek verilmesidir. O halde biz üyeler hem örgütlenmenin teftiş kurumu hem de örgütlenmeyi ileriye taşıyacak emek kurumu

“Eleştirinin, zincirden düşsel çiçekler derlemiş olması, insanın o zinciri düş gücü ya da avuntu olmaksızın taşıması için değil, zinciri silkip atarak yaşayan çiçeği seçmesi içindir.”

Karl Marx

görevini en doğru şekilde yerine getirecek kişiler olmalıyız. Üzerinde durmamız gereken bir durum da şudur ki: Bizler hizipçi değil, amacımıza ulaşmak için örgütümüzün gelişimini daha da ileri götürmek isteyen sosyalist üyeler olmalıyız. Doğru yönde sorgulama bizleri hizipçilikten uzaklaştırır. Sorgulama, gelişime kucak açtığı sürece sosyalist sorgulama olur.

AİLE

Sosyalizmi kurma düşüncesine sahip olmakla kalmayıp bu düşünceyi hayata geçirmeyi amaç edinen sosyalistlerin karşılaştıkları ve aşmaları gereken güçlüklerden biri de ailedir. Türkiye’de 1980 döneminden sonra aileler örgütlenmeden, örgütlü yapıdan korkar, örgütlü yapıyı dıştarlar bir hal almak durumunda bırakıldılar. Bu nedenle 80 sonrası kuşağın örgütlenmeye karşı aile tarafından denetimi iki kat arttı. Peki ne yapmalıyız?

Bir sosyalist örgütlenmeye katılan sosyalist bireyler ailelerini de mücadeleye katmak için yapıcı yönde çaba sarfetmelidirler. Örgütlenmeden korkar hale getirilmiş ailelerimize karşı vereceğimiz bu çabada da yine başvurmamız gereken yol sosyalist sorgulamadır. Sosyalist örgütlenme, üyelerinden ailelerini de kendileriyle birlikte getirmeleri için çaba görmek ister. Ama bu çaba verildiği halde örgüt üyelerinin aile bağları amaca ve örgütlenmeye yarardan çok zarar arz ederse bu bağın gerektiği ölçüde kopması da yadsınamaz. Aileye karşı yapılması gereken “ben örgütteyim, gidiyorum ve sizleri siliyorum” olmamalıdır. Bunun olmaması için de sosyalist sorgulamaya başvurarak ilk ve ikinci adımları sağlam atmak gerekir. İlk iki adımın yadsındığı ölçüde ailemize gidiş yollarımız da yanlışlar olacaktır. Unutmamamız gereken nokta ailemizi en iyi biz tanırız, örgütlenmemizi ona tanıttığımız oranda tanır. Elbette sosyalist örgütlenmemiz bu durumda genel olarak ailelerimizin vereceği tepkileri ve bu tepkilere karşı ne yapılması gerektiğini bizlerle paylaşır. Bu paylaşım çok önemlidir. Yap-

mamız gereken örgütlenmenin direktiflerini ailelerimizle en iyi şekilde uyarlamaktır, tıpkı genel sosyalizm ilkelerini ülkelere uyarlamak gibi. Bu süreç de epey yorucu ve yıpratıcıdır. Ancak aşılamayacak bir süreç değildir. Ailelerimize beynimizin yıkanmadığını aslında ufkumuzun açıldığını, beyin yıkanmasının bu düzen savunucularının örgütlenmeye karşı koymak için ailelerimize benimsettiği bir yanılsama olduğunu göstermek için en iyi yolu bulmak iyi bir şekilde sosyalist sorgulamayla mümkündür. Kimileri bu süreç sonrasında aileleriyle birlikte mücadeleye devam ederken, kimileri ise bütün çabalarına rağmen emeklerine cevap vermeyen ailelerinden ayrı devam eder. Burada önemli olan yapıcı yolu denedikten sonra yıkıcıya yönelmektir. En iyi yapıcı yolu da genel ilkelere ailemize uyarlayarak ulaşabiliriz. Bunu yaptığımız halde başarısız olursak bu durumda yapılacak şey hepimizin en son istediği ama yapılması gereken şeydir.

Özetle devrimci olmak aileyi silmekten geçmez, bunu böyle algılamamız sorgulama hatalarımızdan ileri gelir. Biz emeğimizi verelim, yapıcı olalım. Unutmayalım ki amacımızı gerçekleştirmemizde bize katılan her birey bizim için önemlidir. Bunun için gereken emeği verdiğimiz emin olalım, emek vermeden çekip gitmek en kolaydır. Biz sosyalistler gerçekçi olup imkansızı zorlamalıyız. Ailelerimize bizdeki devrimci değişim ve dönüşümü sadece sözlerimizle değil özümüzle de göstermek bu noktada önemli bir adımdır.

Sosyalizmi düşünmek ve bu düşünceyi gerçekleştirmek için eylemselliğe geçmek yani örgütlenmek öncesi ve sonrası itibarıyla emek ister, koşulları iyi değerlendirmeyi ve gelişim yönünde sorgulamayı bekler. Biz sosyalistler bunu başarabiliriz. Yeter ki yüreğimiz, bilincimiz ve sorgulamamız devrim yönünde olsun, devrimden yana baksın.

Sivas’tan Genç Yoldaş Okuru

AİLE KARŞISINDA DEVİRİNCİ TAVIR!

Stalin, devrimcilerin farklı bir kumaştan dokunduğunu söyler. Bu öylesine söylenmiş bir söz değildir. Tarih boyunca baskıya, sömürüye karşı savaşmış sayısız devrimcinin yaşam deneyiminin özeti bu söz.

“Geçmiş burjuva alışkanlıklarından ve ilişkilerinden, aileden, burjuva hayatın sunduğu rahatlıktan vazgeçebilenler gerçek anlamda bir devrimci olabilir.”

Devrimci karşılaştığı sorunların kendini kamburlaştırmasına izin vermez. Devrimci, mücadele içinde türlü zorluklarla karşılaşır ve bu zorlukları, sorunları aşabildiği ölçüde devrimcileşir. İnsanları yıkmayan şey ona güç katar. Çeşitli ülkelerin devrim tarihini anlatan romanları hepimiz okumuşuzdur. Bu romanlarda yiğitçe mücadele eden, zorluklar karşısında yılmayan devrimcileri kendimize örnek almışızdır. Bu insanlar karşılaştıkları sorunları çözebildikleri içindir ki ülkelerinde devrimi başardılar.

Farklı koşullarda, farklı zaman ve mekanda bir devrim yapmaya çalışıyoruz. Karşımıza ilerlememizi engelleyen çeşitli sorunlar çıkıyor. Devrimci mücadelelenin sorunlar olmadan yürüyebileceğini düşünmek en hafif tabirle hayal olur. Önemli olan, sorunların olması değildir, bu sorunları aşma kararlılığımızdır. Veyahut bu sorunları çözmek için çaba harcamayıp, harcamayacağımızdır. Devrimin kaderi bizim bu sorunları ne kadar çözüp, ne kadar çözemediğimize bağlı. Bu konuda muhakkak ki geçmiş deneyim ve tecrübelerden yararlanmak önemlidir. Ya da yaşadığımız sorunların çözümünde daha deneyimli yoldaşlarımızdan yardım isteyebiliriz. Ama şu unutulmasın ki, bir insan sorunları çözmek istemiyorsa, ona kimse yar-

dımcı olamaz.

Bu kısa hatırlatmayı yaptıktan sonra, özellikle genç yoldaşlarımızın karşılaştığı sorunlardan biri olan aile sorunu karşısında belli bir yaklaşım sunmaya çalışacağız.

Bir Devrimcinin Aile Karşısındaki Tavrı Nasıl Olmalıdır?

Lenin bir devrimcinin sahip olması gereken özelliklerden bahsederken şöyle diyor: “Geçmiş burjuva alışkanlıklarından ve ilişkilerinden, aileden, burjuva hayatın sunduğu rahatlıktan vazgeçebilenler gerçek anlamda bir devrimci olabilir.”

Burjuva sistemle tüm köprüleri atmadan gerçek bir devrimci olmak çok zordur. Hatta bu alışkanlıklardan, ilişkilerden, rahattan vazgeçmeyenler devrimci harekete oportünizm ve reformizm mikrobu da taşırlar. Aydınlığa götürmeyen bütün gemiler yakılmalı. Ama burada peşinen şu sonucu çıkarmak yanlış olur: Devrimci olmak isteyen ailesini terk etmeli. Hayır bunu söylemek istemiyoruz. Daha doğrusu ilk elden yapılması gereken devrimci olmaya karar verdikten sonra evi terk etmek değil. Birçoğumuz emekçi ailelerin çocuklarıyız. Nasıl ki diğer emekçi aileleri örgütlemeye çalışıyorsak aynı şekilde kendi ailelerimizi de örgütlemeye çalışmalıyız. Tüm bir ailenin örgütlü mücadele içerisinde olduğu nice örnek var. Kürt halkı buna en iyi örneklerden biridir. İdeal olan budur. Bunu yaratmak için çalışmalıyız. Ama işler her zaman bizim istediğimiz gibi gitmeyebilir. Ailelerin, devrimci olan çocuklarını mücadeleden düşürebilmek için birçok yola başvurduğunu da biliyoruz. En çok başvurulan yöntem de duygusal baskı kurmaktır. Bu durumda yapılması gereken şey kararlılıkla yürüme. Tercih devrimden, devrimcilikten yana yapılmalıdır. Tıpkı Sibel Sürücü'nün yaptığı gibi. Nazım'la yazımıza son verelim:

“Düşmesin bizimle yola, evlerinde ağlayanların gözyaşlarını, boyunlarında ağır bir zincir gibi taşıyanlar, bıraksın peşimizi kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar.”

MÜCADELEMİZE SAHİP ÇIKMA ZAMANIDIR

Merhaba. Ben İzmir’li bir öğretmenim. Sivas katliamı dolayısıyla 2 Temmuz’daki eyleme katılmıştım. Çok sıcak olduğundan, bir ara arkadaşlarımla gölgede oturdum. Kendi aramızda birbirimize takılıyorduk. Ben arkadaşına “kalk atlara binip eylem yapalım” dedim. Arkadaş da “polislerle mi?” dedi. Bende “o atın üstündeki şerefsiz polis mi?” dedim. Etrafımızda 3 tane sivil polis varmış. “Sen polislere nasıl şerefsiz diyebilirsin, seni karakola götürürüz” dediler. “Götürürseniz götürün kaybedecek bir şeyim yok” dedim. Polis de bana “sensin şerefsiz, biz sizi korumaktan başka ne yapıyoruz” dedi. Bende “ki-

mi kimden koruyorsunuz, biz bizle barışık yaşıyoruz” dedim. “Eğer ben de sizin yaptığınızı yapıyorsam ben de şerefsizim” dedim. “Ne yapıyoruz” dediler. “Maaşlarımıza zam diye eylem yaptığımızda sizi yetiştiren öğretmenlere copla saldırıyorsunuz” dedim. “Bak götürürüm kadın sus!” dedi bana “götürürsen götür” dedim “yaşından başından utan” dedi. “küçük çocukların kollarını kıran sizlersiniz asıl siz utanın” dedim. Yanımdaki arkadaşların bana usul usul “sus sus” dediklerini duydum. O anda çıldırdım. Yıllardık susa susa ne hale geldik... Susturulmaktan, sindirilmekten...

Artık susmayacağım, sindirilmeyeceğim, mücadelemize sahip çıkacağım, ben ve benim gibi dostlara, yandaşlara sesleniyorum, “Artık susma zamanı değil, mücadelemize sahip çıkma zamanıdır.”

Yasemin Öğretmen

“Bizler Yeryüzünün Lanetlileri Değiliz”

Merhaba... Bir çoğumuz gibi ben de, etrafımızda olup biten çürümenin, kokuşmuşluğun, yozlaşmanın bir sonu olması gerektiğini, insanın insan gibi gülümsemesinin yürekten olması gerektiğini, ve yaşamın sıyrılmalardan ibaret olmadığını düşünmeye başladığımdan beri, “nasıl etmeli insan” dediğim bir zamanda tanıştım Leninistlerle.

Yaşamı sorgulamaya başlamıştım çoktan, fakat sorgularımın içinde kendime dair pek bir şey yoktu. Çözüm yolunun varlığını bilmeye başlamak ve varlığını bildiğin çözümü getirene inanmak, güvenmek çok önemlidir. Evet sizlerle ben varım demeye çalışıyorum. Size inanarak kendime inanıyorum. Kendime inanarak değişimi, yeni insanı, kolektife inanmayı getirdi bana. Yolunda gitmeyen şeylerin, kapitalizm yıkıntılarının arasında boğulmamanın gereklilik gerçeğini Leninistlerle tanıştıktan sonra gerçek anlamda farkettim.

Sizlerle tanışalı henüz bir yıl oldu. Bencillik et-

meden bütünü düşünmeyi, bütüne emek vermeyi öğreniyorum. Ve bütünü düşünürken yaşadığım ülke şartlarını, insanları insansızlaştırarak, insanları dil, din, ırk, mezhep ayrılıklarına itip insanı insan olmaktan ayıran, insan ayırımını reddediyorum. Kürt halkının ezilmişliğini, yaşadığım topraklardaki insan ayırımını insan kıyımını algılıyorum. Ve en çok da yaşasın Kürt ve Türk halklarının mücadelesi birliği demeyi istiyorum. Yaşasın Türk proletaryası ve Kürt halkının birlikte mücadelesi demeyi seviyorum.

Bunun yanında ... bizler yeryüzünün lanetlileri değiliz. Yeryüzünün laneti kapitalizmin sömürüsü altında, umut bağladığımız, kapitalist hesaplarını çürüttüğümüz için, yeni insanın yeni yaşamını getirdiğiniz için teşekkür ederim. “Ve öğrenmek akıntıya kürek çekmektir durduğun an geri gidersin” sözünün benim için önemi büyüktür. Durmak istemiyorum.

Genç Yoldaş Okuru DİK’li Bir İşçi

KAPİTALİZMDE KRİZLER VE YENİ EVRE

**“Önemli olan dünyayı yorumlamak değil,
onu değiştirmektir” K.MARX**

Kapitalizmin iflas ettiğinin ilk açık göstergesi ekonomik krizlerdir.(Uğur Dağlı-C. Dağlı, Yeni Evre) Sürekli birikim arayışı yani genişletilmiş yeniden üretim, kapitalist dünya ekonomisinin temel eksenidir. Sürekli birikimin kesintisiz gerçekleştirilebilmesi, üretim, dağıtım ve tüketim süreçlerinde herhangi bir kesintinin olmamasını gerektirir. Oysa bu süreç kapitalistlerin hiç de söyledikleri gibi düzgün bir şekilde gelişmemekte devamlı uzun dönemli krizlerle sarsılmaktadır.

Ekonomik kriz ilk kez kapitalizmin gelişme dönemlerinde yani 19. yüzyılın başlarında görüldü. Fourier’ın dahiyane öngörüsüyle “bolluktan doğan krizler”, kapitalist sistemin genetik kodu olarak, toplumsal yaşamın parçası oldu. Marx, kapitalist üretim ilişkilerinin üzerindeki perdeyi kaldırarak, kapitalizmin nasıl krizleri kaçınılmaz kıldığını ve aynı kaçınılmazlıkla kapitalizmin aşılma zorunluluğunu ortaya koydu. 19. yüzyılda tüm kapitalist dünyayı sarsan krizler, 20. yüzyılda emperyalizm aşamasına girilmekle birlikte çok daha kapsayıcı ve çok daha yıkıcı hale geldi. Artık hiçbir kapitalist ülkenin ondan “uzak durma” şansı kalmamıştı. Çok geçmeden “1929 Büyük Buhran”ı karşımıza çıkıyordu. Gerçekten de kapitalizm

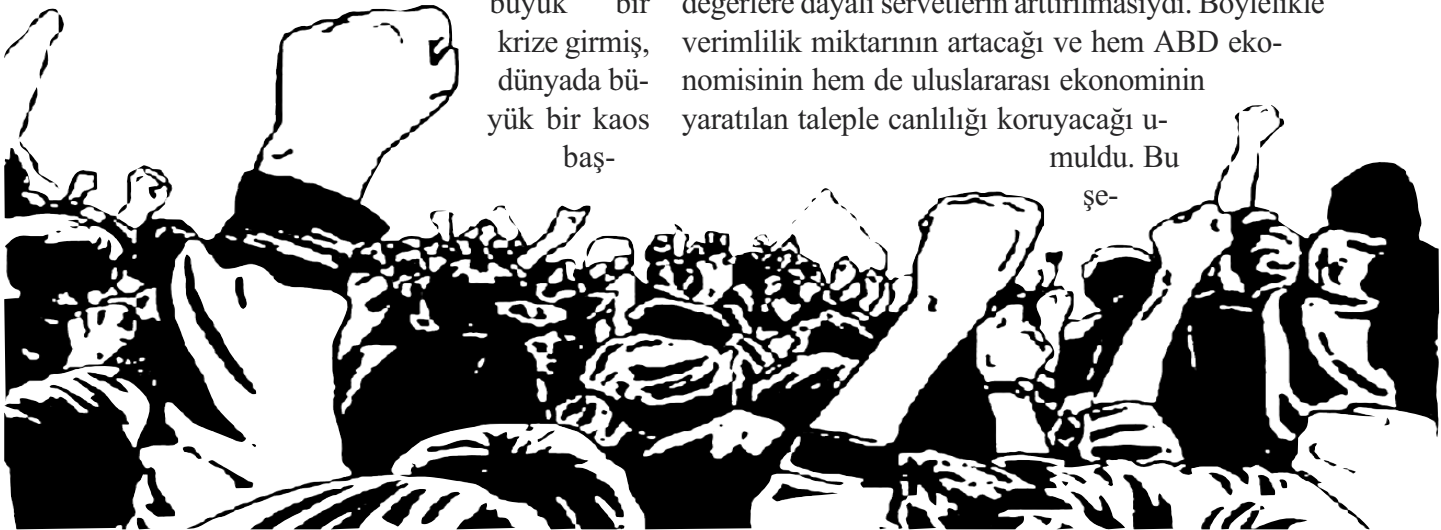
büyük bir
krize girmiş,
dünyada büyük
bir kaos baş-

lamıştı. Bu noktada kapitalist iktisatçılardan Keynes devreye girip talep yönlü iktisat politikaları uygulayarak, büyümeyi tekrar sağlamış, kapitalizmi kısmi olarak krizden kurtarmıştı.

Talep yönlü iktisat politikası çok sürmedi. I. petrol kriziyle 1970’li yılların ortalarına doğru sadece gelişmiş ülkeleri değil, bütün dünya ülkelerini etkileyen bir krize dönüşmüştür. Özellikle bu süreç içerisinde artan petrol fiyatları sonucunda petrol üreten Ortadoğu ülkelerinin Avrupa bankalarında biriken doları ve yıkılan Bretton-Woods sistemi(*), mali piyasalarda serbestleşme hareketlerinin hız kazanmasına yol açmıştır. Bu dönemden sonra sıkı kredi ve aynı zamanda “arz yönlü ekonomileri” etiketi altında örneği görülmemiş kemer sıkma uygulamaları getirildi. Bu da krizin durmasına neden olmadı ve II. petrol krizi 1979–1980 de patlak verdi.

Bu irili ufaklı krizler 1990’lı yıllara kadar çalkantılarla geldi. Sonra 1990’lı yıllarda sosyalizmin geri düşüşüyle sevinen emperyalist-kapitalist sistem bütün dünyada bir yaygara koparmaya başladı. O da hem komünizm çöktü hem de kapitalizmin farklı bir evreye vardığı konusunda. Neymiş bu evre dediğimizde ise karşımıza çıkan küreselleşme olgusu oldu. Aslında buradaki temel düşünce ABD’nin ve şirketlerinin daha fazla borçlanabilmeleri ve dolayısıyla daha fazla tüketim yatırım yapabilmelerini sağlamak üzere menkul değerlere dayalı servetlerin artırılmasıydı. Böylelikle verimlilik miktarının artacağı ve hem ABD ekonomisinin hem de uluslararası ekonominin yaratılan taleple canlılığı koruyacağı u-

muldu. Bu
şe-

kilde mevcut krizlerden kurtulma planları yapıldı yani krizi atlamanın yolu finansal bir balon oluşturmaktı. (İşin diğer yönü, bu “balon ekonomi”, bu şişirilmiş değerler, üretim-dışı kalan ve doğal olarak asalaklaşan para-sermayenin “kar” kapma hareketiydi. Üretilmiş toplam toplumsal artı-değerden bu şekilde pay alan bu para-sermaye, tekellerin düşen karlarını karşılama yolu oluyordu. Böylece tekelci sermaye tüm dünyanın iliğini kurutmaya girişti.) Bu balon daha 1990'nın içinde patlak vermeye başladı. Ama en şiddetli halini 1998 yılında Asya kriziyle patlak verdi.

Dünya egemenliğini elinden kaçırarak sermaye, artık ne halklar karşısında egemen bir konumdaydı, ne de kendi içinde. Emperyalist hiyerarşi sistemi hızla çöktüğü için, emperyalistler kendi aralarında bir egemenlik bunalımına düştüler. ABD egemenliği hızla çöküyordu ama, onun yerini alabilecek bir emperyalist güç yoktu. Tersine, tüm emperyalist-kapitalist dünya çöküş halindeydi. Öte yandan dünya halkları büyük kalkışmalarla kapitalizmin kalelerini dünyanın her yanında dövmekteydi. Bu ikili bunalım, emperyalist dünyayı iliklerine dek sarsıyordu. Tam da bu noktada Leninistler, emperyalist-kapitalist sistemin yeni bir dünya savaşına yöneldiğini tespit ettiler. Çok geçmeden ABD 11 Eylül 2001 de kendi kendini vurarak bu savaşı başlattı.

Dünya emperyalist kapitalist sistem dolayısı ile ABD ekonomisinin bugün karşı karşıya kaldığı sorunlar çok derinlerde yatmaktadır. Ve kısa sürede halledilmeyeceği ortadır. Gelişmiş kapitalist ekonomilerin, uzun süren düşüşleri 1990'larda aşmayı başaramamaları, hatta 1960'lara ve 1950'ler bir yana 1980'ler ve 1970'lerdeki performanslarına bile yaklaşamamaları bunu kanıtlamaktadır. Tüm bu gelişmelere baktığımızda burada gözlemlediğimiz olgu, ABD'nin yaşamış olduğu durgunluğu savaşlar çıkararak atlattığı olduğu ve böylece büyümeyi sağladığıdır. Ve 3. dünya savaşının startını verdiler.

Ama bu savaş onları kurtaramayacak. Emperyalist-kapitalist sistem kendi ekonomistlerinin deyimiyle 1929'daki bunalımdan daha kötü bir durumda. Krizin şimdilik maliyeti 1 trilyon doların üstündedir. FED'in faiz indirimleri ABD'de bir resesyona yaşanmasına engel olamadı ve bu kredi krizi sadece Mortgage'la sınırlı değil reel sektöre de yansdı. Faiz indirimleri toplam talebi düşürerek, şirketlerin fiyatlama gücünü azaltacaktır. Bu da işgücü piyasasındaki durgunluk ücret büyüme oranlarını aşağı çekerken, işgücü maliyetlerini sınırlayacaktır. Bizim anlayacağımız toplu işten çıkarımlar kapıdadır.

“...dünya kapitalist sisteminin gidişi, tek tekele doğrudur; ancak kapitalizm bu aşamaya ulaşmadan birçok ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel nedenlerden dolayı kendi karşıtına dönecektir.” (Lenin)

ABD nin resesyona girmesi onunla en fazla ihracat yapan ülke Çin'e yansiyacak ve buradan da Doğu Asya'ya yayılacaktır. Avrupa ülkelerinde de resesyona oluşturma olasılığı çok yüksek en riskli ülkeler İngiltere, İspanya, İrlanda ve ayrıca Portekiz, İtalya, Fransa, Yunanistan'dır. (Nouriel Roubini, New York Üniversitesi Stern School Of Business Mart,2008) Şuan gazetelerle elimize geçen verilere göre açlık savaşları başladı. Dünya Bankası Önümüzdeki 10 Yıl Boyunca Gıda Fiyatlarında Düşüş Öngörmüyor. Tarım ve Kırsal Kalkınma Başkanı Cackler, “Fiyatlarda geçici iniş çıkışlar olacaktır ama bu seviyelerin altına görmeyeceğiz” dedi. Ve daha şimdiden on binlerce insan öldü. Mısır, Filipinler, Haiti gibi ülkeler 3 yılda ikiye katlanan gıda fiyatlarının yarattığı kriz ayaklanmalarla sarsılıyor. IMF'in yaptığı açıklamalara göre gıda savaşları yüzünden hükümetler yıkılacak ve yerine yeni hükümetler kurulacak. Yine kapitalist sistemin jandarma rolünü üstlenen Birleşmiş Milletlere göre gıda savaşlarında en az 100 milyon insan ölecek. Bu konuda Marksist-Leninistlere çok görev düşüyor. Bu krizleri, bir proleter devrimle taçlandırma zamanı çoktan gelmiş ve geçmiştir bile...

Türkiye ekonomisine baktığımızda yüksek cari açık, yüksek bütçe açığı ve diğer bilanço kırılanlıkları ve burjuvazinin kendi içerisinde yaşadığı ayrılıklar diz boyu sürmektedir. Sokağın dili iyice yükselmiş çatışmalar yoğunlaşmıştır. Yaşam bizde ve tüm dünyada proleter devrime doğru akmaktadır.

Adana'dan Genç Yoldaş Okuru

(*) *Bretton-Woods sistemi: Uluslararası ticaretin yeniden başlaması ve dünya savaşları döneminin paramparça ettiği uluslararası para sisteminin hızlı bir şekilde yeniden oluşturulması düşüncesi taşıyan konferanstır. İngiliz John Maynard Keynes ve ABD'li Harry White karşıt iki görüşü temsil eden taraflar idi.*

II. *Dünya savaşı sırasında Temmuz 1944'te ABD'nin küçük bir kasabası olan Bretton Woods'da toplanan Birleşmiş Milletler para ve finans konferansında ortaya çıkan iktisadi sistemdir.*

Bu sisteme göre ABD doları altına endekslenmiş ve diğer bütün para birimleri dolara endekslenmiştir.

Çok uzun süreli olmayan bu sistem 1971'de ABD'nin doları altına endekslemekten vazgeçtiğini açıklamasıyla çökmüştür.

ORMAN YANGINLARI VE SERMAYE

Tarihin her döneminde orman yangınları olmuştur. Ancak, normalde şöyle bir düşüncenin doğruluğunu göstermesi gerekir: bilim ve teknoloji her geçen gün ilerliyorsa bu yangınlar da azalmalı ya da daha kolay söndürülebilmelidir. Elbette bu durum, bilim gerçekten insanlık yararına kullanılırsa mümkün olabilir. Oysa kapitalist dünyada bunun tersi geçerlidir. Günümüzde her şey gibi bilim de sadece egemen sınıfın çıkarları için kullanılıyor.

Binlerce hektarlık alanı etkileyen bir yangından sonra bu alan içindeki tüm bitkilerin ve hayvanların ölümünün yanı sıra, aynı alan içerisindeki yerleşim yerleri de kül oluyor. İnsanlar evlerini, araçlarını hatta bazıları hayatlarını kaybediyor.

Her şeyden önce, acaba gelişen teknoloji bu yangınların başlamasına engel olabilir mi, diye bir düşünelim. Yangınlar, özellikle de orman yangınları bir çok farklı nedenden kaynaklanabiliyor. Söndürülmeden bı-

rakılmış bir piknik ateşi, tarlalarda yakılan anız ateşinin kontrolden çıkması, güneş ışığının mercekleşmesi gören bir cam parçasından geçerek otları tutuşturması, ormanların içlerinden geçen elektrik tellerinin kontak yapması sonucu ortaya kıvılcımların çıkması, sabotajlar vs. daha bir çok neden vardır elbette; ama bunlar en çok rastlananlar.

Sırasıyla inceleyelim. İlki, yani piknik ateşlerinden kaynaklı başlayan yangınlar ve aynı şekilde ortada bırakılan cam şişeler, sadece piknikçiler tarafından, üşenmeyip, piknik sonrası yapılacak bir kontrolle ortadan kalkıyor. Anız ateşleri ise çiftçilerin bilinçlenmesi ile ilgili bir konu. Daha yeni ve faydalı yöntemler kullanılarak tarlanın ekime hazırlanması mümkün. Üstelik bu şekilde anız ateşinin toprağa ve topraktaki diğer canlılara verdiği zararlar da ortadan kalkmış olacaktır. Ancak bu noktada karşımıza özel mülkiyet ve küçük burjuva zihniyeti çıkıyor. Çiftçi en az maliyetli yöntemi tercih ettiği için yeni ve gelişkin tekniklerle ilgilenmiyor. Bir kibrit çöpü onun işini görmeye yetiyor. Sonuçlar çok da önemli değil, nasıl olsa o kendi maliyetini en aza indirmiş oluyor.

Elektrik telleri konusu uzun süredir tartışılan bir mevzu. Direkler vasıtasıyla, çıplak tellerle sağlanan elektrik iletimi hem şehirlerde hem de şehir dışında bir çok potansiyel tehlikeyi barındırıyor. Tellerin yer altına alınması ise ülkenin çok az bir bölümünde yapılabildi ki bunlar da yeni imara açılan bölgeler. Sebep, sermayedarların deyimini ile “rantabilite”sinin olmaması yani maddi kazanç getiren bir iş olmayışı. Bu işin bitirilebilmesi için çok miktarda parasal yatırım gerekiyor. Ancak karşılığında kazanç sağlamayacak. “Öyleyse ne gerek var ki. Varsın insanlar veya ormanlar için tehlikeli olsun”. Bu nakil hatlarını ormanlık alanlarının dışından ya da yeraltından götürmek elbette söz konusu riskleri yok edecektir, fakat bu, kapitalist sistemde düşünülmesi mümkün olmayan “masraflı” bir yöntemdir.

Devlet kademelerinde mevki sahiplerinin ve sermaye sınıfının arsa elde etmeleri amacıyla sabote edilerek çıkarılan orman yangınları ise değinmeye gerek

olmayacak kadar herkesçe malum bir konu.

Bütün bu tedbirler yangın riskini en aza indirmek içindir. Ancak tabii ki tüm bunlara alınan tedbirlere rağmen yangınlar çıkabilir. Bu noktada önemli olan konu, söndürmek için neler yapılabileceği.

Tabii ki en önemli unsur ekipman ve deneyimli, eğitimli ekipler. Son dönemde özellikle Antalya'daki yangınlardan sonra bunun önemi daha da ortaya çıktı. Televizyonlara konuşan uzmanlar, özellikle yangın söndürme uçaklarının önemli olduğunu ancak Türkiye'de yeterli sayıda bulunmadığını anlattılar. Bazı T.V kanalları ve "çevreciler" de bu uçakların sayısını arttırmak için bir kampanya başlatılarak para toplanmasını öneriyorlar.

Demek ki sistemin elini kolunu bağlayan yine aynı unsur: Rantabilite. Çünkü aslında eldeki kaynaklar bu uçakların alınması için yeterli, ancak sermaye sınıfına kar getirmeyecek bir itfaiye sistemine harcamak egemen sınıfa pek mantıklı gelmiyor. Öyle ya! Fabrika yangınlarında vs. kullanılacak olsa neyse. Ama ormanlar nasıl olsa toplumun ortak değerleri (özel mülkiyeti değil.) O halde bunları korumak için gerekli bütçe de yine emekçi halktan toplanmalı! Sermaye, insandan önce geldiği için bu mantık uygulanıyor ve yük yine yoksul, ezilen emekçilere devredilmeye çalışılıyor. Halbuki gerekli kaynaklar fazlasıyla mevcut ama sermaye sınıfı için savaş uçakları, yangın söndürme uçaklarından daha önemli.

TV'lere yapılan açıklamaların devamında bu uçakların geceleri kullanılmadığı ve yoğun duman yüzünden de yeterince etkili olamadığı anlatılıyor. Oysa gece görüş kameraları, gelişkin bilgisayar sistemleri ve radarlar savaş uçaklarında kullanılabilir. Üstelik bunları uzun süre havada tutabilecek teknik personel ihtiyacı karşılanıyor ve havada, yere inmeden yakıt ikmali yapabilmeye varan teknolojik imkanlar da geliştirilip kullanılabilir. İşte, bilim ve teknolojinin insanları yaşatmak için değil, sermayenin palazlanması uğruna, öldürmek amacıyla kullanıldığının bir başka göstergesi.

Kapitalizm hayatta kaldığı sürece önemli olan insanlığın tamamı değil, sadece sermaye sınıfına mensup bir azınlık olacak ve her şey onlara hizmet edecektir ki, bu da dünyanın sonunun gelmesiyle son bulacaktır. Çözüm; bu sistemin yok edilip tüm insanların ortak çıkarlarını ve mutluluğunu hedef alan bir sistemdir.

Nazım Hikmet'in dediği gibi:

*"Ya uzak yıldızlara hayatı götüreceğiz,
ya da dünyamıza inecek ölüm."*

(...)

Diyelim ki, ağır ameliyatlık hastayız,
yani, beyaz masadan

bir daha kalkmamak ihtimali de var.

Duymamak mümkün değilse de biraz erken
gitmenin kederini
biz yine de güleceğiz anlatılan Bektaşî fıkrasına,
hava yağmurlu mu, diye bakacağız pencereden,
yahut da yine sabırsızlıkla bekleyeceğiz
en son ajans haberlerini.

Diyelim ki, dövüşülmeye değer bir şeyler için,
diyelim ki, cepheyeyiz.

Daha orda ilk hücumda, daha o gün
yüzükoyun kapaklanıp ölmek de
mümkün.

Tuhaf bir hınçla bileceğiz bunu,
fakat yine de çıldırması merak edeceğiz
belki yıllarca sürecek olan savaşın sonunu.

Diyelim ki, hapisteyiz,
yaşımız da elliye yakın,
daha da on sekiz sene olsun açılmasına demir ka-
pının.
Yine de dışarıyla beraber yaşayacağız,
insanları, hayvanları, kavgası ve rüzgârıyla
yani, duvarın arkasındaki
dışarıyla.

Yani, nasıl ve nerde olursak olalım
hiç ölmeyecekmiş gibi yaşanacak...

Bu dünya soğuyacak,
yıldızların arasında bir yıldız,
hem de en ufaklarından,
mavi kadifede bir yıldız zerresi yani,
yani, bu koskocaman dünyamız.

Bu dünya soğuyacak günün birinde,
hattâ bir buz yığını
yahut ölü bir bulut gibi de değil,
boş bir ceviz gibi yuvarlanacak
zifiri karanlıkta uçsuz bucaksız.

Şimdiden çekilecek acısı bunun,
duyulacak mahzunluğu şimdiden.
Böylesine seviyecek bu dünya
"Yaşadım" diyebilmen için...

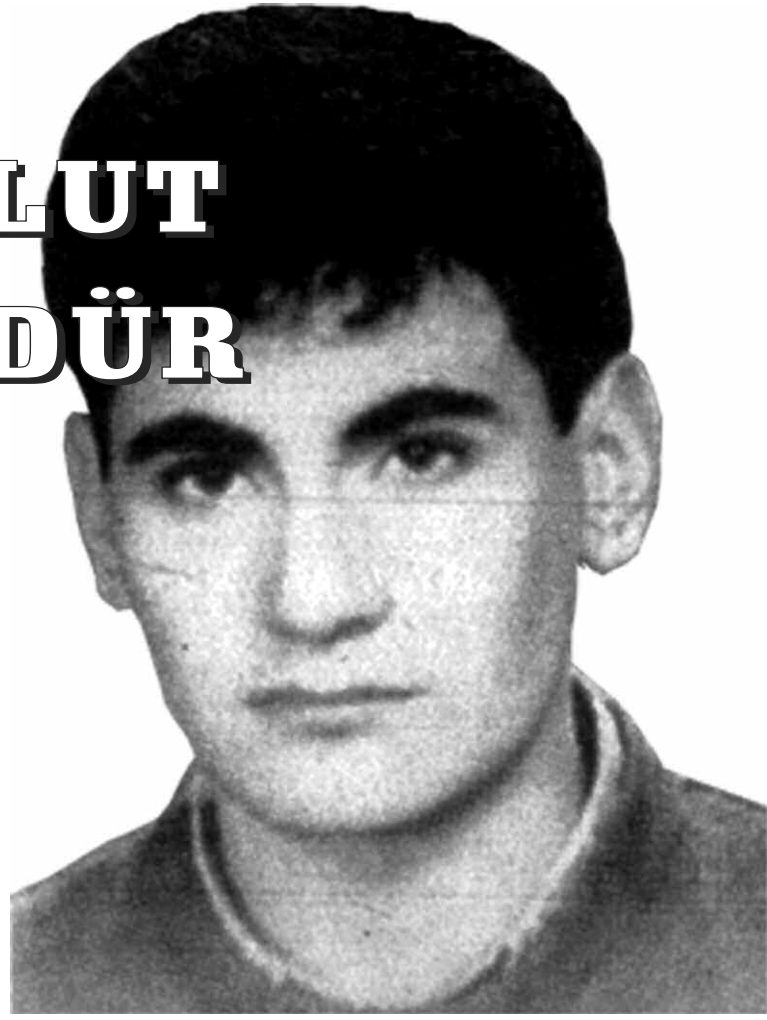
Nazım / Şubat 1948

YAŞAR BULUT ÖLÜMSÜZDÜR

24 Ağustos Pazar günü İkitelli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde 27 Ağustos 1993'te ölümsüzleşen Yaşar Bulut (Agit) yoldaş için bir anma etkinliği düzenlendi.

Anma etkinliği Agit yoldaş nezdinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı. Ardından Agit yoldaş için hazırlanan slayt gösterimi yapıldı. Slaytta Agit yoldaşın resimlerinin yanı sıra Agit yoldaş için yapılan eylemlerden görüntülere de yer verildi.

Slayt gösteriminin hemen ardından söz alan bir yoldaş Yaşar Bulut'un yaşamını anlattı. Yaşar yoldaşın mücadele anlayışına değinerek; *"Yoldaşı anlamanın yolu onun mücadele anlayışını anlamaktan geçiyor. Yoldaşı anlamak kişiliğini, olumlu yanları anlayıp ileriye taşımaktan geçiyor... Yoldaş her şeyden önce iddia sahibi bir yoldaştı. Yoldaşın iddiası devrimdi..."* dedi ve Agit'in mücadelesini Denizlere benzetti. Leninist safalarda nasıl örgütlendiğini anlattı. O zamanki Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu durumu açıklayan yoldaş Agit'in marksist-leninist bakış açısıyla doğru bildiği politikaları seçtiğini belirterek; *"Yaşar yoldaş sadece doğru bildiğiyle yetinmemiştir. Doğru bildiğini yaşama geçirmek için bütün yeteneklerini kullanmıştır."* dedi. Agit'in bir işçi olduğunu ve işçi sınıfının kurtuluşu için savaştığını ifade eden yoldaş; *"Seyit'ler gibi Agit yoldaş da işçi sınıfının kurtuluşu için savaştı. Bu Leninist Parti'nin işçi sınıfına dayandığının, işçi sınıfının partisi olduğunun kanıtıdır. (...) Bir devrimcinin iddia sahibi olması yetmez bunu gerçekleştirmek için aynı zamanda hayatını buna göre şekillendirmesi gerekir. (...) Yaşar yoldaş kolektifin ölümsüzleşen ilk gerillası ben olacağım demişti ve 25 Ağustos 1993'de bir eylem sonrası, yakın çevrelerinden birinin ihbarı sonucu ev kuşatılır. Yanında bir de yoldaşı vardır. Çatışmada son mermisine kadar sürer. Ama ağır yaralanmıştır. Vücuduna 14 kurşun almıştır. Agit yoldaşa yaralarıyla oynayarak işkence yapmışlardır. Ama faşist işkenceciler Agit yoldaşın ağzından parti sloganı dışında hiçbir şey alamamışlardır. Doktor müdahalesi engellenmiştir. Yaşar Bulut yoldaş kolektifin ölümsüzleşen ilk gerillası olmuştur"* dedi.

Ardından. Agit yoldaşı daha önce tanıyan bir işçi yoldaşı söz aldı. Sözlerine başlarken duygulu anlar yaşadı. Ve bizlere de yaşattı. Sonra yoldaşla ilgili anılarını paylaştı. Agit yoldaşın çok yaşamadığına, genç yaşta ölümsüzleştiğine ama kısa yaşamına çok şey sığdırdığına değinen yoldaş niçin yaşanması gerektiğini bizlere sorgulattı. Agit yoldaşla birlikte yaşadığı bir anıyı da anlattıktan sonra Agit yoldaşın nasıl ölümsüzleştiğinden bahsetti.

Yapılan konuşmaların ardından etkinlik şiir ve müzik dinletisiyle sona erdi.

Etkinliğin ardından Agit yoldaşı mezarı başında anmak için yola koyulduk. Agit yoldaşın mezarı başında saygı duruşuyla başlayan anma bir yoldaşın konuşmasıyla devam etti. Şiirler okundu. DÖB (Devrimci Öğrenici Birliği) ve DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) adına birer kişi konuşma yaptı. Ardından bir işçi yoldaş söz aldı ve Agit yoldaşın mücadelesine bağlı kalacaklarını söyledi. Mezar başında "Agit Yoldaş Ölümsüzdür / Mücadele Birliği" pankartı açıldı ve Deniz bayrakları dalgalandı. Atılan sloganlarla Yaşar Bulut (Agit) yoldaşın anması bitirildi.

Mezar anması sırasında orada bulunan küçük yaşlarda Kürt çocukları vardı. İçlerinden bir tanesi küçük yaşına rağmen "O bir gerilla değil mi? dedi. Evet Yaşar Bulut (Agit) yoldaş bir gerillaydı. Leninist Parti'nin ölümsüzleşen ilk gerillası....

BİRRUH, BADDEM, NEFTİK YA FALESTİN! (EY FİLİSTİN, KANIMIZ, CANIMIZ SANA FEDA OLSUN!)

1948 Nakba (Büyük felaket) gününden beri, Filistin'in binlerce yiğit kızı ve oğlu, Filistinli emekçilerin İsrail siyonizminden, dünya gericiliğinden kurtuluşu için kanlarını ve canlarını feda ettiler. Filistinli çocuklar daha yürümeği öğrenmeden, analarının babalarının katlediliş öykülerini, sürgünü, açlığı ve onur için sıkılı yumruğu öğrendiler...Yürümeği öğrenir öğrenmez tanklara taşlarla karşı durmayı, yalnızca savaşarak yaşanabilen bu ülkede, savaşarak geleceği yaratmayı öğrendiler, öğrettiler...

Dünyanın her köşesinde, devrim için, emeğin dünyasını yaratmak için yola çıkanların bir ellerinde de Filistin bayrağının olması boşuna değildir. Çünkü bir devrim çağrısıdır Filistin. Cüret ve fedakarlıkla, kahramanlık ve sabırla yürütülen bu büyük insanlık kavgasının en coşkulu, en savaşçı şarkılarından biridir Filistin...

Filistin bugün yasta... Filistin bugün, yaşamını Filistin emekçilerinin kavgasına adanmış, onların sevinçlerini, acı ve öfkelerini, umut ve düşlerini dizelere dökerek, dünyaya duyurmuş büyük şairlerden birini, Mahmut Derviş'i ölümsüzlüğe uğurluyor.

*"Ey Küfr kasım

Ölümlerden geliyorum şarkı söyleyerekten

Geliyorum yaşamak için

Bırak ışıldayan bir yara

Bağışlasın bana sesini

Bırak da kinler büyüsün,

Kafeslerin içimde ektiği.

Bırak uzlaşmazlık çıksın ortaya,

Yıkımların doğurduğu.

Yaramın üstünde yürümeği öğretti

Bana celladın bıçağı

Yürümeği, hem de yorulmadan yürümeği..."

Mahmut Derviş 1941 yılında Celinen'in bir köyünde doğdu. Ona "yorulmadan yürümeği öğretten"

Nakba'da köyünün İsrail çetelerince yıkımına tanık oldu.

"Çocukluğum tüm halkımın dramıyla ilişkili olarak, kişisel dramın başlangıcı oldu. 1948 yazının o

dingin gecesinde, dingin bir köye atılan bombalar ayırım gözetmedi. 6 yaşındaydım. Zeytinliklere, sonra dağlara koşar buldum kendimi. Bazen yalnızak, bazen yere kapaklanarak, korkuyla ve susuzlukla geçen kanlı bir geceden sonra, Lübnan denen ülkede bulduk kendimizi."

Liseyi bitirir bitirmez İsrail Komünist Partisi'ne katılan Derviş, yazılarından ve şiirlerinden ötürü bir çok kez hapse girdi, şiirleri gerici Arap yönetimlerince yasaklandı, sürgüne yollandı.

Bir çok Arap şarkısı Mahmut Derviş'in kaleminden çıkarak.

Marcel Khalife'nin güçlü yorumuyla dünyaya duyuruldu. Şiiri, yasakları ve sınırları aştı. 20'den fazla şiir kitabı bir çok dile çevrildi.

*"Üstümüze kapanyor dünya
son boğaza gelene değin"*

Ve koparıyoruz uzuvlarımıza geçebilmek için" dizeleriyle anlattığı, 1982 Beyrut kuşatmasını konu alan "Beyrut Kasidesi" şiiri 1984'te Lenin edebiyat ödülünü aldı.

Derviş 1993'te İsrail ile yapılan Oslo barış anlaşmasından sonra, Arafat'ın uzlaşmacı tavrını protesto ederek, FKÖ'deki görevinden istifa etti. Çeşitli gazetelerde yazı ve şiirleriyle Filistin'in özgürlüğü için mücadeleyi sürdürdü.

67 yaşında, hasta yatağında duran bu büyük yürek, son ana dek, Filistin emekçilerinin yüreği ile birlikte attı. Şimdi o büyük yürek suskun. Ama onun şiiri, Filistin'in şiiri düşmanla çarpışmaya, Filistin'in özgürlüğü için savaşmaya devam ediyor.

*Küfr Kasım'da 51 kişi tarladan dönerken katlediliyor. 29 kadın ve çocuk, gerisi ise erkek.

“Koşuş kalk. Haydi hızlı, çabuk olun” diye bağırarak sanki emrinde olan dev bir fili yerinden kaldırırcasına sert ve uzun bir ses. Bizden önce kalkmış iş elbiselerini giyinmiş ve iş saatinin geldiğini haber veren bir zil gibi her sabah bizi yerimizden kaldıran ustanın sesi. Artık sabahın olduğunu ilk onun sesini duyduğumda anlıyordum daha gözümü bile açmadan. Bazen de öyle oluyordu ki gece bile sesini duysak “Aman Allahım ne çabuk sabah oldu” diyordum.

Sanki bir makine edasında işliyoruz. Zil sesiyle uyanıp (ustanın sesi) iş elbiselerini koğuşun önünde giyip aşağı kahvaltı yapmaya iniyoruz. Bir de kahvaltı için kendi aramızda ufak bir komün oluşturduk. Çay konmuş, peynirler dilinmiş, kahvaltı masası esas duruşta bizi bekliyor. İlk olarak bir selam verildikten sonra tören başlıyordu. Bu töreni bitirdikten sonra aramızdaki en büyük arkadaş her zamanki gibi sözlerini yineleyip “Haydi bakalım. Vakit geldi. Şimdi birisi gelir, bizi böyle görmesin. Sonra derler: ‘he yine oturuyorsunuz’.” Ben ise o sözlerini bitirir bitirmez hemen saate bakıyorum iş saati geldi mi diye bir umutla...

Doğru ya saat sabahın sekizi.

Bilmem bilir misiniz inşaat işleri yorucudur. Aynı zamanda insanın yorgunluğunu daha da katlar toz. İşte başlıyoruz çalışmaya. Çalışıyoruz ya geçer mi zaman bu diyarlarda! Bu diyar dediklerine bilmem ne

zamandır gurbet der olmuşlar. Belki tarifi başkadır ama benim için ilk olduğundan pek yakın değildi bana.

İşte gurbette geçmiyor zaman kazma küreğin başında. Havanın sıcaklığı da karşı safımıza geçmiş. Düşüyor dillerden hiç duymadığım türküler geçmeyen zamana kurşun sıkarcasına.

Toprağı atan bitiriyor, demiri kesen başlıyor. Gözlerine akan terlere hiç aldırmış etmeden. İşte böyle yapılıyor her şey. Üretenler ürettiklerine alınterini değil sadece, yüreğini de katıyor.

Ben ise ilk kez tanıklık ediyorum o ağzımdan hiç düşürmediğim, onun için şiirler yazdığım işçi sınıfına. “İnsanlığın kurtuluşunu sağlayacak, umut ağacının fidanını diken” proletaryaya bu kadar yabancı kalmışım. Bu iklimlere yabancı bir kuş gibi oluyorum. Hiç beklemediğim bir anda bir yağmur, bir gök gürliyor, bir güneş açıyor. İlk kez gittiğim bir ülkede kaybolmuş gibiyim. Oysa ben de bilirdim Pir Sultan’ı, Koroğlanı, Karacoğlan’ı. Bu yüzden de bu durumum uzun sürmedi.

Artık sokaklardan geçenleri pencereden izlemeyi bırakmış ve sokağa inmişim. Proletaryanın halayında ben de bir mendil tutuyordum. Bu zamana kadar onların yanındaydım şimdi ise onlardan biri olmuşum.

Zaman artık saatler olarak değil iş paydosları olarak geçiyor. Sabah çayı, öğle yemeği ve akşam yemeği. Bu aralar molalar o kadar uzun sürmese de birazcık

da olsa sohbet etme fırsatı buluyoruz. Sohbetlerde hep bir rol biçiyorum kendime.

Genç, atılğan, bir şeyler öğrenmeye meraklı, sohbet etmeyi seven. Her gün bir başka oluyor sohbetlerimizin içeriği. Bazen de “ Acaba biz devrimi yapmak için o kadar güçlü değil miyiz?” düşünceleri kaplamaya başlıyor içimi. İşte tam bunlardan biri başlarken sokağın başında birini fark ediyorum. Bu öyle biri ki vücudu iki büklüm. Ona yaklaşıncaya anlıyorum ki arkasında çektiği çöp arabasını (hani şu bildiğimiz demirlerin üzerine konulmuş büyük bir torba. Genellikle çöpe atılmış kağıtların, naylonların içine konulduğu) gücü yetmediği için bu şekilde arabayı çekmek zorunda kaldığını. Bu kişi ki daha ilk okul çağında birisi.

Onu görünce aklıma 22 Temmuz seçimlerinden önce partilerin bilbordları süsleyen afişleriyle, her köşeye hükümetteki partinin açılmış bayraklarıyla donatılan sokağa geçmişle geleceğin arasındaki bir köprüde gidip geldiğim anda karşılaştığım bir olay düşüyor aklıma. Evet bahsettiğim sokak bayram varmışcasına boydan boya süslenmiş. Sanki o bayrakların gölgesinde kalıyor. “Bu topraklar devrime gebe” “Devrim yavgınının içten içe alevlendiği” düşüncelerim. Diyalektik düşüncelerden soyutlanmış, dar kalıplardan çıkamayan bir ruh haline kapılmaktan o anda alamıyorum kendimi.

Bu belki de benim eksikliğim. Zaten bunun için uzun uzadıya tahlilini yapmak gibi bir olanağım yoktu o zaman için. Çünkü yapmam gereken bir işim vardı.

İşte o işime başlıyorum, beynimde çatışmaların sürdüğü ortamda sonra bulunduğum sokağı kesen cadede bir şey fark ediyorum. Kara çarşafın içinde sadece gözleri açıkta olan bir kadının arkasında çöp arabası çektiğini. Hemen acaba bir yanılısama içinde miyim diye ona doğru hızla ilerliyorum (bu yanılısama dediğim kadının bu işi yaptığı mı yoksa birine yardım ettiği mi?) Caddeye çıktığımda kadını marketlerin çöpe attığı naylonları ve kağıtları arabasına koyduğunu görüyorum. Onun bu işi yaptığı kafamda netleşmiş oldu bu şekilde. Bu gözlemimi kadın gözden kayboluncaya kadar sürdürüyorum.

İşimin başına yavaş adımlarla ilerlerken düşünüyorum: “İşte biz daha güçlüyüz. O, insanların kanı üzerinden kazandıkları paralarla her yeri süsleyen kemirgenlerden işte biz daha çoğuz. İşte aynı kaderi yaşayan, aynı sömürü altında ezilen bizler ezenlerden daha fazlayız. Hani Nazım diyor ya: ‘onlar havada kuş, suda balık kadar çokturlar’”. İşte o zaman daha büyük bir inançla sahiplendim proletaryanın kavgasını.

Yaşadıklarımın Öğrendiğim Bir Şey Var

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı, yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi
Sevgilin bitkin kalmalı öpülmekten
Sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği

İnsan saatlerce bakabilir gökyüzüne
Denize saatlerce bakabilir, bir kuşa, bir çocuğa
Yaşamak yeryüzünde, onunla karışmaktır
Kopmaz kökler salmaktır oraya

Kucakladın mı sımsıkı kucaklayacaksın arkadaşını
Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla
gireceksin
Ve uzandın mı bir kez sımsıcak kumlara
Bir kum tanesi gibi, bir yaprak gibi, bir taş gibi
dinleneceksin

İnsan bütün güzel müzikleri dinlemeli alabildiğine
Hem de tüm benliği seslerle, ezgilerle dolarcasına
İnsan balıklama dalmalı içine hayatın
Bir kayadan zümrüt bir denize dalarcasına

Uzak ülkeler çekmeli seni, tanımadığın insanlar
Bütün kitapları okumak, bütün hayatları tanımak
arzusuyla yanmalısın
Değişmemelisin hiçbir seyle bir bardak su içmenin
mutluluğunu
Fakat ne kadar sevinç varsa yaşamak özlemiyle
dolmalısın

Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün
benliğinle
Çünkü acılar da, sevinçler gibi olgunlaştırır insanı
Kanın karışmalı hayatın büyük dolaşımına
Dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı

Yaşadıklarımın öğrendiğim bir şey var:
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe,
bütün evrene karışircasına
Çünkü ömür dediğimiz şey, hayata sunulmuş bir
armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana.

Ataol Behramoğlu

Başka biri için bunlar her gün karşılaşılan bir doğallıktır ibarettir. Ama benim için bu iki olay bir yerlere çekilmiş, karanlık kuytulara saklanmış proletaryanın nasıl bu sömürü düzenini yıkacak güce sahip olduğunu, bunun için yeterli koşullar oluştuğunun belirtilerini ifade eden davası bir inancın alevlerinin daha da göklere çıktığının bir ifadesiydi.

Artık hiçbir burjuva masalı proletaryanın davasındaki zaferi boşa çıkarabilecek düşüncelerle dolduramaz beynimi. Tabii kendimi her zaman bir gelişme sürecine adapte edersem. Yani bilimsel anlamda devrimi kavrayıp kafamda ki düşünceleri sağlam bir zemine oturtturmak. Ayrıca Marx'ın deyimiyle "Çevre bilinci etkiler." Kısacası bilincimin daha gelişmesi için bir an önce bir şeyler okumalıyım. İlk olarak şu anda elimdeki kitabı bitirme kararı ile başladım bu işe. Bir de bunun yanında fırsat buldukça bilim-teknik dergileri de incelemeye koyuldum. Şunu da söylemeden geçemeyeceğim bazen oluyordu ki iş bitiminde kitap okumam gerekirken sadece bir soluk almak için beş dakika oturmayı planladığım, dışarıdaki şirin mi şirin koltukta uyuya kalıyordum. Çünkü pestilimiz çıkana kadar çalışıyoruz. Hatta mesai yaptığımız akşamlarda hiç de az değil. Bütün bunlara rağmen okumaya çalışmam orada çalışanların dikkatini çekmişti. Çoğu sohbetlerde "Yeter bugün çok okudun, gözlerin yorulmuştur. Gel biraz otur da konuşalım" diye çağrılır oldum.

Aslında o kadar da çok okumuyordum ama onlar için aşırı fazla, (Onların böyle düşünmesi doğal. Çünkü yaptığımız işten kaynaklı bazen akşamları gözlerimizde kızarmalar oluyordu). Masaya geçtiğimde sohbetin bir anda yönü değişiyor. Dikkatler okuduğum bilimle ilgili dergilere yöneliyor. Tabii bununla beraber sorular birbirini kovalıyor. "Bellek nedir?, Psikoloji ne gibi fayda sağlar?, Klanlar nasıl bir şey? vb." bütün bu soruların hepsini cevaplayamasam da bildiğim kadarıyla bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Bu sohbetlerin sayısı arttıkça bana olan sevgileri ve saygıları daha da artıyor. En güzel sohbetlerimiz konusu "biz" olduğumuz sohbetler oluyor. Yani işçi sınıfından bahsettiğimiz

Bir bir dökülüyor ağızımızdan emeğimizin doğurduğu anılar. Bazen

gülünç, bazen dayanılması zor bir keder.

Eee emekten bahsedilir de, sermayeye hiç değinilmez mi? Başlıyoruz sanki Marx'ın Kapital'ini okumuşcasına tahlillere....

Adını bilmesede de anlatıyor Mehmet ağabey nasıl sömürüldüğünü. Her gün daha çok çalışarak patronu nasıl zenginleştirdiğini.

"Kapitalizmin yasası" diye bahsetmese de zenginlerin daha çok zenginleştiğini, fakirlerin daha da yoksullaştığını öfkeyle, bağırırcasına anlatıyor Ahmet usta. (Kimimiz Türk, kimimiz Kürt, kimimiz Arap, kimimiz Bulgar ama aynı kaderi paylaşıyoruz. Hepimiz kin kusuyoruz sermayeye. İşte o zaman işçi sınıfının güzelliklerinden birine daha şahitlik ediyorum.)

Söz bana kaldığında onlardan farklı söyleyecek birşey bulamıyorum sadece biraz çekinerek "Size hatırlayabildiğim kadarıyla birşey okuyacağım bunu sizin gibi düşünen işçiler yazmış" deyip başlıyorum o milyonlarca işçinin söylediği enternasyonale;

Uyan artık uykudan uyan

Uyan esirler dünyası!

Zulme karşı hincımız volkan

Kavgamız ölüm dirim kavgası

Yıkalım bu köhne düzeni

Biz başka dünya isteriz

Bizi hiçe sayanlar bilsin

Bundan sonra her şey bizim"

Azad Poyraz

DENİZLERDEN ALDIĞIMIZ BAYRAKLARLA GELİYORUZ!

Ve ÖSS sonuçları açıklandı. Sınava giren bir milyon altı yüz bin öğrenciden bir milyon yüz bini baraj puanı geçti ve bu barajı geçen öğrencilerin beş yüz bini değişik üniversitelere kayıt yaptırabilecek. Peki geriye kalan altı yüz bin öğrenci ne olacak? Bu öğrencilerin durumu kapitalist sistemde kesin ve nettir. Ya bir fabrikada 14-15 saat çalışacak bir işçi olacak, sisteme hizmet edecek ya da emekçi babasının kazandığı 3-5 kuruşu dershaneye yatırarak yine sisteme büyük bir katkıda bulunacaktır.

Aslında bu durum öğrenci gençliğin ve kapitalist eğitim durumunun nasıl bir çöküş durumu içerisinde olduğunu bizlere gösteriyor. Sınava giren bir milyon altı yüz bin öğrencinin içinde topu topuna devlet okullarından sınava giren ve barajı geçen öğrenci sayısı %8 oranını geçmez. Yine kapitalist eğitim sisteminde burjuvaziye büyük kar sağlayan özel okullardan sınava giren ve barajı geçip üniversiteyi kazanan öğrenci sayısı %40-50'lere dayanmaktadır. Peki bu iki okul arasındaki fark nedir? Bunu açık ve net olarak şöyle anlatabiliriz. Biri(özel okulda okuyan) hem özel öğretmen, hem dershane, hem de özel bir okulda okurken diğeri (devlet okulunda okuyan) sadece bir kaç eğitimcinin öğretimi ile sınava girmektedir.

Aradaki farkı görebilirsiniz. Devlet okullarında verilmeyen eğitim de şu nedenden dolayı doğru dürüst olmayabilir. Devlet burjuvaziye bir rant sağlamak için devlet okullarında eğitim vermeyerek öğrencileri dershanelere yönlendiriyor. Amaç dershanelere talebi arttırmak ve emekçi halkı biraz daha sömürmektir. Bu sömürüyü daha da arttırmak isteyen kapitalist devlet son olarak ÖSS baraj puanını düşürerek kazanma hırsını artırıp dershanelere talebi daha da arttırmaktadır. Bir diğer amaç ise üniversiteyi daha çok öğrencinin kazanması ve halka bizim eğitim sisteminde her öğrenci mutlaka

bir şeyler başarır demenin ötesinde bir şey değildir.

Gelelim bir diğer konuya öğrenci üniversiteyi özel okuldan gelip sınavı kazanan ve her halükarda bir üniversiteye yerleşecek öğrencinin durumu bellidir. Ama emekçi halkın çocuğu maddi zorluklardan (kayıt parası, har(a)ç vb.) okuyamayacak. Ve yine yeri sisteme hizmet etmek, bir asalağın boğazını doyurmak olacaktır. Burada şunu da belirtmemiz gerekecek ne ÖSS, ne ÖSYS ne de başka bir sınavın sizleri kurtaracağını düşünüyor musunuz? Bunlar sistem tarafından birkaç kişiye kar sağlamak amacıyla yapılan şeylerdir. ÖSS'nin veya OKS'nin kaldırılması sorunu çözmeyeceğini, bu sınavlar kalksa da yerine daha değişik sınavların geleceğini, yani bizi bu defa bir defada değilde üç-dört defada sömüreceklerini hepimiz kesin olarak biliyoruz. O zaman soruna kesin çözümü koymak gerekirse önümüzdeki en büyük slogan şu olmalıdır. "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" Bu sloganı her öğrenciye tam olarak kavratmamız gerekecektir. Ne ÖSS ne OKS'nin kaldırılması çözüm olmayacaktır.

Peki bu durumda biz devrimci öğrencilere düşen görevler nelerdir? Ve ne yapabiliriz? Şimdi üniversite vb. okullar tamamıyla sermayenin elinde bulun-

maktadır. Ve eğitim giderek gericileştirilmektedir. Bu durumda tıpkı 68 öğrenci hareketindeki gibi üniversiteleri devrim alanlarına çevirmeliyiz. Ve her bilinçli öğrenci olarak yayınlarımızı dahada fazla kişiye ulaştırarak daha bilinçli bir gençlik yaratmak zorundayız. Her devrimci gençlik hareketi içerisinde devrimci bir şekilde görev almamız. Kendimizi daha da geliştirmeli ve Lenin'in "Gençliği kazanan devrimi kazanır" sözlerini yerine getirmeliyiz. Geliyoruz kapitalizm, denizlerimizden aldığımız kızıl bayraklarımızla .

**Politik Özgürlük Kazanılmadan
Akademik Özgürlük Kazanılmaz!**

DIYALEKTİK MATERYALİZM NEDİR?

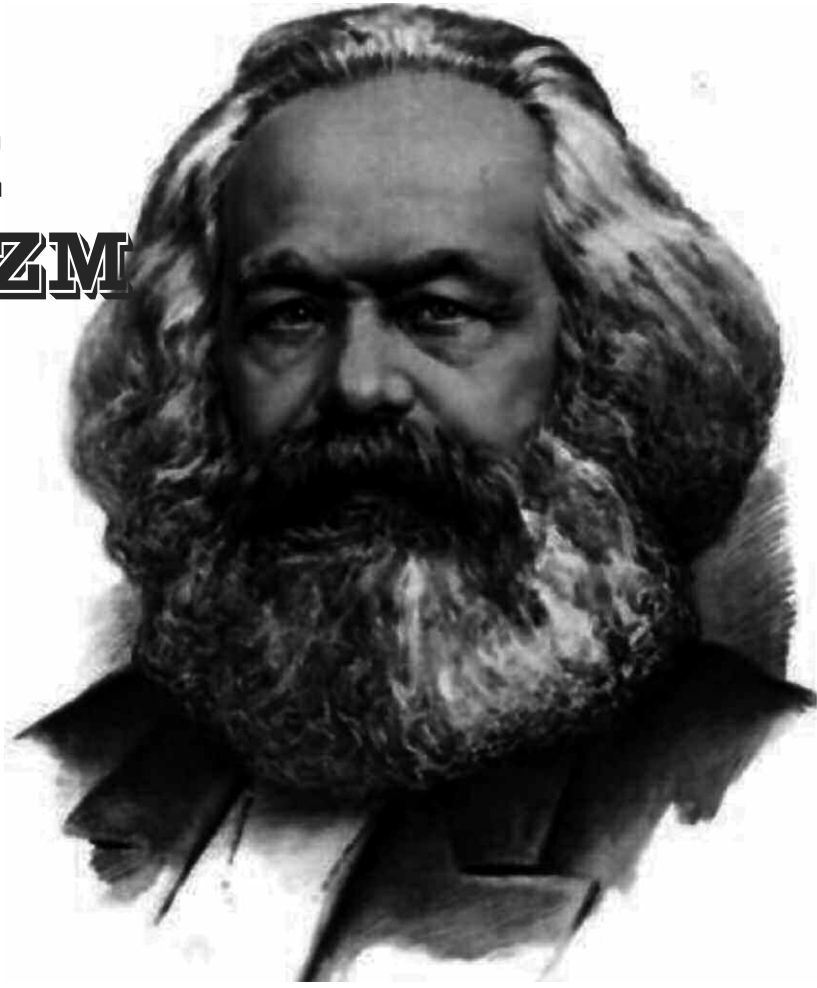
“Tüm doğa, en küçüğünden en büyüğüne dek, küçük bir kum tanesinden güneşe, canlı en ilkel hücreden insana dek, sürekli bir var oluş ve yok oluş, sürekli bir akış, sonsuz bir hareket ve değişme içindedir.” (Engels / Doğanın Diyalektiği)

Diyalektik materyalizm Marksist-Leninistlerin dünya görüşüdür. Olaylara bakış açısı, onları yorumlayışı ve temellendirmesi bakımından maddeci temele dayandığı için diyalektik materyalizm adını almıştır. Marks’a göre diyalektik yöntem, sorunu -yani herhangi bir somut, deneysel konuyu- ele alma yöntemidir. Tek tümceyle ifade etmek gerekirse diyalektik, maddenin, toplumun ve bilincin hareket yasasıdır.

Diyalektik, dünyanın sürekli bir hareket halinde olduğunu, bir şeylerin devamlı doğduğu ve geliştiği eski olanın ise parçalanıp öldüğü bir gelişme sürecidir. Felsefe tarihinde ilk kez diyalektiğin temellerini atan Herakleitos “Aynı ırmakta iki kere yıkanamazsın” sözü ile evrenin nasıl sürekli bir değişme ve akış içinde olduğunu vurgulamıştır. Ve bu akışın ise ancak “Karşıtlıkların Birliği” ile mümkün olacağını söylemiştir. Diyalektik, olayları bu karşıt güçlerin birbirini etkilemesi ile iç çelişkilerin gelişmesi olarak görür. Örnek olarak sınıflar savaşımının gelişmesinde emek-sermaye çelişkisinin rolünden bahsedilebilir.

Diyalektik yöntem bize metafiziğin aksine, olay ve olguları birbirinden kopuk, parça parça değil her şeyi birbiri ile bağlantılı bir bütün olarak doğal bir etkileşim ve gelişim halinde ele almayı öğretir. Engels bu konuda Doğanın Diyalektiği’nde diyalektik için şöyle bir tanımda bulunmuştur: *“Şeyleri ve onların zihindeki yansımalarını, temel olarak karşılıklı ilişkilerini, birbirleriyle bağıntıları, hareketleri, doğuş ve yok oluş koşulları içinde ele alır.”*

Diyalektik materyalizm gerçekçi ve bilimsel bir dünya görüşüdür. Bilimsel bulgular ile tarihsel ve sosyal pratiğe dayanan diyalektik, dünyayı sonsuz bir hareket ve yenilenme içinde her şeyin devamlı ve birbiriyle ilişkili olarak değişimi ve gelişimi olarak in-

celer. Diyalektik bu yönleriyle metafiziğin tam karşıtı olan bir görüştür. Çünkü; metafizik doğayı durağanlık, değişmezlik içinde ele alır. Daha çok 17. ve 18.yy’da etkisini gösteren metafizik gelişimi ve yeni olan her şeyi reddeder ve olayları birbirinden kopuk olarak ele alarak sabit, katı, ve mutlak olanı kabul eder. Diyalektik felsefe açısından baktığımızda ise hiçbir şey kesin olduğu gibi kalmaz. Bu yüzden mutlak ya da “kutsal” olan hiç bir şeyin varlığından bahsedemeyiz. Herakleitos’a göre *“Dünya her şeyin birliğidir. Ne bir tanrı tarafından, ne de hiç bir insan tarafından yaratılmamıştır. Fakat sonsuzdan beri yanan ve yasalara göre sönecek olan bir ateştir.”*

19.yy’a geldiğimizde ise önemli bir gelişme gösteren bir başka diyalektikçi Hegel’dir. Şüphesiz Hegelci diyalektik, felsefi düşüncenin önemli bir kazancıdır. Ama bununla birlikte belirtilmesi gereken nokta Hegelci felsefenin idealizme dayanması sorunudur. Bu, Hegelci diyalektiğin temel yanlışlığıdır. Hegel’e göre dünya “evrensel ruh”un kendi kendine gelişimi ve daha sonrasında doğada “cisimleşmesi” ile oluşmuştur. Marx, Hegel’in başaşağı duran yöntemini ayakları üzerine doğrultmuştur. Diyalektik materyalizm bize maddi dünyanın gelişmesinin en genel yasalarını verir. Gerçek bilimsel bir görüş olarak diyalektik, metafizik ve idealizmin karanlık yolunu aydınlatır.

KOMÜNİST KİME DENİR?

Komünist insan denince ilk akla gelen nedir? Bir insan kendisine ya da bir başkasına komünist sıfatını layık görüyorsa, o kişide arayacağımız özellikler neler olmalıdır? Bu çok geniş bir alandır. Bu konuyu kesin sınırlar çizerek incelemek mümkün değildir. Ancak belli başlı, genel özelliklerinden bahsedebiliriz.

Komünist denilince genelde ilk akla gelen Marksist-Leninist ideolojiyi benimsemiş olan bireydir. Ama bu ideolojiyi sadece kavramak yetmez. Aynı zamanda bunu içselleştirmek, hayatının her alanında uygulamak gereklidir. Marksist-Leninist ideolojiyle olayları kavramak ve yorumlamak ancak tarih bilincine sahip olmakla mümkündür. Tarih bilincine sahip olmak demek; tarih bilgisine sahip olmak anlamına gelmez. Tarihte yaşanan olayların hiçbiri bir anda olmuş şeyler değildir. Bu olayların bir öncesi (onu etkileyen süreçler) bir de sonrası (başka olayları doğuracak sonuçları) vardır. Bunların hepsi bir bütündür. Ona etki eden tüm bu süreçler dahil edilerek incelenmelidir. Tarihin gelişimine baktığımızda düz bir çizgi şeklinde değil, sıçramalı ve geri düşümlü helezonik bir tablo şeklinde ilerlediğini görürüz. Bu bilinçten yoksun olanlar anlık ve dönemsel şeylerden etkilenenlerdir. Ve onlar ne tarihsel olayları doğru yorumlayabilirler ne de önlerinde gelişen olaylara öncülük edebilirler. İkinci olarak gerekli olan bir başka nitelik ise örgütlülüktür. Tarih bilincine sahip olan birey tek başına bir şey ifade etmez. Bir insan Marksizmi-Leninizmi A'dan Z'ye bilebilir. Tarih bilincine sahip olabilir, ama bunları hayata geçirmek için çaba sarfetmiyorsa, sadece entelektüel birikime sahip olmak için öğrenmişse, bunun topluma hiç bir faydası yoktur. İnsanlığın ortak çıkarları için ortak ve örgütlü bir mücadele yürütmek gereklidir. Örneğin fabrikada çalışan işçileri düşünelim. Hepsi aynı sö-

mürüye uğruyorlar ve çok düşük ücret alıyorlar ve ücretlerinden de memnun değiller. Bu işçilerin her biri eğer patronla gidip tek tek konuşsa ne olur? -hiç bir şey.. Ama bu işçiler kendi fabrikalarında bir örgütlülük oluştursalar ve üretimi durdursalar o haklarını elde etmek daha kolay olurdu. İşte bu yüzden Karl Marx, Komünist Manifesto'nun sonunda "DÜNYANIN BÜTÜN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN" demiştir.

Ve sonuncu olarak -ki bu atlanılmaması gereken bir niteliktir- gönüllü çalışmadan bahsetmek gerekir. Evet. Tarih bilincine sahip olabiliriz, örgütlü de olabiliriz ama gönüllü çalışmada bulunmayan bir kişiden komünist diye bahsedemeyiz. Çünkü bir komünist asla yaptığı çalışmadan kişisel bir çıkar beklemez. Önemli olan bireysel kazançlar değil, tüm insanlığın ortak çıkarlarıdır. Bu noktada bu çalışmayı yürütmek aynı zamanda fedakar olmayı da beraberinde getirir. Örneğin: Che sadece de Küba'da sosyalizmi kurmakla kalmamış Bolivya ve Angola gibi devrimci mücadelelerin yoğun olarak sürdüğü diğer ülkelerde de gönüllü çalışmayı devam ettirmiştir. Kimse Che'ye gerilla olması için, başka ülkelerde savaşması için para yada benzeri bir şey vermemiştir. O inandığı idealer uğruna gönüllü çalışmasını yürütmüştür.

Bu üç niteliğin dışında elbette başka özellikler de eklenebilir. Ancak en gerekli olan, olmazsa olmaz nitelikler olarak düşünülmesi gereken bunlardır. Tarih bilincine sahip olmak, örgütlü mücadele içinde yer almak ve gönüllü çalışma... Bunlar bulunmaksızın verilen mücadele sağlam temeller üzerine oturmaz ve ufak tefek sorunlarda geri düşüşler kaçınılmaz olur. Tabii bu niteliklere sahip olmak da tek başına yeterli değildir. Hem var olan nitelikleri geliştirmek hem de geri olan bütün yanlarımızı görüp mücadele içinde bunları geliştirmek de önemlidir.

ESTETİZE EDİLMİŞ ŞİDDET

Ezilenlerin, mülksüzleştirilenlerin, emperyalistler tarafından “fazla nüfus” olarak görülen ve yaşamın dışına atılmaya çalışılanların, toplumun sırtında bir yük halini almış olan kapitalistlere karşı verdikleri ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde bir yöntem olarak gerilla mücadelesini kullanmaları çok yaygın ve köklü bir geçmişe sahip. Hatta kapitalist toplumdaki binlerce yıl öncesinde köleci topluma, tarihin ilk gerillası Spartaküs’e kadar gider. İnsanlığın kurtuluşu mücadelesinin kaldıracağı olan “zor”un yöntemlerinden olan gerillacılık çeşitli coğrafyalarda farklı biçimlerde devam ediyor. Gerilla mücadelesi emperyalist-kapitalist sistemin savunucularına korku, emekçilere umut ve coşku taşımaya devam ediyor.

Kuşkusuz gerilla mücadelesinin en köklü ve zengin deneyimlerinin yaşandığı ve yaşanmaya devam ettiği yerlerin başında Komutan Ernesto Che Guevara’nın kıtası, Latin Amerika geliyor. “Estetize Edilmiş Şiddet-TUPAMAROLAR” kitabı, isyankar kıtanın ülkelerinden Uruguay’daki oligarşik yönetime karşı devrim mücadelesi veren Tupamaroların şehir gerillacılığı taktiklerini ve gerçekleştirdikleri bazı eylemleri aktarıyor. Nisan 2004 yılında Türkçe’ye çevrilerek Mephisto Yayınları tarafından 1. basımı yapılan Estetize Edilmiş Şiddet “adları saklı” bir grup Tupamaro militanının anlatımlarından oluşuyor. 21 bölümden oluşan kitabın birinci bölümü şehir gerillacılığının neden ve nasıl kullanıldığının üzerinde duruyor. Kitabın 2. bölümünde kadının gerilla mücadelesindeki rolü anlatılıyor. Bu bölüm, ağırlıklı olarak yazıldığı dönemi (60’lı yıllar) ve Uruguay’ın koşullarını yansıtsa da güncel ve evrensel yanlar da var. Kitabın 2. bölümünden 20. bölüme kadar Tupamarolar’ın bir çok eyleminin gerçek hikayelerini okuyacaksınız. Bu eylemleri okurken Tupamarolar’ın cüret ve yaratıcılıkla devrimci şiddeti nasıl estetize ettiklerini hayranlık içinde okuyarak öğreneceğiz. Aktarılan deneyimler salt başarılı eylemleri değil, aynı zamanda başarısızlıkla sonuçlanan, bunun sonucunda büyük kayıpların verildiği eylemleri de kapsıyor. Bu bölümlerde çıkarılacak çok

önemli dersler var.

Estetize Edilmiş Şiddet’in 21. bölümü ise sonuç başlığını taşıyor. Bu bölümde Tupamarolar’ın strateji ve taktiğini anlatan çeşitli alt başlıklardan oluşuyor ve “Kısacası şehir gerillası büyük bir günlük örgütlenme gerektirir” diyerek noktalanıyor.

Kitabın sonunda ise “Birkaç Cevap” başlığını taşıyan bir bölüm var. Burada Küba, Sovyetler Birliği ve Çin devrim deneyimleri ve Tupamarolar’ın bu devrim deneyimlerine bakış açıları kısaca aktarılıyor.

“Almanya Kızıl Ordu Fraksiyonu”na (RAF) da esin kaynağı olan Tupamarolar’ın anlatıldığı Estetize Edilmiş Şiddet, şehir gerillacılığı alanında çok önemli ve güncelliğini daha uzun yıllar koruyacak deneyimler aktarıyor. Kapitalizm emekçiler üzerindeki vahşi baskı ve sömürsünü sürdürdüğü müddetçe de, emekçilerin, şiddeti estetize edecek yeni militanlara ihtiyaç duyacağı muhakkak.

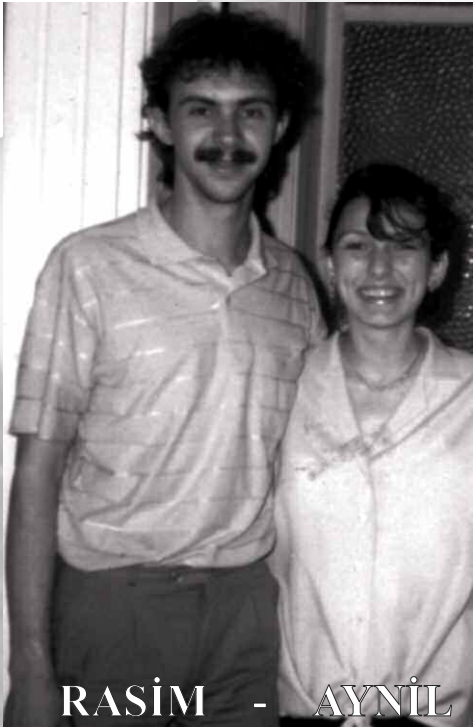
“Mücadelemiz uzun ve amansız olacaktır. Savaşın cephesi, gerillanın sığınağı şehirler, baskı güçlerinin yağmalamaya ve yok etmeye gelecekleri, savaşçıların evleri, halkın katledildiği kırsal bölgeler, düşman tarafından bombardımanlarla yıkılacak şehir veya kasabalar olacaktır. Bizi bu savaşa zorluyorlar. Hazırlanmaktan ve karşı gelmeye karar vermekten başka çözüm yoktur. Zafere kadar savaşacağız.” (Estetize Edilmiş Şiddet sf:282)

ÖLÜRSEM

hayvandan insana doğru aktığımı
tüm insanlığın kurtuluşu kavgasında
nefer olduğumda kavradım
yeryüzündeki bütün bebeklerin
bebekliği için
büyüt yüreklerin ve
tenlerin
coşkususevdasma
sevdalar neferi olduğumda
anladım
ve ölürsem apansız bir noktada
busevdanın yolunda
ne doyarım yaşamaya
nede insan olma kavgasına

12 / 06 / 1996

RASİM - AYNİL

Çanakkale İnsan Hakları Derneği başkanlığı yapan Rasim yoldaş ve Tüm-Bel Sen Şube başkanlığı yapan Aynil yoldaşlar 23 Eylül 2996'da geçirdikleri bir trafik kazası sonucu ölümsüzleştiler. Yoldaşlar partili yaşamları boyunca yaşamlarıyla herkese örnek oluşturdular. Anıları devrim ve iktidar mücadelemizde yaşayacak. Devrettikleri kavga bayrağını zaferle taçlandıracağız.

**DÜNYAYA BARIS
KAPİTALİZME SAVAŞ**

**“Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes,
hükümetler ile burjuvaziye karşı,
bir iç savaştan yana olmak zorundadır.”**

Lenin